

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, МАРТ 2017. ГОДИНЕ
ГОДИНА XXVIII, БРОЈ 3572

**ЈЕДИНО ШЕШЕЉ
МОЖЕ ДА ПОБЕДИ
ВУЧИЋА У ДРУГОМ КРУГУ**

НАУЧНА ДЕЛА проф. др ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Српска радикална странка

За издавача

проф. др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник

Ружица Николић

Помоћник главног и одговорног уредника

Ивана Борац

Редакција

Анита Бенџун, Миролуб Игњатовић,
Љиљана Михајловић, Марија Михал,
Златија Севић, Радмила Томаш,
Милица Шешељ, Дамирка Видовић,
Марко Пауновић, Магдалена Митевска

Унос текста

Златија Севић

Лектура и коректура

Ивана Борац

Уредник Издавачког сектора

Марина Ристић

Председник Издавачког савета

проф. др Војислав Шешељ

Издавачки савет

проф. др Милован Бојић,
Милорад Мирчић, Немања Шаровић,
Зоран Красић, Вјерица Радета,
Наташа Јовановић, др Никола Жутић,
Александра Белачић, Драган Ђурђевић,
Душко Секулић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Борђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Магистратски трг 3,
11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104 од 5. јуна 1991. године

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА СРБИЈА : новине Српске радикалне странке / главни и одговорни уредник Елена Божић-Талијан. - Год. 1. - бр. 1 (12. јул 1990) - Београд : Српска радикална странка, 1990. - 30 cm

Месечно

ISSN 1452-9165 = ВЕЛИКА СРБИЈА
COBISS.SR-ID 19291650

САМО ШЕШЕЉ МОЖЕ ДА СЕ ОБРАЧУНА СА ВУЧИЋЕМ

Пре више од три деценије проф. др Војислав Шешељ водио је битку са једном од најмоћнијих породица у Босни и Херцеговини, са Поздерцима. Тај први обрачун избио је око преписаног магистарског рада Бране Миљуша, чији је рецензент био најмоћнији Поздерац, Хамдија. Трајало је пар година, али га је Шешељ присилио на оставку, баш у тренутку кад је требало да заседне на место председника СФРЈ. Натеран да поднесе оставку, разочаран, Хамдија је убрзо и умро. Истина, Војислав Шешељ је прогањан, суђен, затваран, па опет суђен, али испунио је свој циљ – послао је Хамдију Поздерца на смеиште историје.

Али, ево нама Поздераца опет. Овај пут у лику Вука Јеремића, блиског рођака Хамдије Поздерца. Зато постоји и лична нота када овај потомак Поздераца у кампањи напада Војислава Шешеља. Свети се вођи српских радикала што му је фамилију оставио без престола. Наравно, нико не пребројава крвна зрнца Вука Јеремића, уопште није важно које је вере или нације. Проблем са Вуком Јеремићем је у томе што он на нашу политичку сцену враћа све најгоре из времена Брозове диктатуре. Огранак његове фамилије који је после рата дошао у Београд, уживао је све могуће бенефиције, па тако и он. Дечко је растао у кругу двојке, школован по иностранству, филован парамом, размажен луксузом. Он и његова фамилија су типичан пример црвене буржоазије која је само променила дрес. Кад им је пропао комунизам (резервисан само за широке народне масе) претрчали су у жуту странку. Тамо су елита; они су узели право да све нас заступају у иностранству, њихова је воља да нас прикрпе Европској унији, да се заборави Косово, да су за све криви Шешељ и Милошевић... Има ли неко дете са Златибора или из Пећинаца, чији је отац добар домаћин, али само скромни земљорадник, у српској дипломатији? На пример. Е, то је резервисано за наследне функционере типа Јеремића. Зато нас и бомбардује ко стигне, зато бришу патос са Србима у Бриселу. Зато што самозваним аристократама уопште није стало. Окрутност, али је тако. Није им стало. Вук Јеремић је више у свом апартману у Њујорку, него у Београду. Пуши најскупље томпусе. Пије најбоље коњаке. А то неко мора да плати.

Из истог миљеа је и већина Шешељевић противкандидата. Као убица Саша Јанковић, на пример. Од њега до Чанка, такође функционерског сина, сви су слични или исти. Појавио се и један који живи од исмејавања, а хтео би да буде председник Србије. Ту је и силеџија који је ушао у парламент вољом Запада, сад глуми националисту. Велики је то буљук који Шешељ треба да разгрне како би изашао на мегдан са главним противкандидатом, Вучићем.

Знајући Шешеља, двобој у другом кругу је изванредан. Обрачун са овим ситним преварантима кандидату српских радикала послужит ће само као идеално загревање.

Р.В.С.

Кандидат Српске радикалне странке за председника Србије, проф. др Војислав Шешељ у посети Јабланичком и Пчињском округу

ПОБЕДИЋУ ВУЧИЋА ЗА ЊЕГОВО ДОБРО

• После разговора са грађанима Лесковца, председнички кандидат српских радикала одговарао је на питања новинара. Објашњавајући зашто би и за Вучића било добро да га победи, др Шешељ је рекао да, те да неко мора да контролише владу, парламент и судску власт. „Ви знате да мојој контроли мало тога може промаћи“, поентирао је будући председник Србије

Лесковац,
10. март 2017. године

Проф. др Војислав Шешељ: Браћо и сестре, ми српски радикали у овој скраћеној предизборној кампањи одлучили смо да држимо само четири завршна митинга на самом крају, а иначе да не држимо митинге по градовима кроз Србију, из више разлога.

Прво, немамо довољно новца за организацију тих митинга. Друго, имали смо наше скупове током прошле и претпрошле године и по неколико пута сам боравио у Лесковцу и околним градовима и сматрамо да је народ чуо шта је наш програм, какви су наши политички погледи, како размишљамо о економској ситуацији и за које се вредности залажемо, за које путеве изласка из економске кризе.

Ево, данас смо професор Бојић и ја у Лесковцу, бићемо у Власотинцу, Лебанима, Бојнику и тако ћемо проћи кроз целу Србију, мало попричати са народом, разговарати са новинарима, имати понеку телевизијску емисију. Остало је до краја мање од 20 дана.

Немамо пара да аутобусима довлачимо из целе Србије људе, па да то импресивно делује, да се такмичимо са онима који то мо-

гу, па да кажу – ево, код Шешеља је много мање људи, нема радикала, а ови окупили хиљаде и хиљаде. Није у питању јесу ли вољни људи да дођу, него има ли довољно пара за аутобусе и за сендвиче.

Изволите, ако ви имате неко питање.

Новинар: Шта поручујете бирачима?

Проф. др Војислав Шешељ: Поручујем бирачима да добро размисле. Упознали су све актере на политичкој сцени, да не дозволе овој двојци, који су релативно нови, јер их подржавају до-

сманлије, да их преваре, да их обману, а реч је о преварантима. И Вук Јеремић и Саша Јанковић одједном с неба, онај има огромне паре, овај се буса у прса. Ко су, шта су, чиме су се показали? Заправо ничим. Овај је неко време био Тадићев министар иностраних послова. Овај је био у државном апарату код социјалиста, изникао однекуда. Имајте у виду да ми желимо да победимо Вучића, а Вучића не можемо победити у првом кругу, него у другом кругу.

Ко га може победити у другом кругу, сами кажите. Може ли Вук Јеремић? Не може. Може ли Саша Јанковић? Не може. Могу ли ја?

Ми сматрамо, без лажне скромности, да само ја могу да победим Вучића. То би било и за Вучићево добро, јер не ваља када је сва власт у једним рукама. То је врло лоше. Дакле, да има ко да контролише и владу и парламент и судску власт, а ви знате да мојој контроли мало тога може промаћи.

Новинар: Извињавам се, како мислите да председник државе контролише парламент?

Проф. др Војислав Шешељ: Тако што има право да врати законе на поновно гласање, ако закони, по његовом мишљењу, ни су добри.

Новинар: Рекли сте да је неко био код социјалиста, на ког кандидата тачно мислите?

Проф. др Војислав Шешељ: На Сашу Јанковића. Био је у биро кратском апарату.

Новинар: Ако не будете ви у другом кругу, за кога ћете гласати у другом кругу?

Проф. др Војислав Шешељ: Ја мислим да је, када погледате вољу овога народа, немогуће да не уђем у други круг.

Новинар: Како гледате на пропадање пензионера?

Проф. др Војислав Шешељ: Све у Србији пропада. И пред 5. октобар било је тешко, биле су мале плате, мале пензије, али су све фабрике радиле, је ли истина? Како-тако, али радило се. Досманлије су за 12 година све фабрике уништиле. Морамо се повратити. Не можемо путем учлањења у Европску унију, јер нам душу отимају, једино уз Русију можемо да се дигнемо на ноге, да се усправимо, опоравимо и решимо наше проблеме, а на две столице се више не може седети.

Новинар: Да ли је наоружање које стиже из Русије резултат вашег залагања од пре скоро 22 године за сарадњу са Русијом?

Проф. др Војислав Шешељ: Све што смо деведесетих година

говорили о Русији, када нам је мало ко веровао, доноси своје плодове. Све доноси своје плодове! А и сам Вучић је тад био са нама. Ми смо били једина русофилска странка и говорили народу – Не може Русија остати вечито на коленима, мора се мајка Русија једног дана усправити.

Новинар: Једном сте рекли да ни воде Саве и Дунава не могу опрати корупцију, посебно у судству. Да ли остајте при томе?

Проф. др Војислав Шешељ: Па, то је мало било фигуративно речено. Постоји неко ко може савладати ту корупцију, неко ко је лично неподмитљив. Ко је тај? (Само Шешељ!) Мене никад нису могли да ухвате ни у каквом криминалу, ни у каквој корупцији.

Новинар: Може само једно питање на брзину?

Проф. др Војислав Шешељ: Хајде на брзину, ово је све било споро.

Новинар: То јесте одговор на брзину. Пошто сте рекли да је сјајно то оружје које стиже из Русије, да ли ће грађани Србије имати довољно новца или ће морати да се задуже да би платили то оружје?

Проф. др Војислав Шешељ: Само се ремонт оружја плаћа, све остало је бесплатно и то има повољан кредитни аранжман. Ако постанем председник Републике, ја вам гарантујем да ће нам тај дуг отписати, а да ћемо добити још бесплатно ихајхај оружја, јер би Русија препознала ко би увек био уз њу.

Новинар: Како се осећате када ове друге назива издајницима, да ли сте ви исто међу њима?

Проф. др Војислав Шешељ: Ко?

Новинар: Па, актуелни председник Владе.

Проф. др Војислав Шешељ: Вучић кад назива ове? Па није се усудио мене до сад да назове издајцом.

Новинар: Али никада није направио изузетак.

Проф. др Војислав Шешељ: Па добро, али није још никад рекао да сам издајник. Свашта ми је говорио, и да сам монструм и да сам све, али да сам издајник, не може то нико мени да каже.

Новинар: Хоће ли Русија да победи?

Проф. др Војислав Шешељ: Ја сам убеђен да хоће, само још мало стрпљења.

КО ГЛАСА ЗА ШЕШЕЉА НЕЋЕ СЕ ПОКАЈАТИ

• Др Шешељ: „У Хагу вас нисам обрүкао. Нећу вас обрүкати ни као председник Републике. Не верујте онима који вам обећавају брда и долове, који обећавају богат живот, велике плате, велике пензије, добре здравствене институције, добро школство“

Лебане,
10. март 2017. године

Проф. др Војислав Шешељ: Браћо и сестре, ми смо за ову изборну кампању одлучили да не организујемо много митинга, да не идемо на скупе опције. Немамо ни довољно пара за те варијанте, а и не можемо да се такмичимо са овима што имају много пара. Они имају паре, сјај, раскош, ми имамо народну вољу иза себе. Народ никад до сад нисмо разочарали, нисмо преварили, нисмо обманули. Никад нисмо свој политички ангажман користили за лично или групно богаћење, увек смо радили оно што мислимо, мислили оно што говоримо и што је најважније, показали смо да смо спремни да се жртвујемо за своје идеале. То је оно што нас разликује од других странака и других председничких кандидата. Нисмо ми наивни, ми знамо да је Вучић тренутно најјачи.

Грађанин: Он је ваш ђак!

Проф. др Војислав Шешељ: Па да је био мој ђак не би отишао тим правцем, не би отишао странпутицом.

Из масе: А и Николић је био.

Проф. др Војислав Шешељ: Не прихватам ја да су они моји ђаци. Да су они моји ђаци, они не би отишли тим путем, али сад шта је ту је, не може Србија да се бави историјатом странке и проблемима које смо тада имали. Све западне обавештајне службе су

биле ангажоване да нам поцепају странку. Нису успеле, али смо остали без великог дела чланства и без много симпатизера. Сад је на нама да то повратимо.

Да се вратимо на ове председничке изборе. Не верујте онима који вам обећавају брда и долове, који обећавају богат живот, велике плате, велике пензије, добре здравствене институције, добро школство и тако даље. То није ствар која се тиче председника Републике. Нема он надлежности да то ради. То ради влада и то иде кроз парламент, кроз доношење закона. Председник Републике има контролну функцију и над владом, и над премијером, и над Народном скупштином и над правосуђем. Да ли је Србији потребно да Вучић постане и председник Републике па да сва власт буде у његовим рукама? Ја мислим да није. Пошто није, не треба му то дозволити на овим изборима. Али, он је тренутно најјачи и зато се ми сад боримо ко ће у други круг. Мени су конкуренција Вук Јеремић и Саша Јанковић. Ако Јеремић уђе у други круг, може ли да победи Вучића? Не може. Може ли Саша Јанковић да победи Вучића? Могу ли ја? Ја мислим, без лажне скромности, да једино ја могу да победим Вучића у другом кругу и да једини могу да контролишем његову владу и парламент ако будем изабран вашом вољом за председника Републике. Ви размислите.

Грађанин: Ма, ви сте Хаг победили, то је најбитније.

Проф. др Војислав Шешељ: Ја највише волим да побеђујем. Важно је да вас нисам обрукао. У Хагу вас нисам обрукао. Нећу вас обрукати ни као председник Републике.

Браћо и сестре, ви размислите пред ове изборе, гласајте по својој вољи, по својој савести, гласајте онако како сматрате да је најбоље. Ја вам гарантујем, ако за мене гласате, да се нећете покајати.

Грађанин: Јавно да гласамо.

Проф. др Војислав Шешељ: Немојте јавно, лепо тамо тајно, да не види нико.

Сматрали смо да је довољно овако да се појавимо у Србији на 10, 15 минута, да се видимо са људима, да дамо изјаве за локалне медије. За ово мало дана настојимо да обиђемо целу Србију. Нажалост, не можемо у ова удаљенија места, ја бих радо и у Црну Траву и у Босилеград, али нема времена. Идемо сада за Владичин Хан.

Грађанин: Шта ће бити ако будете у другом кругу ви и Вучић?

Проф. др Војислав Шешељ: Па, ваљда ћу победити Вучића у телевизијском дуелу.

Грађанин: Да ли ће бити телевизијског дуела?

Проф. др Војислав Шешељ: Па, морало би, како да избегне то. Ако избегне, ви ћете знати да је он избегао, а не ја. А знате да ме никад нико до сад није победио у телевизијском дуелу, према томе, много ће зависити од тог дуела.

Војислав Шешељ на гробу Слободана Милошевића, 11. март 2017. године

ДА ЈЕ ЖИВ, МИЛОШЕВИЋ БИ МЕ И ДАНАС ПОДРЖАО

• После полагања венаца, др Војислав Шешељ је одржао краћу конференцију за новинаре

Проф. др Војислав Шешељ: Даме и господа, и ове године проф. Милован Бојић и ја смо у своје име, у име руководства и свих чланова Српске радикалне странке, дошли да одамо почаст Слободану Милошевићу, који је на данашњи дан 2006. године погинуо у тамници Хашког трибунала, бранећи отаџбину и Српство.

Што време више пролази, то ће историја давати објективнији суд о Слободану Милошевићу, поготово што је на сметлиште историје отишла сва она досманлијска булумента, петооктобарских, мафијашких пучиста, који су лажима и обманама засипали српски народ, фалсификовали историјске чињенице и ставили се у службу српских непријатеља.

Ми, који смо се борили за српске националне интересе, за правду, слободу и демократију, знали смо, наравно, у тој борби да правимо и грешке. О грешкама ће историја судити.

Имали смо Слободан Милошевић и ја периоде сарадње и периоде сукоба. Међутим, у Хашком трибуналу постали смо искрени пријатељи.

И данас, поред политичке димензије нашег одавања почаст, проф. Бојић и ја одајемо почаст свом пријатељу. Изволите, ако имате неко питање.

Новинар: Господине Шешељ, 2002. је Милошевић позвао грађане Србије да гласају за вас на председничким изборима. Шта мислите, да је данас жив, да ли би саветовао СПС-у да подржи Вучића?

Проф. др Војислав Шешељ: Па, ја сам лично сигуран, да је данас жив, опет би мене подржао. Али зашто да о томе спекулишемо? Слободан Милошевић је мртав већ 11 година. Он је у нашим успоменама.

Ви сте видели, приликом опроштаја од Слободана Милошевића, Александар Вучић је читао моје писмо и плакао је док је читао.

Новинар: А шта мислите о томе што СПС, од оснивања, сада први пут нема свог председничког кандидата?

Проф. др Војислав Шешељ: То је њихова ствар, ја у то не улазим. То је њихова ствар, унутарстраначко питање.

Факсимил делова писма Слободана Милошевића од 10. августа 2002. године

Порука новог избора
Новог председника избора
у Србији сматрам др Милошевића
отозивом так милошевић да на
дана сторији од био ризи сујент.
(Кокетивне или индиректне - слеједно)
До говоре
Хот 10 август 2002
С. Милошевић

Факсимил делова писма Слободана Милошевића од 22. новембра 2002. године

Грађанина Србије
Истицање заједничког кандидата
патриотичке снаге Србије за
председника и нове председника од
изборима новог председника
Војиславо Шешељ.
До говоре,
Слободан Милошевић
Хот 28 новембар 2002.

ПИСМА ПОДРШКЕ СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА ПРЕДСЕДНИЧКОМ КАНДИДАТУ проф. др ВОЈИСЛАВУ ШЕШЕЉУ

Хаг, 10. август 2002. године
Порука поводом избора

Поводом предстојећих избора у Србији сматрам да читав опозициони блок треба да на тим изборима наступи заједно, са заједничким кандидатом.

Ембрион тог блока треба да буду оне три партије које су сачињавале Владу народног јединства до 2000. године и које су за време рата у тој влади и на све друге начине браниле земљу. За време бомбардовања, руководства тих партија су се налазила у Србији и била на располагању народу и грађанима.

Те партије, односно њихови представници, треба да заједнички окупе све друге опозиционе партије, то јест све оне партије и појединце који су патриотски оријентисани и који имају исти однос према политици власти у Србији.

У том смислу, сматрам да за ове изборе треба подржати кандидатуру Војислава Шешеља као заједничког кандидата патриотски оријентисаних опозиционих партија и појединаца. Истицањем више кандидата у овом тренутку, поготово од стране најјачих опозиционих партија, дошло би до поделе гласова, што би само омогућило марионетском режиму да манипулише изборним резултатима.

Сада је главни интерес народа и државе да се демонтира марионетска власт. Тај интерес мора бити старији од сваког појединачног интереса било које партије. А поготово мора бити старији од било чије сујете. Колективне или индивидуалне – свеједно.

До победе!
Слободан Милошевић

Пожаревац, 11. март 2017. године
Делегација Српске радикалне странке предвођена проф. др Војиславом Шешељем положила је венце на гроб Слободана Милошевића. Том приликом председнички кандидат српских радикала је изјавио да ће историја дати објективан суд о Милошевићу, те да су у Хагу постали искрени пријатељи.

Хаг, 28. новембар 2002. године
Грађанима Србије

Истицање заједничког кандидата патриотских снага Србије за председничке изборе представља одлучујући корак у постизању народног јединства о нужности обарања садашњег марионетског режима који Србију уводи у статус колоније, обесправљује њене грађане и понижава и деградира све државне и националне интересе.

Од највећег је значаја да све патриотски опредељене партије и појединци, грађани, дају свој допринос. У том покрету народног јединства неко ће дати већи а неко мањи допринос, али је најважније да сви допринесу највише што могу, без обзира да ли се ради о политичким странкама (великим и малим) или појединцима, грађанима. У том погледу сви треба да се осећају и третирају равноправно. Само на тој основи јединства и равноправности покрет народног јединства може да афирмише стварне интересе свих грађана Србије.

У том смислу, позивам грађане Србије да на предстојећим изборима подрже кандидатуру Војислава Шешеља.

До победе!
Слободан Милошевић

Кандидат Српске радикалне странке за председника Србије,
проф. др Војислав Шешељ у посети Браничевском округу

КАО ПРЕДСЕДНИК РЕПУБЛИКЕ ВЛАДУ МОГУ НАПАДАТИ САМО У СРБИЈИ

• Др Шешељ: „Када победим Вучића, онда ћу му понудити да сарађујемо у интересу народа, ја као председник Републике, он као председник владе, до следећих парламентарних избора“

Пожаревац,
11. март 2017. године

Новинар: Како замишљате председничку кампању и шта очекујете?

Проф. др Војислав Шешељ: Па, очекујем победу. Шта бих друго могао да очекујем. Сада водим битку за улазак у други круг. И наравно, ја сам реалан политичар, знам да тренутно Вучић боље стоји и да је тешко њега победити у првом кругу, али ми је важно да одбацим ову конкуренцију, Сашу Јанковића и Вука Јеремића. А онда у другом кругу остаје ми обрачун са Вучићем.

Да се разумемо, може ли Саша Јанковић победити Вучића у другом кругу? Не може. Може ли га победити Вук Јеремић? Не. А могу ли га ја победити? Могу. Зато ми је најважније да њих двојицу елиминишем и да уђем у други круг. А онда рачунам да ће за мене гласати сви они који су против Вучића, и рачунам да ћу га победити у директном телевизијском дуелу. А и за Србију би било боље да нема један човек апсолутну власт у својим рукама, да извршна и законодавна власт има неког контролора. Може ли Вук Јеремић да контролише Вучића и његову владу? Не може.

Може ли Саша Јанковић да контролише Александра Вучића и његову владу? Не може. А могу ли ја да контролишем? Могу. Ја сам убеђен да могу. Е, то је отприлике суштина моје стратегије на овим изборима.

Новинар: Мислите ли да можете да сарађујете?

Проф. др Војислав Шешељ: Вучић и ја?

Новинар: Да.

Проф. др Војислав Шешељ: Можемо по неким питањима да сарађујемо. По питању што већег јачања пријатељства са Русијом, Кином и осталим земљама, али оно где се ми сударамо пре свега је однос према Европској унији. Ми хоћемо сарадњу са Европском унијом, ми радикали, али нећемо у интеграцију у Европску унију и нећемо да нас неко притиска, уцењује, да нам шаље ултиматуме и да нас економски обесправљује и понижава.

Новинар: Мислите ли да та сарадња, ако је остварите у том другом кругу...

Проф. др Војислав Шешељ: Нећемо ми у другом кругу да остварујемо сарадњу, него ћемо ту да се сукобимо, а када га победим онда ћу му понудити да сарађујемо у интересу народа, ја као председник Републике, он као председник владе, до следећих парламентарних избора. Јер

имам у виду ово што Вучић често изјављује – ако он не победи, пропаст, он диже руке од свега и тако. То није озбиљно политичко понашање. У политици може да се победи и да се изгуби. Али пораз у политици није ништа страшно. Срамота би било Вучићу да изгуби од Вука Јеремића, срамота би било да изгуби од Саше Јанковића, а зашто би га било срамота од мене да изгуби, да ли се слажете? Нема разлога да га буде срамота и он може мирно да прими тај пораз. Када ја положим председничку заклетву, он може да поднесе оставку на функцију председника владе, до тад то не би смео да ради. Не сме Србија бити са председником у одласку и са владом у оставци.

Новинар: Препуштена, је ли тако?

Проф. др Војислав Шешељ: Јесте, то је озбиљно политичко понашање. Лепо док ја положим заклетву он настави нормално да обавља посао, онда може да поднесе оставку и ја бих обавио консултације око састава нове владе и пошто је његова странка највећа у парламенту ја бих опет

њему поверио мандат и тако све до парламентарних избора.

А што се тиче сарадње у будућности, чим се одрекне учлањења у Европску унију и определи за интеграцију са Русијом, ми можемо правити коалицију.

Најважнија је контрола над извршном влашћу. Најважније је да имају некога ко ће их стално кључати по глави – ово вам није добро, ово вам није добро; боље би било овако, боље би било онако. Председник нема надлежности да сам нешто одлучи у том погледу, али има надлежности да контролише друге.

Грађанин: Шта бисте урадили за пензионере?

Проф. др Војислав Шешељ: Што се тиче пензионера, њихов положај може да мења влада, а не председник Републике. А ја бих се непрекидно залагао да влада постепено подиже пензије. Ми смо били против оног смањивања пензија, ви знате, сећате се.

Дакле, председник не може да реши ниједан од тих проблема, али може да инсистира, да критикује, да указује, да предлаже и тако.

Новинар: Да враћа на разматрање.

Проф. др Војислав Шешељ: Председник има симболичне надлежности, али пошто га народ директно бира, има висок степен легитимитета, угледа, ауторитета. Наравно, ја никада не бих користио свој ауторитет у страначком интересу, него у интересу државе и народа. Када бих ишао на преговоре у иностранство, ја не бих као Томислав Николић ишао попут муве без главе. Он се спакује и оде, поведе жену, поведе и ташту са дипломатским пасошем. Ако би ме позвали у Москву, у Вашингтон, у Пекинг, у било коју другу државу, ја бих прво позвао председника владе да влада и ја направимо оквирну стратегију моје посете и мојих преговора и за шта бих се тамо залагао, за шта не. Не могу ја да газим владине одлуке по питању унутрашње и спољне политике на међународном плану. Не би имало смисла. Да идем тамо па нападам Владу Србије, ја то никад не бих радио. Ја Владу Србије могу нападати само у Србији као председник Републике.

РАЧУНАМ НА ТВ ДУЕЛ СА ВУЧИЋЕМ

Др Шешелј: „Убеђен сам да могу победити Вучића у другом кругу. Рачунам на додатне гласове грађана. Не знам како би сад могао да избегне тај телевизијски дуел. Две и по године га изазивам, а он одбија“

Велико Градиште,
11. март 2017. године

Проф. др Војислав Шешелј: Браћо и сестре, проф. Милован Бојић и ја данас, у склопу предизборне кампање обилазимо цели Браничевски округ. Почели смо јутрос у Пожаревцу. Били смо у Кучеву, Костолцу и онда идемо даље. Задржаћемо се неких десетак минута, не више, нисмо планирали никакве митинге, немамо ни новца, мало је дана кампање. Желимо једноставно да осетимо мало пулс народа, да видимо наше људе, а и да народ види нас.

Ови председнички избори који су пред нама нису избори од великог значаја за нашу укупну економску социјалну ситуацију и тако даље. Не бира се парламент који би онда састављао владу. Бира се председник Републике који по нашем Уставу нема неког нарочито великог значаја, нема много надлежности. Не дај Боже, у ванредном стању би и имао, али до тада нема. И не може председник Републике да мења економску ситуацију, не може да повећава пензије, не може да решава проблеме у здравству, школству, у култури.

То не може да ради председник Републике. Ви то сви знате боље од мене. Али зашто нам је важна та функција? Са те функције се може контролисати извршна власт, законодавна власт, чак и судска власт донекле. Ако би Вучић преузео ту функцију не ваља да целокупна власт буде у рукама једног човека. Онда је та власт потпуно без контроле. Свака власт мора имати контролу, то је аксиом демократије. Подела власти на извршну, законодавну и судску је спроведена у свим модерним демократијама да би једна власт другу контролисала.

Нама је веома значајно ако бисмо могли да победимо на председничким изборима, а ви видите сада која је моја предизборна стратегија. Сада је најважније да уђем у други круг.

Вучића победити у првом кругу, то је тешко, то сви знају. То је врло тешко сада. А морам победити Вука Јеремића и Сашу Јанковића да бих са Вучићем ушао у други круг. Нисам их још победио, немојте их потцењивати, имају огромне паре.

Видите сада, у другом кругу ко од њих може да победи Вучића? Не може ни Саша Јанковић ни Вук Јеремић. То сви знамо. Ја сам убеђен да га могу победити у другом кругу. Рачунам на додатне гласове грађана. Рачунам на телевизијски дуел. Ја не знам сад како би он могао да избегне тај телевизијски дуел. Две и по године га изазивам и одбијао је.

Грађанин: И ми смо чекали 12 година.

Проф. др Војислав Шешељ: Добро, мени је брзо прошло 12 година, вама вероватно спорије.

Грађанин: Много спорије.

Проф. др Војислав Шешељ: Дакле, ја рачунам на тај други

круг. А видите, када би случајно Саша Јанковић или Вук Јеремић победили Вучића у другом кругу, ко би од њих двојице могао да контролише Вучића и Вучићеву владу? Нико. Ни један ни други нису способни за тако нешто. А је ли ви мислите да ни ја не бих могао да контролишем Вучићеву владу када бих био председник? Ма, контролисао бих сваки детаљ, све бих контролисао.

Од Вучића слушамо, скоро свакодневно, ако он не победи, он оде, диже руке и одлази. Стани мало, Вучићу, не можеш тако лако да одеш. Он мора, и ако поднесе оставку, он мора остати у влади док се нова влада не изабере. То би било крајње неозбиљно, да он залупи врата и каже – Одох ја. Не може то нигде. То не би могло.

Зашто би њега била срамота да га ја победим? Срамота би била да Вучића победи Саша Јанковић, је ли тако, могао би да се онда сам ноктима закоље, или да га победи Вук Јеремић. Зашто би га била срамота, ако од мене доживи пораз? Ја мислим да то не треба да му буде срамота. А ја не желим, ја нисам присталица брзих револуционарних промена, јер то иде ка крвопролићу. Ја хоћу ре-

формама да се све мења у држави, без грађанских сукоба, без немира, без крвопролића.

Ви знате, откад смо формирали Српску радикалну странку да ми никад нисмо били заговорници насиља. Увек су други хтели насиље, а ми смо смиривали. Ми хоћемо понекад у скупштини да направимо пичвајз, али тамо се не угрожавају грађани. Никома ни длака са главе не зафали. А на улици направити џумбус, то је опасно и онда је то тешко зауставити.

Дакле, шта он мора да уради? Он мора да поштује Устав и закон. Александар Вучић мора да остане у влади до следећих избора. Када ја положим заклетву, он може да поднесе оставку и да настави да ради у техничком кабинету. Ја бих онда провео консултације са шефовима посланичких група и пошто је његова странка највећа, ја бих му опет понудио да формира владу, само бих рекао – Е, сад ћемо ми то заједно мало да уобличавамо. И тако до следећих избора. А на следећим изборима опет све из почетка, да видимо каква је народна воља, можда ће он заслужити много више гласова, а можда ћемо ми радикали, видећемо.

Дакле, то је суштина ове наше данашње позиције. Зато ми томе приступамо без нервозе. Видите, ови који примају налоге у западним амбасадама, они су нервозни. Они се спремају за неке обрачуне већ у изборној ноћи. Ми нећемо. Нама је важно да имамо контролоре на свим бирачким местима, да се добро организујемо, да нам контролори буду поуздани. Не ваља ово што је други круг на Васкрс. Значи, контролор целог дана треба да седи на бирачком месту, али шта ћемо, морамо и то да издржимо. Морамо да контролишемо, па донећемо контролору нешто и да поједе на бирачком месту, нећемо му донети да пије, осим воде и сока, да сачувамо оно што нам грађани дају на изборима, да сачувамо народну вољу, па каква буде народна воља ми ћемо је прихватити. Е, то сам хтео да вам кажем у неколико речи. Сада бисмо ми радо мало прошетали.

Грађанин: А ви сте издржали ону неправду.

Проф. др Војислав Шешељ: Али ја бих био дубоко несрећан човек да ме нису тамо оптужили. Замислите да то прође без мене. Ја бих умро одавно. Па ја се никад лепше нигде нисам осећао него у хашкој судници. Цели свет против мене, а правим дар мар.

И још су једну ствар погрешили, погрешили су страшно, криво, што ми пет година није почињало суђење, па сам имао времена да научим англосаксонску правну процедуру. Научио сам боље и од судија и од тужилаца и од било ког адвоката тамо. И ту сам их онда потукао.

Да сам ја био овде, да нисам тада био у Хагу, не би ни Вучић ни Николић отишли странпутицом, они би били у сигурним рукама које воде кроз историју, него ја сам био далеко, 2.000 километара на службеном путу и тешко их је било контролисати. А сада сам се вратио и кажем – Где су моје легије? Ви сте моје легије злоупотребили да дођете на власт и сад,

шта сад? Сад морамо да мењамо власт.

Грађанин: Зар није јачи председник владе од председника државе?

Проф. др Војислав Шешељ: Ма, имаће свог човека на функцији поред себе. То је урадио Борис Тадић. То је раније радио и Милошевић и онда држи сву власт.

Грађанин: То они прелазе са коња на магарца, у нашем народу се тако каже.

Проф. др Војислав Шешељ: Јесте, јесте овако формално, али суштински он онда има све у рукама. А не ваља кад један човек има све у рукама.

Новинар: А шта мислите о овоме, пошто је видео како ови преговори у Бриселу лоше теку и лоше ће се завршити, можда бежи од те одговорности?

Проф. др Војислав Шешељ: Нема бежања.

НИКО ОШТРИЈЕ ОД ШЕШЕЉА НИЈЕ КРИТИКОВАО ВУЧИЋЕВУ ВЛАДУ

• Др Шешељ: „Никада нисам био присталица насилне смене власти. Вучић сада као да прети народу, ако он не победи све је пропало, он диже руке, напушта, одлази. Не може тако, Вучићу. Председник си владе и мораш обављати ту функцију.“

Мали Црнић,
11. март 2017. године

Проф. др Милован Бојић: Браћо Срби и сестре Српкиње, драги пријатељи, велико ми је задовољство да смо данас заједно у предвечерје председничке изборне кампање у Србији, за коју наша странка спрема свој највећи адут као кандидата за председника Републике. То је проф. др Војислав Шешељ.

Ми смо, драги пријатељи, у прилици да понудимо грађанима Србије највећег српског јунака, да понудимо најобразованијег, најпоштенијег, најдоследнијег, најсигурнијег и јединог од кандидата који је за Србију и српске националне интересе приложио сопствену жртву. Одбранио је српски национални идентитет, спречио је да нас обележе као геноцидан народ што би пратило вековима, и нас и наше потомство.

Драги пријатељи, само оним што је учинио у Хашком трибуналу, оним начином како је згазио и дотукао евроамериканце у Хашком трибуналу Војислав Шешељ је изборио своје трајно место у српској историји.

Зато Србија не сме да буде уплашена, било од оних што су на власти или од оних што потписују, од којих зависе радна места. Током 12 година крваве борбе против свих, у овом човеку није било страха, није било узмицања, али је Србију одбранио величанствено и на најбољи могући начин. Па зар није та његова борба тежа и значајнија од ове протоколарне, а ипак важне пред-

седничке функције и уставних надлежности које она носи? Сигурно да јесте.

Драги пријатељи, ми стално рођујемо заблудама. Раније је то била Југославија и комунизам, па радничко самоуправљање, па ова Европска унија за коју више не знамо шта је и која се срећом сама од себе распада, па ова наша игра на две столице, па нам се измакну обе и кад ударимо о ледину, опет ћемо да кукамо за изгубљеним шансама и пропуштеним приликама. Зато вас упозоравам да ову прилику на председничким изборима никако не пропустимо, да знамо за кога гласамо, а излазимо са својим највећим адутутом, да младим људима створимо извесност и перспективност да опстану овде, јер младост Србије је у Војиславу Шешељу пронашла свога хероја. Не смемо да је пустимо да пре-

спава изборни дан. Морамо да помогнемо да сви изађемо на изборе, морамо да сачувамо наше гласове и кутије, морамо да створимо амбијент да Војислав Шешељ потуче до ногу и Јеремића и Јанковића. Морамо да дођемо до другог изборног круга, да онда ударимо на Вучића кроз ТВ дуел и умањимо надмоћ која је сигурно на његовој страни. Ова наша борба, дакле, има две важне степенице. То је борба за други круг, а потом у другом кругу за победу. Од тога зависи наша комплетна борба за ово значајно место за које смо кандидовали као Српска радикална странка свога председника. А да бисмо у томе успели треба да нам помогну грађани Србије, без притисака, по сопственој савести и знању. Ја дубоко верујем да ће ова земља знати да цени свога великана и да ћемо Војислава Шешеља имати за председника Србије.

Проф. др Војислав Шешељ: Браћо Срби и сестре Српкиње, по повратку са дужег службеног пута од 12 година, најжалост, Србију сам затекао у много горој ситуацији него што је била приликом мог одласка. Србија је много сиромашнија, неспокојнија, народ је све очајнији, изгубио је веру, наду, једна обеспокојавајућа ситуација која се не може даље одржавати.

Српску радикалну странку сам затекао у ритамима. Ми смо спречили отимање странке, што је био циљ западних сила. Међутим, скупо нас је коштала та борба, били смо тешко рањени и једва смо преживели.

Ево, већ две и по године ми обнављамо Српску радикалну странку. Ви се сећате, ми смо некад били јаки и у Малом Црнићу и у Великом Црнићу и у целом Браничевском округу, а онда нам се странка скоро угасила. Ми је већ непуну годину дана обнављамо, од општине до општине, стрпљиво. Проф. Милован Бојић је као потпредседник странке задужен за тај тежак посао. Ми смо задовољни првим резултатима. Још мора много да се ради. Морају да ојачају наши одбори, да вратимо старо чланство и да примимо у

своје редове што више омладине. Да је омладина заиста на нашој страни, ја се уверавам свакодневно на интернету. На интернету највише омладинаца нас подржава. Када смо држали митинге у Београду, две трећине присутних је омладина, људи који су ишли у основну школу или у обданиште када сам ја кренуо на дуги службени пут. Израсли су, стасали су и не трпе више да им неко соли памет. Они разумеју шта се у држави дешава, они разумеју како народ живи и они схватају која је то снага која Србију може извести из економске кризе и социјалне беде.

Наравно, предстојећи председнички избори нису нешто што може довести до квалитетне трансформације укупне власти у Србији, нису нешто што може да реши све економске, социјалне, културне и просветне проблеме, али је та председничка функција ипак значајна. Њене уставне надлежности су мале, али то је контролна функција и у односу на извршну и на законодавну и на судску власт. И поставља се питање хоће ли она бити у рукама способног човека који може да контролише и извршну и законодавну и судску власт, а који не-

ће потпасти под контролу западних сила.

У време Милошевића имали смо случај да председник Републике држи сву власт у својим рукама, а председник владе га је послушно служио. Имали смо такав случај и у време Бориса Тадића, који је држао сву власт у својим рукама, а председник владе, да ли се неко сећа како се звао председник владе? Цветковић. Заборавили смо. Значи није био значајан. А у протеклом мандату од пет година имали смо крајње неспособног председника Републике и сва моћ је била у рукама председника владе. Заправо, још као потпредседника. Вучић је као први потпредседник владе имао сву моћ у својим рукама, па као председник владе поготово и сада би он да освоји и председничку функцију и онда је апсолутно сва власт његова. То за Србију није добро. Не ваља када један човек о свему одлучује и када све контролише. Дакле, мора и над Вучићем бити нека контрола. Ко може бити тај контролор? Саша Јанковић? Не може. И две овце човек да му понуди да чува, једну би сигурно изгубио, чак и ако су на зиду нацртане. Може ли Вук Јеремић контролисати Вучића и његову владу? Не може.

Нека је Јеремић било које вере, нама то не смета. Ја лично износим проблем што је он потомак Хамдије Поздерца, са којим сам ја онако дуго ратовао, отеран са универзитетске катедре, отпуштен са факултета и осуђен на осам година затвора. Ја настављам ту нашу породичну битку са Вуком Јеремићем. Али то није оно што вас превасходно интересује. Он није у стању да контролише Вучића, је ли тако? И они зато сневају да им неко приграби власт операцијама тајних служби које би изазвале немире на улицама Србије. Ми то нећемо.

А сада ја вас питам да ли сам ја у стању са функције председника Републике да контролишем Алек-

сандра Вучића и његову владу? Ако мислите да сам у стању, гласајте за мене.

Ви сте сигурни да ја не могу доћи под утицај западних сила, је ли тако? Ви сте сигурни да сам непоткупљив. Никад ме нико новцем није могао купити. Никада ме нико функцијама власти није могао купити. Радије сам остајао у опозицији него улазио у владу са издајницима, са корупционашима и сличним. А шта ме квалификује да контролишем Вучића? Веће животно искуство, око 20 година сам старији. Није то ни важно, знате, некад може човек имати 100 година, па да то ништа не значи, а може неко са 20 година да буде геније. Старосна разлика није толико важна, али имам квалификације, а имам и неке доказе из политичке борбе, а има и још једна чињеница због које могу то да тврдим. Ја већ две и по године изазивам Александра Вучића на телевизијски дуел, он одбија. Мени је то доказ да се он још мало прибојава и да сам у стању да га контролишем.

Наравно, ви знате да ја никада нисам био присталица насилне смене власти. Вучић сада као да прети народу, ако он не победи све је пропало, он диже руке, напушта, одлази. Не може тако, Вучићу. Председник си владе и мораш обављати ту функцију и ако поднесеш оставку све док се не изабере нова влада. Ја нисам за то да се они аутоматски скидају са власти. Прво парламентарни избори. Када? Када се договоримо. Ја не бежим од тих избора, што пре то боље, али сам конструктиван и хоћу договор. Када ми Вучић поднесе образложен предлог владе за распуштање Народне скупштине, ја ћу одмах распусти Народну скупштину и заказати нове изборе.

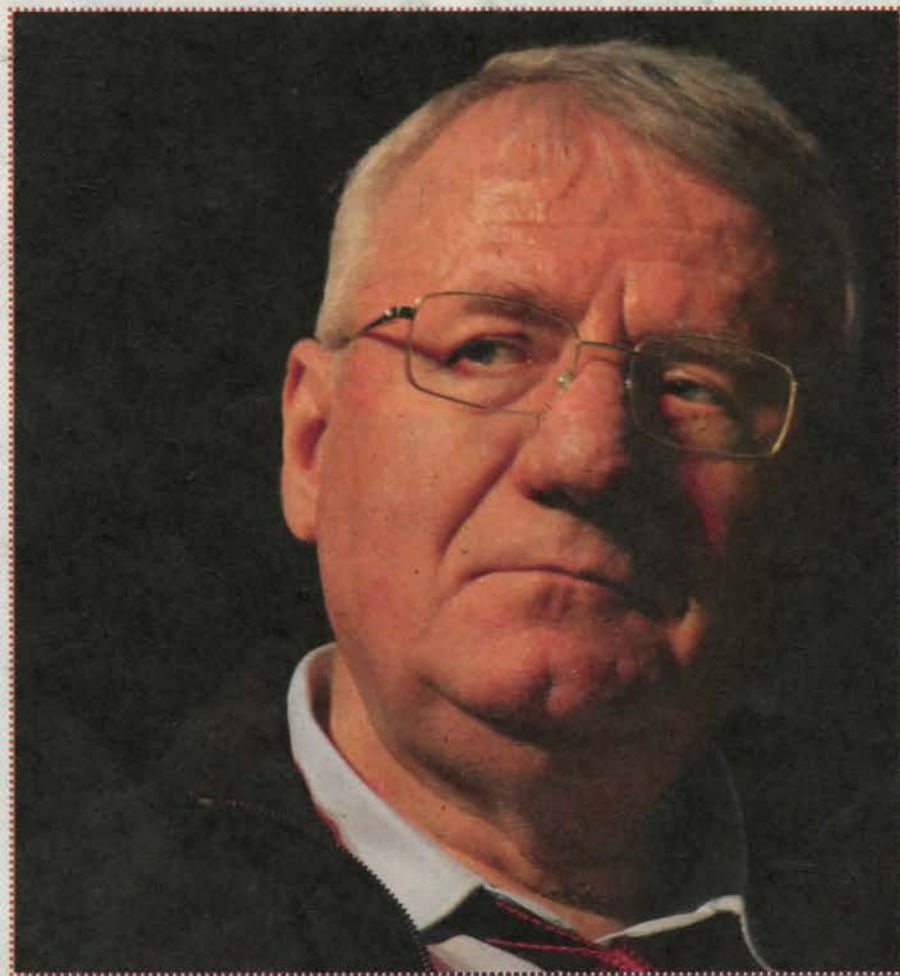
И људи, још једну ствар да вам кажем, нико оштрије од мене није критиковао Александра Вучића и његову владу. Ви сте то могли да се осведочите, уколико сте

гледали Народну скупштину, уколико сте гледали неке моје телевизијске емисије и тако даље. Зашто сам био оштар? Како сам то био оштар? Тако што сам га суштински критиковао, критиковао његове конкретне потезе и његову економску политику. Нисам га критиковао тако што ћу га вређати, што ћу га омаловажавати и слично.

Томислава Николића сам урнисао. Прво зато што је неспособан за ту функцију, друго, украо нам је 20 мандата, што није случај са Вучићем. А онда се показао толико похлепан, само га новац интересује, формирао жени хуманитарну фондацију, украли су више од пет милиона евра кроз то, дочепео се лажне факултетске дипломе и тако даље. Многи од вас су се питали зашто сам ја више критиковао Томислава Николића него Александра Вучића. Па зато што је Тома био најслабија карика у напредњачком режи-

му и што сам Вучића довео у ситуацију да не сме Тому поново да кандидује испред напредњачке странке. То је суштина. Е сад, у овом обрачуну између Вучића и мене све ће зависити од ваше воље. Ако желите да Вучић има контролора, гласајте за мене. Ако желите да Вучић апсолутно све полуге власти има у својим рукама, гласајте за њега. Ја рачунам да озбиљним људима и не пада на памет да гласају за Сашу Јанковића и за Вука Јеремића. Одједном су негде као с неба пали, шта значе, шта представљају? Заправо ништа. Само што су инструменти западних сила.

У сваком случају ви сами одлучујете. Немојте да вам неко соли памет. Размислите кад се нађете на бирачком месту, не дозволите да вам неко гледа чије име заокружујете, број испред имена, гласајте по својој савести. Ако гласате за мене, ја вам гарантујем да се нећете покајати. Живели.

ПИТАЊА ПРАВОГ ДРЖАВНИКА

• На посланичка питања која је проф. др Војислав Шешељ постављао Александру Вучићу на седницама Народне скупштине, Вучић ће морати да одговори у ТВ дуелу у другом кругу председничких избора

Председници посланичких група у Народној скупштини Републике Србије користе време за постављање посланичких питања у дневнополитичке сврхе. Постављају банална питања да би оставили утисак храбрих народних посланика. Сви осим др Војислава Шешеља. Шешељ ово време користи да би скренуо пажњу јавности на озбиљне државне проблеме. И да би председнику Владе Републике Србије Александру Вучићу поставио питање на које он нема одговор. Сваким постављеним питањем др Шешељ у ствари скреће пажњу на погрешну и штетну политику владе Александра Вучића чијим се он „епохалним“ успесима хвали. Само на основу ових питања др Војислав Шешељ се квалификује за будућег председника Србије. Питањима која је постављао

у Народној скупштини показао је интелектуалну надмоћ, непогрешиво познавање Устава Републике Србије, људску храброст и државничку мудрост. А управо те особине треба да краше председника Републике.

Озбиљно, државничко, питање које је председнику Владе поставио Војислав Шешељ односило се на неуставно коришћење државних симбола. У жељи да се додвори чиновницима Европске уније, Вучић је наставио досманлијско неуставно коришћење државних симбола. Питање које је Војислав Шешељ поставио на седници Народне скупштине било је и политичко предавање искусног професора. Одговор на ово важно питање ни до данас није стигао.

Застава Европске уније у државним институцијама Србије

У обраћању Народној скупштини, др Војислав Шешељ је рекао: „Даме и господо народни посланици, своје питање упућујем премијеру Републике Србије Александру Вучићу. Све нације које су биле у стању да током свог историјског развоја формирају државу, посебно нације са дуготрајним вишевековним државотворним традицијама, имају високо изражену категорију поноса и достојанства. Понос и достојанство једне државе изражава се кроз употребу државних симбола, пре свега. Државни симболи су застава, грб и химна, а може их бити још. Државе љубоморно чувају свој грб, своју заставу, своју химну. Грб се с поносом носи, за заставу се гине, док се за заставу гине пева се химна.

У цивилизованим државама није дозвољено да се све заставе истичу. Истичу се државне заставе, националне, заставе националних мањина и у случају међудржавних посета заставе стране државе чији је државник у гостиима. Међутим, оно што је урадила наша извршна власт, на челу са Владом и премијером, запрепашћује. Премијер и његови министри већ дуже време, чини ми се и више од четири године, поред српске државне заставе користе и заставу Европске уније. То је по нашем закону недозвољено. Устав прописује изглед наших државних симбола, а закон њихову употребу.

Долазимо у веома непријатну ситуацију, врло често. Премијер

прими руског или кинеског амбасадора, с једне стране је српска застава, с друге стране руска или кинеска, а поред ове српске и застава Европске уније, онако да госту бode очи. Требало је премијер Медведев да дође у Србију крајем септембра, па у октобру, па ко зна да ли ће доћи и у новембру. Ја се питам – зашто се оклева с том посетом? Дошао сам до закључка да је сваком државнику, и руском и кинеском и других пријатељских земаља, непријатно да се у тренутку званичног пријема на њих кези застава Европске уније, а те државе су обично противници Европске уније.

Са нашег унутрашњег аспекта, то би било као да је Краљевина Југославија уочи немачке окупације вешала по својим јавним установама немачке заставе са кукастим крстом, јер оно што нам је Немачка радила у Другом светском рату, деведесетих година радила нам је Европска заједница, па Европска унија, па НАТО. То је и једна врста лажног представљања. Видите, да би регуларно стекао диплому мастера економије, Томислав Николић је морао да положи 30 испита. Није положио ниједан, а буса се у прса том дипломом. То је лажно представљање. Вучић, наравно, има факултетску диплому одавно, био је одличан студент, али и он је сад пред стицањем нове дипломе. Александар Вучић мора да положи 35 испита да би стекао право да се кити заставом Европске уније, да положи све те испите, па да полаже и матурски, и дипломски, и мастер и докторат.”

Русија као сила заштитница

Још једно кратко, али бриљантно предавање одржао је др Шешељ образлажући посланичко питање којим је од Александра Вучића тражио одговор због, за државу штетних, Бриселских споразума. Они који кажу да Шешељ не критикује Вучића, никада нису прочитали

ништа из српске историје, а патриотизам исказују неаргументованим увредама на рачун председника владе. Шешељ не вређа, али погађа право у мету. Зато његова питања остају без одговора. Шта би уопште Вучић могао да одговори на аргументе које му је Шешељ изнео кроз ово посланичко питање?

„Даме и господо народни посланици, ја данас имам два питања. Прво, питање Уставном суду Републике Србије и свим судијама Уставног суда: како је било могуће да Уставни суд, расправљајући по иницијативи легално поднесеној за испитивање уставности и законитости, закључи да су Бриселски споразуми, односно први пакет Бриселских споразума, политички акти и да, према томе, не подлежу оцени уставности и законитости?

Да су то само политички акти, онда би били на нивоу декларације и не би производили никакве правне последице. Пошто су ово акти који и те како производе правне последице, чак су и направљени у форми међународних квазиуговора или квази међународних уговора, неопходно је изјашњење Уставног суда и свих његових судија Народној скупштини.

И друго питање упућујем председнику Нарodne скупштине: за-

што до сада председник Народне скупштине није заказала седницу Народне скупштине на којој ће се расправљати о правној форми и садржају оба сета Бриселских споразума?

Председник Народне скупштине има могућност законодавне иницијативе, као сваки народни посланик, с тим што има ту предност што одмах може да уврсти у предложени дневни ред свој предлог, а онда се Скупштина изјашњава да ли прихвата или не прихвата дневни ред.

То је заиста неопходно, више се са тим не сме чекати. Ми не знамо у ствари ни шта се дешава. Неки преговори су настављани били пре неколико дана, они су пропали. Оно што се односило на права српске националне заједнице на Косову и Метохији, погажено је од стране албанских сепаратистичких власти. Албанске сепаратистичке власти покушавају да узурпирају и сву имовину државе Србије, и имају у томе подршку страних сила. Да видимо како је дошло до тога и да ли је то било исправно да у дијалогу између српских државних власти и албанских сепаратиста посредују искључиво посредници Европске уније.

Која би држава на свету на то пристала? Ако смо под притиском Европске уније, ако смо под

притиском Америке, онда је било логично, да бисмо прихватили вођење било каквог дијалога, да тражимо силу заштитницу. Наша сила заштитница је Русија. Србија је у 19. веку многе ствари постизала за дипломатским столом зато што је имала силу заштитницу Русију, а повремено су и неке друге европске државе пристајале на улогу њене силе заштитнице. Чак се и Аустрија појављивала понекад у тој улози, па чак и Енглеска, којој је увек била дража Турска него Србија, када је било речи о прогону српског становништва на подручју Македоније. Тамо су силе заштитнице биле и Русија, и Француска и Енглеска. Тамо је убијен и руски амбасадор, јер су албански терористи из оног времена под турском влашћу сматрали да је он најозбиљнији фактор који омета њихова настојања да се потпуно истреби хришћанско становништво у Македонији.

Народна скупштина мора што пре о томе да расправља и да заузме одређене ставове. Овако, извршна власт се понаша на начин који је супротан Уставу, а судска и законодавна власт се праве као да их то уопште не интересује. Такво стање је неодрживо. Крајње је време да извршна власт поднесе извештај шта је све радила поводом Бриселских споразума и њиховог потписивања и

покушаја њихове реализације. Оно што је било у интересу Албанаца, све је одједном реализовано. Оно што је у неком малом интересу Срба, није ни започето са реализацијом.”

Лажни Мила Ђукановића

Поводом лажни Мила Ђукановића да је неко из Београда припремао пуч против његовог режима и хапшења српских држављана у Црној Гори, др Војислав Шешељ је тражио од Александра Вучића да заштити наше грађане и да не дозволи да због Милових махинација остане љага на Србији да је умешана у терористички обрачун са сепаратистичким режимом у Црној Гори. Нити је Вучић одговорио на ово питање, нити су држављани Србије пуштени на слободу. Срамота, о којој је др Војислав Шешељ, кроз посланичко питање, рекао:

„Даме и господо народни посланици, упућујем питање премијеру Александру Вучићу – зашто Влада Републике Србије није оштро реаговала на ову подвалу светских размера са којима се сучила, када је мафијашки режим Мила Ђукановића у Црној Гори пласирао преко свих светских агенција да је Србија послала групу терориста у Црну Гору да изазову пуч, да оборе Ђукановићев режим и да њега ухапсе?”

Вест је обиграла цели свет и не вреди је сада демантовати. Толико је она упечатљиво деловала у првом моменту. Не сме премијер да се надмеће са бившим председником Борисом Тадићем око тога ко је већи пријатељ са црногорским режимом, него да покрене иницијативу, да се састане Народна скупштина на посебној седници и да расправи стање у односима између Србије и Црне Горе, а поготово са аспекта статуса српске националне мањине у Црној Гори, чијих припадника има скоро двеста хиљада, а који су тамо угњетавани, врши се над њима процес денационализације, на силу се терају да се изјашњавају као Црногорци, као припадници измишљене нације. Намеће им се непостојећи језик и непостојеће писмо.

Сада је у Црној Гори обављено невероватно фалсификовање изборних резултата. Мило Ђукановић је 20.000 имена непостојећих људи убацио у бирачке спискове. Масовно је куповао личне карте да ти грађани који продају личну карту не изађу на изборе, да уместо њих иде неко други и гласа за њега, а ти грађани који су добили новац, сутрадан се појаве на шалтеру и кажу – изгубили смо личну карту и траже нову, или се врате код онога коме су продали и кажу – сад нам дај назад, сада ти више не треба.

Избори су апсолутно покрадени. Немогуће је да у Пљевљима Мило Ђукановић има два пута више гласова него све српске странке заједно. Апсолутно немогуће. То је немогуће и у приморју, то је немогуће и у Никшићу и у Подгорици. Крајње је време да се српска Народна скупштина тиме позабави. Поготово што смо сада оклеветани. Плаћени су људи из Србије, а неки су насумице тамо ухапшени да би се јавности представило да су то терористи који су дошли да се обрачунају са Ђукановићем.

Ствар је врло озбиљна. Ако ми одлучно не реагујемо, народ ће

Тече мутна Миљацка кроз Сарајево, још прљавија кроз Брисел

рећи – ево вам доказа да је Србија агресорска земља, да ударимо поново по Србији. Мање су лажи пласиране 1999. године, па је дошло до стране интервенције. Овакву лаж свет није видео од Хитлеровог напада на Пољску, када су се немачки војници преобукли у пољске униформе и напали слободни град Данциг.

То нам је извео Мило Ђукановић. Његова мафија жари и пали по Србији. Његова мафија доминира Србијом. На челу Ђукановићевог режима је Брано Мићуновић, а не сам Ђукановић. Иван Делић, вишеструки убица који је убио и Павла Булатовића, њихов је човек. То је показала она наша анкетна комисија оба дома Савезне скупштине, која је истраживала чињенице о убиству Павла Булатовића.

Не може се више пред тим ћутати. Ја знам да је својевремено Мило Ђукановић био благонаклон према напредњацима. Сећам се и њиховог сусрета у Паризу, у хотелу „Риц“, али ево сада сте дошли на власт, не смете се освртати на оно одраније, него морате водити рачуна о судбини свог народа и државе. Мило Ђукановић када оде у затвор, два, три пута му пошаљите пакет са кобасицама и мандаринама, па му се одужите за то.”

Србији је место у Евроазијској унији

Став Српске радикалне странке да Србија мора да прекине преговоре са Европском унијом и да се усредреди на прикључивање Евроазијској унији др Шешељ је изнео и кроз посланичко питање упућено Александру Вучићу. Уверен да је то од општег интереса, Шешељ је тражио од Вучића и да одговори на питања у вези са радом служби безбедности. Шешељ је питао Вучића:

„Када ће Влада Републике Србије поднети предлог Народној скупштини да се отвори распра-

ва о учлањивању Републике Србије у Евроазијски економски савез, односно Евроазијску унију, како се то популарно назива?

Са руске стране постоји иницијатива, Евроазијска унија је спремна да нас прихвати, треба сагласност Београда. Очигледно Влада оклева. Влада се и у овом случају боји да се додатно не замери Американцима и ЕУ, и што Влада више стрепи од реакција Американца и ЕУ, то је њихово понашање према Србији све горе и горе, понижења су све већа и већа. Даме и господо народни посланици, имам неколико питања за премијера Александра Вучића. Сва су та питања из безбедносне сфере државе. Прво је питање – зашто дозвољава да Томислав Николић лицитира око евентуалних смена у службама безбедности Републике Србије, и цивилним и војним, када то није у његовој надлежности, када је то искључиво у надлежности Владе, поготово што имамо у виду да је Томислав Николић, чим је преузео дужност председника Републике, направио велики скандал у јавности изневши тврдњу да њега службе безбедности прислушкују и прате. Врло брзо смо сазнали да службе безбедности нису њега ни прислушкивале ни пратиле, него су прислушкивале безбедносно интересантна лица из сфере криминала и да су тако

открили да он са њима ступа у контакт и уместо да се то истера до краја, шта ће председник Републике у контакту са криминалцима, сва одговорност је бацена на службе безбедности.

Немам намеру да браним службе безбедности. Свестан сам колико је тамо проблема, колико је тамо непрофесионализма и колико су те службе проузроковале проблеме целој држави. Међутим, треба те службе средити по највишим цивилизацијским стандардима, а не по жељама моћника.

Имамо сада обавештења у медијима да те службе прате и шпијунирају министре у Влади Србије, а када сам се мало боље распитао, сазнао сам да није реч о шпијунирању министара, него да су неки министри одржавали контакте са безбедносно интересантним лицима, па су тако ухваћени ин флагранти и уместо да они одговарају због тих контаката, уместо да Влада заседа, можда и на тајној седници и да расправи садржај тих разговора, криве су службе. Службе јесу криве за многе ствари, али њихову кривицу треба свести на оно што су њихове дужности у систему, а не зато што нису по вољи министара или по вољи председника Републике.

Питам премијера Вучића – зашто Влада Републике Србије још није усвојила правилник о про-

Симболика: са глумцима серије „Сенке над Балканом”

вери безбедносне подобности за кандидате за министре? Овде Народна скупштина на предлог мандатара бира министре, а после сазнајемо да ти министри више часова свог радног времена проведу у западним амбасадама, него у зградама Владе. Зашто Влада Србије још увек није донела правилник о контактима министара и других високих државних функционера са странцима? То имају све владе у цивилизованом свету. То имају и Американци, и Руси и сви остали.

Тај закон је обично поверљиве природе. Знате да те мере поверљивости у мом случају никада ништа не значе. Ја најлакше сазнам оно што је са највишим степеном поверљивости, па знам да такав правилник не постоји, а морао би да постоји, па када се Зорана Михајловић, министар, састаје са страним амбасадорима, лепо да поднесе извештај – састала се, на чију иницијативу, састала се случајно, колико су сати разговарали, о чему су разговарали. Она по четири, пет сати са њима разговара и нико не зна о чему. Овако, гоне се шпијуни најнижег ранга. Уопште не ниподаштавам опасност од шпијуна најнижег ранга, али најопаснији су

шпијуни највишег ранга, поготово шпијуни у Влади Србије”.

Неуспео покушај Мајкла Девенпорта да се обрати посланицима

Посланици Српске радикалне странке спречили су Мајкла Девенпорта да извештај Европске комисије представи у Народној скупштини на енглеском језику. О томе је данима брујала српска јавност, а народ је дао подршку српским радикалима због тога што су сачували углед највишег законодавног тела у Србији. Међутим, Војислав Шешељ је желео да зна како је било могуће да некоме падне на памет да то Девенпорту дозволи. Зато је питао Мају Гојковић и подсетио да није добио одговор од Александра Вучића у вези са истицањем заставе Европске уније у институцијама Републике Србије:

„Даме и господо народни посланици, питање упућујем председнику Народне скупштине – како сте могли дозволити да амбасадор Европске уније у Београду Мајкл Девенпорт присуствује седници Одбора за европске интеграције, па још да председава тој седници? Сами сте улазили на

седницу, видели сте да седи у радном председништву на централном месту.

Пошто су интервенисали представници Српске радикалне странке и доказали да, по члану 74. Пословника, Девенпорт није могао да присуствује седници осим да седи на галерији, другог начина није било, ви сте се инатили са Народном скупштином и рекли – ако треба, председаваћете свим седницама Одбора.

Кад сам то питање покушао у форми рекламације повреде Пословника да изнесем, рекли сте ми да то није дозвољено, да у време гласања не може да се рекламира повреда Пословника. То није тачно, то нигде не стоји у Пословнику, а ни логички није основано јер се повреда Пословника може десити и у време гласања. И у време гласања је најнеопходније да се интервенише и да се спречи повреда Пословника.

Зашто се дозвољава понижавање Народне скупштине на овај начин? Знали сте да је Народној скупштини у електронској верзији представљен извештај ЕУ на енглеском језику и на основу тог извештаја на енглеском језику председник Одбора за европске интеграције је заказала седницу и да се разматра нешто што је на енглеском језику. По нашем Пословнику, по Уставу Републике Србије, у нашој употреби може бити само српски језик и ћирилично писмо, а председник Одбора за европске интеграције је изјавила да је службени језик Европске уније енглески, па као, ми треба да га користимо или да га учимо, не дај Боже.

Ја сам у складу с тим постављао и раније питања на која никада нисам добио одговор – зашто највиши државни функционери, попут премијера Вучића, у својим радним кабинетима и местима за пријем страних државника поред српске заставе држе и заставу ЕУ?

Депортовање Девенпорта
из Скупштине Србије

Имали смо једну трагикомичну ситуацију пре неки дан, да је премијер Вучић примио Бориса Џонсона, тренутног британског министра иностраних послова и с једне стране је стајала британска застава без заставе ЕУ, а с друге стране српска застава са заставом ЕУ. Британија је одлучила вољом народа да напусти ЕУ, али још је није напустила. Годину, две дана ће најмање трајати то напуштање док се међусобно раздуже о свему. То вам је као један лош развод брака, где се супружници свађају око сваке ситнице. С друге стране, Србија још увек није постала чланица ЕУ. По свој прилици неће никад ни постати. То нам одавно отворено говоре да у наредних пет година нико неће бити примљен, па се опет наши државни функционери на челу са премијером ките туђом заставом. То је заправо обмањивање јавности и то је на одређени начин увреда Републике Србије”.

О самовољи министарке Зоране Михајловић

Зорана Михајловић, министар у Вучићевој влади, позната је по низ злоупотреба и малверзација. Нејасно је како Александар Вучић може да трпи у Влади некога попут ње. Војислав Шешељ је, на једној од скупштинских седница, питао Зорану Михајловић зашто селективно примењује Закон о озакоњењу објеката. Ни Зорана, ни Вучић нису одговорили на то питање, иако је за примену тога закона заинтересован велики број грађана у чијем власништву се налази скоро милион објеката без грађевинске дозволе. Др Војислав Шешељ је питао:

„Даме и господо народни посланици, питање постављам министру Зорани Михајловић – докле ће у министарству на чијем се челу налази поступати тако самовољно, изазивати немире у друштву, угрожавати оне друштвене субјекте који очекују по-

Принципијелно о свим питањима: председник државе није изнад закона

моћ државе, а не одмагање у основним животним пословима?

Српска радикална странка, односно наши активисти и симпатизери већ четири пута су спречавали рушење породичне куће коју су избеглице из Републике Српске Крајине подигле на Лединама, на својој земљи. Никога не угрожавају, а нису могли да добију дозволу, јер још не постоји детаљни урбанистички план.

Видимо да се сада покреће нова афера у Новом Пазару. Ко је покреће? Зорана Михајловић. Шта хоће? Хоће да руши објекат Исламске заједнице у Новом Пазару. Зашто? Објекат је на имовини Исламске верске заједнице. Она се проширује из неких својих потреба, не угрожава никог другог, а она је сада најпреча за рушење. Док са друге стране имамо највећег узурпатора у Србији, Томислава Николића, који је подигао три куће на обали реке Саве на Новом Београду, у заштићеном појасу где није дозвољена никаква градња, подигао их на државној земљи и није јој то најпрече за рушење, него овамо прогони сиротињу избегличку, а у Новом Пазару узнемирава јавност и може само да произведе тешке последице. Др-

жава не трпи никакву штету ако Исламска заједница на својој земљи, чак и без дозволе, подигне неки објекат. Зашто би то било толико проблематично за целу државу и да се води оволика кампања?

Не браним ја никога, Мехо Омеровићу, немој да се смејеш, ја принципијелно наступам. Принципијелно је да треба да постоје критеријуми. Ако има милион нелегално подигнутих објеката у Србији, мора се направити листа приоритета, а не министарка произвољно да руши избеглицама, па овамо Исламској заједници, не би ли узнемирење направила у, и иначе сложеној друштвеној средини. Најпрече је да руши нелегалне објекте председника Републике, а то јој не пада на памет. То не сме да уради и то је велики проблем за државу. Када министар тако поступа, шта ће да раде чиновници на нижим нивоима власти, укључујући и локалну самоуправу.

Дакле, председник Републике је заштићен као света крава, нико његове куће не сме да дира, може себи и мост приватни да прави преко реке Саве, зашто да не. Ево, положили су испит за ка-

петана дубоке пловидбе и он и синови, али чујем да су му одузели те дозволе. Што не би једно пристаниште, једну луку направљено испред својих кућа?"

Државни буџет без завршног рачуна

Два најзначајнија закона у свакој држави су Закон о буџету и Закон о извршењу буџета. Да би се утврдио буџет за наредну годину неопходно је да се Народној скупштини представи како су и где потрошена средства утврђена претходним буџетом. Без тога, свака финансијска трансакција је сумњива. С обзиром да је од 2000. године у Народној скупштини разматран само један Закон о извршењу буџета, др Војислав Шешељ је питао министра Вујовића и Вучићеву владу зашто то не раде од када су преузели све полуге власти у Србији. Нема одговора ни на ово питање.

„Даме и господо народни посланици, ја постављам питање министру финансија – зашто још увек није поднет закон о завршном рачуну буџета Републике Србије за 2015. годину?"

Ми те законе нисмо усвајали од 2002. године, а постоји законска обавеза по Закону о буџетском систему. Ми не би смели да усвајамо буџет за наредну годину, а расправа о њему је ту пред

нама за који дан, или за коју недељу, док претходно не донесемо завршни рачун за 2015. годину, јер тек када добијемо завршни рачун, ми можемо да процењујемо колико је Влада била успешна, да ли је имала дефицит или суфицит у буџету, да ли је тај буџет користила у складу са Законом о буџету, да ли су буџетске ставке поштоване, да ли су извршаване обавезе према буџетским корисницима према динамици која је одређена Законом о буџету итд.

Закон о буџету сам по себи није комплетан буџетски, општи, правни акт. Он се комплетира законом о завршном рачуну буџета, јер овај наш буџет, ове године, ако се следеће године не донесе закон о завршном рачуну, нестаде, испари негде. Слушали смо онда само празне приче да је било суфицита, да је било дефицита, да је било овога, да је било онога. Дајте да једном будемо уверени да се буџетским средствима заиста располагало по закону. Како сада стоје ствари, ни један режим од 2002. године до данас није сматрао за потребно да се тим питањем бави. Сматрао је то ваљда губљењем времена, јер буџетом су располагали како су хтели, како су волели, какав им је био интерес.

Истина, протеклих неколико година било је подношења Предлога закона о завршном рачуну

буџета. То је дошло као акт Скупштини, али никад није уврштено у дневни ред. То је онда још гора ситуација, потпуно поигравање са уставном улогом Народне скупштине. Ево, 12 година тог закона нисмо имали и није Народна скупштина дошла у прилику да одобрава потрошњу јавних средстава, а основна уставна надлежност Народне скупштине је то. То је основни облик контроле извршне власти и свих других грана власти од стране Народне скупштине.

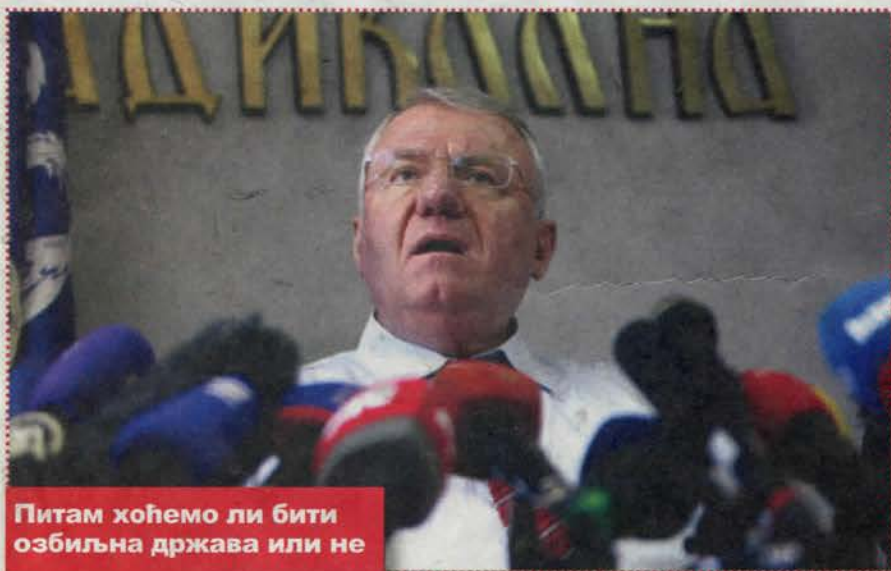
Пошто никада тај закон нисмо доносили за ових 12 година, ја мислим да је крајње време да се упозори извршна власт и да ту треба посланици свих посланичких група да буду јединствени.

Овде се поставља питање хоћемо ли бити цивилизована држава или не. Ако нећемо бити цивилизована држава, онда нам не треба закон о завршном рачуну буџета, онда ћемо препустити извршној власти да са парама грађана Србије располаже по својим прохтевима, по својој вољи. Онда је и свака ставка буџета мртво слово на папиру, јер пише у буџету – не мора да се оствари, и нико никада не контролише да ли је остварено. Таква је ситуација до сада.

Хоћете ли да мењате ту ситуацију или ћемо вам расправу о Закону о буџету претворити у расправу о завршном рачуну буџета за 2015. годину? Ми не можемо да се изјаснимо о буџету за 2017. годину док не усвојимо завршни рачун за 2015. годину."

Ко не жели истину о Ђинђићевом убиству

Војислав Шешељ непрекидно понавља да је за државу од изузетног значаја да се утврди политичка позадина убиства Зорана Ђинђића. Зато су српски радикали тражили да се у Скупштини Србије формира анкетни одбор који би до краја расветлио све чињенице

Питам хоћемо ли бити озбиљна држава или не

у вези са тим убиством. Војислав Шешељ на челу тог одбора био би гарант да нико не би био поштеђен непријатних питања, али и да би се коначно дошло до истине. Без обзира на оно што Шешељ мисли о Зорану Ђинђићу, упоран је да се до истине о његовом убиству дође. Зато је питање поставио и Вучићевом министру Небојши Стефановићу:

„Даме и господо, постављам питање министру унутрашњих послова: зашто његово министарство не предузима озбиљне кораке на плану расветљавања неких од најпознатијих убистава од 2000. године на овамо? Ја у првом плану имам убиство Зорана Ђинђића и убиство двојице гардиста.

Нисмо успели да раскринкамо улогу Небојше Човића и да документујемо његово учешће у завери, његово учешће у наруцби убиства и Министарство унутрашњих послова ништа не предузима.

Челницима досманлијског режима из тог времена јасна је донекле улога Небојше Човића. Неки су о томе писали у својим књигама, а сада имамо необориве доказе да је та улога била веома велика. Док се не крене са Човићем, па са саслушањем полицијског генерала Миловића, па са саслушањем политичког пуковника Вуловића, па надаље, немогуће је то разјаснити. Као да чекају с неба да им падну неки докази.

Томе треба професионално приступити, а не чекати да се однекуд нешто појави. И ако може грађанска иницијатива, у мом случају, или новинарска храброст у случају „Курира“, да томе на овај начин и оволико допринесе, онда треба и Министарство унутрашњих послова да да свој допринос, ако ништа, да финализује тај посао.

Крајње је време да се на тај случај стави тачка, да се он не би вукао као случај Кенеди. Увек се нешто заташкава, увек се неко

штити. Није ваљда толико значајна улога Небојше Човића у фудбалском клубу „Црвена звезда“, да би га то ослободило одговорности од завере за убиство Ђинђића? Тако испаде да је режим у њега имао поверења да га убаца у „Звезду“, да решава проблеме, а овамо много већи проблем није разрешен.”

Зашто Вук Јеремић ћути о убиству гардиста

Један од кандидата за председника Републике крије велику тајну о убиству двојице гардиста у Топчидеру. Вучићев режим не сме да му дозволи да ту тајну и даље чува од јавности. Пре свега од породица трагично преминулих младића. Зато је министар Стефановић морао да одговори на питање које му је поставио др Војислав Шешељ:

„Што се тиче убиства двојице гардиста, овде је неки помак постигнут. Очигледно је да је Вук Јеремић учествовао у заташкавању, али му је улога могла бити минимална, јер је уживао привилегију да војни рок служи у кабинету Бориса Тадића. Ја никад нисам чуо на свету да је тако нешто могуће, цивилно служење војног рока у кабинету председника Републике. Нико то овде није знао, колико се ја сећам, док сад нисмо обавештени.

Не сумњам да је он умешан у заташкавање, али му не може улога бити најважнија. Чија је ту улога најважнија? Бориса Тадића и оног монструма Миодрага Ракића, фамозног Микија Ракића, који је тада жаро и палио Србијом, који стоји иза свих монструозних афера, намештаљки, подлости, клевета, које су пласиране против политичких противника. Ја знам да он има заслуга за формирање ваше напредњачке странке, али мртав је, па не морате сваки дан да му захваљујете. Али, разјасните његову улогу сад, кад не може да подлегне кривичној одговорности. Улога се може разјаснити.

Не може се ништа ту урадити док се не саслуша Борис Тадић. Шта се чека? Саслушава се Јеремић, као војник на одслужењу цивилног војног рока придодат кабинету Тадића, а не саслушава се Тадић. Јеремић је могао Тадићеве налоге да извршава у сврху заташкавања, а не самоиницијативно да води ту акцију. Ту моћ није могао имати. Јесте умешан, па тако политички дисквалификован, и ако је само била сврха да се постигне његова политичка дисквалификација, то је постигнуто, али дајте да се разјасни убиство двојице гардиста.

Да ли је у питању нека страна оружана сила, која је илегално ангажована да јури хашке бегун-

Оверен
потпис
победника

це, или је у питању шверц оружјем, па су гардисти видели нешто што нису смели да виде или, видим сад нову претпоставку, да су неки официри били умешани у шверц дрогом. То се види јутрос у медијима. Без полиције то не може до краја да се разјасни, а полиција скрштених руку чека да се проблеми сами реше.”

Вучић се заклиње у поштење, а ћути о Јоргованкином плагијату

Др Војислав Шешељ, као човек који је постао доктор наука са 24 године, свакако има право да тражи истину о сумњивим докторатима. Поготово ако су у питању државни функционери. Усталом, он је и као млад доктор наука открио плагијат свог тадашњег колеге Бране Миљуша и пао у немилост браће Поздерац, који су га због тога и сместили у зенички затвор. Открио је и доказао и плагијат досманлијског револуционара Стевана Лилића. Сада је Александра Вучића питао о плагираном докторату Јоргованке Табаковић. Питао је и зашто је због тога не смени са места гувернера Народне банке Србије. Вучић није одговорио на питање, није сменио Јорго-

ванку, али је додао још један разлог за њену смену тако што је дозволио да седи у радном председништву Председништва напредњака.

„Даме и господа народни посланици, ја постављам питање Александру Вучићу као председнику Владе Републике Србије и уједно као председнику СНС – шта ће учинити да би се сменила Јоргованка Табаковић са функције гувернера Народне банке Србије? Поступак је компликован, али се може спровести, а Јоргованка Табаковић је тешко компромитовала ту функцију због нечасног и непоштеног поступања плагирањем докторске дисертације. Утврђено је да је Јоргованка Табаковић 20 процената текста своје докторске дисертације преписала од других аутора, не наводећи изворе и не стављајући знакове навода.

То је кривично дело за које није прописана бозна како велика казна затвора, али за интелектуалце то је као смртна пресуда. За једног интелектуалца је боље да погине него да га ухвате као фалсификатора. Надам се да у вашим редовима још увек има интелектуалаца који разумеју ово што говорим.

Наравно, нисам велики оптимиста да ћете нешто учинити по овом питању, имајући у виду случај Томислава Николића, за кога је утврђено да је стекао звање мастера економије, а да ни један једини испит на факултету није полагао. Добро, њему су уписивали оцене а да се није појављивао на испиту. Морао је много енергије професор Љубиша-Стојимировић да уложи, да трчи од једног до другог свог колеге, да измоли позитивну оцену, некада и врло високу оцену. Иако смо разгледали дипломски мастер рад Томислава Николића, нисмо могли да установимо да је од неког преписивао, јер је тако лошег квалитета да је то немогуће од некога преписати. Једноставно, нема узора, не постоји.

Код Јоргованке Табаковић у питању је крађа интелектуалне својине. Она је украла туђи интелектуални продукт. Нема строжег прекршаја, нема горег прекршаја у академској заједници. Ако ћемо и то толерисати и ако ће Александар Вучић остати пасиван по том питању, а Јоргованка Табаковић је кандидована као кандидат ваше странке, очекујемо да странка из моралних разлога затражи њену оставку, ако заиста сматрате да је плагирање недозвољиво. Ако сматрате да је плагирање пожељно и очекивано и уобичајено, онда ћете остати скрштених руку, а можете је и бранити, јер није много плагирала, само 20 одсто, а могла је и 25 одсто, могла је 50 одсто, могла је и стопроцентно. Дакле, она је била скромних прохтева у овој интелектуалној крађи.

Тешке то последице има по друштвени морал. Видели сте, када су ухватили у плагијату много блажег карактера неке немачке министре, да су они одмах поднели оставку. Морали би и наши функционери сада, када се највише дружимо и најближи смо с њима.”

Зелено светло за победу српских радикала

Вјерица Радета

Јасна порука Војислава Шешеља

СА ХАГОМ САМ ЗАВРШИО

• Хтели би да преко Брамерца утичу на бираче у Србији.

Од када су га пре скоро две и по године избацили из Хашког трибунала, име др Војислава Шешеља је предмет политикантских калкулација. Када је дошао са подужега службеног пута, Вучићеви чауши су се утркивали ко ће гласније да каже да су Шешеља пустили да би рушили Вучића и изазвали хаос и нестабилност у Србији. У међувремену су заћугали, јер јавност верује Шешељу. Свима је веома брзо постало јасно да је др Војислав Шешељ брутално истеран из Шевенингена. Није то тражио. Није тражио никакве гаранције Владе Републике Србије. Није добио никакве услове. Дошао је, излечио се, обичао Србију, реконструисао страначке одборе, подигао Српску радикалну странку и вратио радикале у Народну скупштину. Није правио хаос, јер то српски радикали никада нису радили. Увек смо се залагали за демократске смене власти и за све демократске начине политичке борбе.

Пред прошлогодишње парламентарне изборе вођена је својеврсна медијска хајка са циљем да се бирачи заплаше тврдњама да ће српски радикали у Скупштини изазивати хаос и опструкцију рада парламента. Данас се стиде својих тврдњи и „чуде се“ пристојном понашању посланика Српске радикалне странке. Још само да признају да је посланичка група српских радикала најкомпетентнија и најстручнија. И да једини суштински критикујемо лошу власт Александра Вучића.

Очигледно је да је др Шешељ опасан противкандидат прозападним експонентима и да га треба спречити да уђе у други изборни круг. На сцену је опет ступио антисрпски Хашки трибунал.

И опет ће га Шешељ победити. Прешло му у навику.

Шешељ је упозорио јавност на покушај уплитања Хашког трибунала у изборни процес у Србији:

„Појавио се и Хашки трибунал, односно хашко тужилаштво као фактор наших председничких избора. Кад год су неки избори у Србији на видiku, они се огласе покушавајући да нам нанесу политичку штету. Овога пута тужилаштво се огласило понављајући захтев да жалбено веће укине могу ослобађајућу првостепену пресуду и да изрекне осуђујућу. Они то раде не би ли одвратили грађане Србије да гласају за мене на председничким изборима. Међутим, жалбено веће не може ослобађајућу пресуду да преиначи у осуђујућу. То је немогуће у англосаксонском праву. То до сад није било могуће ни у Хашком трибуналу. У свим случајевима у којима је поништавана осуђујућа пресуда наложено је ново суђење. То смо имали већ (случај Рамуша

Харадинаја и сада имамо случај Јовице Станишића и Франка Симаговића).

Дакле, морало би да буде суђење и испочетка. У садашњим околностима то је на нивоу бајке.

На ово смо хтели да скренемо пажњу јавности у Србији: да људи не размишљају о претњама Хашког трибунала и да их то не дестимулише од гласања за кандидата Српске радикалне странке.”

Грађанима Србије поручујемо да без страха и калкулација изађу на изборе и да бирају најбољег за председника. Неспорно, то је др Војислав Шешељ. Циљ нам је да Шешељ уђе у други изборни круг, и да у другом кругу победи. После председничке победе следе и парламентарни избори, на којима ће Српска радикална странка преузети власт и Србију са погубног европског пута вратити на пут интеграција са Руском Федерацијом и другим искреним пријатељима српског народа.

Вјерица Радета

ДОШАО

РАСТУРИО

Познати сајт Викиликс који објављује тајне документе, нарочито депеше америчких амбасада широм света, објавио је и прилично обиман материјал о криминалним и издајничким операцијама Вука Јеремића, све речима америчких шпијуна у Србији.

ВИКИЛИКС ОТКРИВА ИСТИНУ О ВУКУ ЈЕРЕМИЋУ

Невладина организација Вука Јеремића ЦИРСД у 2013, 2014. и 2015. званично добила скоро 3,2 милиона евра донација. Донације су 2016. дуплиране, а силан новац Јеремић је добио и у кешу, без евидентирања у финансијским извештајима. Јеремић и сарадници неће да открију финансијере иако је то јавна обавеза и кривично дело ако је ускраћен увид у рад једне такве невладине организације, каква је НВО Вука Јеремића.

Advanced Course on
International Relations

GEOPOLITICS IN THE EMERGING
MULTIPOLAR ERA

July 30th – August 6th 2015
BEOGRAD

Вук Јеремић, бивши шеф дипломатије и високи функционер Демократске странке, данас председник НВО Центар за међународну сарадњу и одрживи развој (ЦИРСД), човек који се помиње као председнички кандидат тзв. опозиције, за три године је успео да прикупи 389.658.000 динара донација од непознатих финансијера из земље и света! Како показују званични финансијски извештаји доступни на сајтовима државних институција, Јеремићев ЦИРСД добио је скоро 390 милиона динара „на име донација, дотација и субвенција“, и то од почетка 2013, па до краја 2015. године. Али, остаје тајна од кога.

НАТЕРАТИ ЈЕРЕМИЋА ДА ПРИЗНА ОДАКЛЕ МУ МИЛИОНИ

• Државне институције морају да осигурају јавност и натерају Јеремића да објави ко га финансира или да одговара за кривично дело прикривања информација од јавног значаја. Јеремићева организација објавила је само један податак, да је „продајом роба и услуга“ за три године зарадио само 1,3 милиона динара.

Холивудски живот брачног пара Јеремић

Добро обавештени извори кажу да су донације Јеремићевом ЦИРСД-у 2016. године скоро дуплиране, а да је силан новац добио и у кешу, без евидентирања у финансијским извештајима.

„Вук и његови људи су пуни као брод, буквално не знају шта ће са парама! Пазите, он већ неколико година нема други посао осим оног у ЦИРСД-у, а живи као руски тајкун. И он и његови сарадници лете по целом свету само бизнис класом, одседају у најбољим хотелима, исплаћују себи огромне плате и дневнице. Даље, Вук и супруга у Њујорку живе на највишој ноzi, буквално као да су холивудски глумци. Па одакле све то?! Ко им даје толике милионске донације и са којим циљем?! Ако жели да заиста уђе у трку за председника Србије, Вук ће то морати да објасни“, каже високопозиционирани политичар, својевремено близак Јеремићев сарадник у Министарству спољних послова.

Крије одакле му паре као змија ноге

Идентично као Драгица Николић и муж јој Тома, ни Вук Јеремић ни његови сарадници немају намеру да открију ко су све донатори и за шта су то тачно дали 3,2 милиона евра за само три године. С друге стране, закон је јасан: Вук Јеремић је дужан да објави списак свих својих донатора. Тако Драган Добрашиновић из Коалиције за надзор јавних финансија сматра да је износ који је ЦИРСД добио „нетипично велики за једну такву организацију“.

Добрашиновић је прилично умерен кад каже: „Због Јеремићеве политичке будућности и амбиција које показује у јавности, ваљало би да што пре објави списак својих донатора, јер би нам то доста рекло о њему и његовој политици. За неку малу локалну НВО то и не би имало неки значај, али пошто је реч о човеку који је имао озбиљну политичку каријеру, важно је да знамо да ли добија арапске, америчке, руске, тајкунске или можда неке друге милионе“.

Јеремић мора у затвор

Закон није донет да би се имовином функционера пуниле трач рубрике, објашњава бивши члан Савета за борбу против корупције Данило Шуковић. Ни он нема дилему да је Јеремићева обавеза да јавно објави списак донација: „Све мора бити транспарентно. Јеремић је човек који је направио озбиљ-

не везе. Ипак, важно је да та имена буду јавна, јер се некада општи интерес може подредити личном интересу или жељама финансијера. Државне институције морају да осигурају транспарентност и да натерају Јеремића да то објави на сајту“.

Познато је одавно да Јеремић лежи на милиони-ма евра, али не и како је дошао до тог капитала тај часни, поштени потомак Поздераца. Уосталом, читава та фамилија је градила имиџ светаца, фасаду иза које су се крили обични лопови и силеџије. Одбијање да објави списак донатора је најгрубље кршење закона, све то личи на терање ината или гурање прста у око свим грађанима Србије. И још их убеђује да му дају свој глас. Председнички кандидат Вук Јеремић пре би требао у затвор, него у председничку палату на Андрићевом венцу.

* <http://wikileaks-serbian.weebly.com/dosije-lsquojeremi262rsquo-2-jeremi263-krije-odakle-mu-milioni-evra.html#sthash.GUby66G4.dpuf>

Вук Јеремић покрао своје колеге лопове из жуте странке и сада ужива

КАКО ЈЕ ВУК ЈЕРЕМИЋ УКРАО 20 МИЛИОНА ЕВРА И ПОБЕГАО У АМЕРИКУ

• Кандидат за председника Србије Вук Јеремић последњи је дошао у додир са огромним новцем који је жута странка спремила да понуди Бараку Обами. Убрзо пошто су паре нестале, бивши демократа основао свој институт ЦИРСД. Милионима се губи сваки траг, никада нису враћени у тајни фонд жуте странке

Вук Јеремић, некадашњи шеф дипломатије, а садашњи председнички кандидат, један је од кључних људи, који би морао да одговори на питање где је завршило 20 милиона евра из црних фондова Демократске странке, јер је био последњи који је имао увид у ову позамашну суму.

Вишемиллионски црни фонд демократа највише се напунио када је 2010. године неколико утицајних функционера, пре свих Вук Јеремић и Борис Тадић, одлучило да и финансијски подржи демократу Рама Емануела, десну руку председника САД Барака Обаме, а иначе дугогодишњег члана српског кокуса у Конгресу, у трци за градоначелника Чикага.

Вук Јеремић и Хавијер Солана, бивши генерални секретар НАТО:

Јеремић сноси део одговорности за растурање државне заједнице Србије и Црне Горе. У то доба Јеремић је био саветник Бориса Тадића за спољну политику, а када је Јеремић постао министар иностраних послова, Косово је једнострано прогласило независност. Ту независност признале су многе западне земље које су Јеремић и тадашњи режим ДС сматрали пријатељским.

„Јеремић је успоставио одличне везе са Емануелом и зато је био главни заговорник те мисије, баш као и Тадић. Одлука да Србија помогне Емануелу у кампањи била је њихова и тада се сакупљао новац намењен за ту подршку. У каси је било око 20 милиона евра отетих од сиротиње из Србије. ДС је желео да осигура утицај Америке на дешавања у Србији јер је у то време тек основана Српска напредна странка нарастала и отимала се својим оснивачима, пре свих Тадићу, што није било договорено приликом њеног оснивања.

Америчка подршка била је кључна да би Демократска странка опстала на власти после избора 2012. године. Рам је у изборну трку ушао с позиције шефа кабинета Барака Обаме, па његов утицај није био занемарљив”, објашњава добро упућени извор.

Емануел је на тим изборима победио, али финансијски аранжман са жутим лоповима никад није реализован.

„Ти милиони су сасвим сигурно постојали и за њих су знали Јеремић, Тадић, Ракић...”

Где су паре отишле, никад није утврђено, али највише сумњи код бивших сабораца створио је Вук Јеремић, јер је након неславне епизоде с Американцима последњи имао увид у тај фонд. Избачен је из Демократске странке и убрзо је основао ЦИРСД, а да никад није прецизно објаснио од којих пара”, наглашава овај извор. Док је Јеремић требало да буде главна веза са ове стране, линк с америчке стране требало је да буде демократа Род Благојевић, бивши гувернер српског порекла, иначе пријатељ и рођак Рама Емануела. Благојевић је ухапшен 2008. године, док је још био гувернер, и то због корупције, покушаја изнуде новца из кампање, преваре путем интернета и других криминалних радњи. Осуђен је на 14 година затвора, а казну је почео да служи 2012. То је вероватно био један од разлога што договор није реализован.

*<http://wikileaks-serbian.weebly.com/dosije-lsquojere-mi262rsquo-1-vuk-ukrao-20-miliona-evra-i-pobegao-u-ameriku.html#sthash.m13mOXzN.dpuf>

Борис Тадић полудео због двадесет милиона евра које је дрпио његов мали

БОРИС ТАДИЋ КАО ЛЕШИНАР ОБЛЕТАО ОКО РАКИЋА ЗБОГ 20 МИЛИОНА ЕВРА

Ракић и Тадић:
пријатељско опипавање џепова

• Свргнути двомандатни диктатор, а сада председник небитне СДС Борис Тадић, облетао је ноћима око кревета свог сарадника Миодрага Микија Ракића док је лежао у болници не би ли извукао информацију где су црни фондови са милионима евра. Пошто је реч о чак око 20 милиона евра, овакво Тадићево понашање се и могло очекивати, тврде извори из Социјалдемократске странке (СДС) чији је он оснивач и председник

Део виђенијих жутих демократа, али и Борис Тадић, дали су се у потрагу за несталим парама, али су увек наилазили на зид ћутања.

И док је већина временом дизала руке од „ковчега с благом“, Тадић од поменутих милиона није одустао. „Ракић је извесно време провео у болници, било му је веома лоше. Међутим, то није спречило Тадића да покуша да ишчупа информацију где је новац који је Ракић, управо на његову директиву, склонио у црни фонд“, каже извор и додаје: „Тадић је често боравио на ВМА, где је Мики лежао, и покушавао да га ухвати будног и да разговара с њим. Долазио је и ноћу у болницу. Тешко му је пала његова болест и прерана смрт. Многе ствари су њих двојица планирали са тадашњом Новом демократском странком, коју су заједно основали. Али сви ми знамо да је Тадић долазио код Микија у посете и да би сазнао шта је било са фондом Демократске странке, који је био тежак око 20 милиона евра“.

Тадић хтео да бије Јеремића због 20 милиона евра

Међутим, додаје извор, због тешких терапија и болести која је узела маха, Ракић није био у могућности да говори.

„Тадић је чекао да ухвати моменат да буде насамо с њим и пита га за паре, али Ракићу је већ било врло лоше. Због терапије и тешке болести, он је углавном спавао, а и када је био будан, није био у могућности да говори“, каже исти извор.

Поред Тадића, још неколицина њих је долазила у болницу да га „нешто пита“, иако он више није могао да говори, што је посебно љутило породицу.

„Није Тадић једини који је долазио код Микија мислећи да ће се овај дити неком важном информацијом и неким вишим интересом. Његова супруга је зато разочарана и ни тада није могла да верује на шта су људи све спремни“, каже саговорник из фамилије Ракић.

Красти или крадуцкати, питање је сад

Миодраг Мики Ракић умро је 13. маја 2014. године, па би се могло рећи да је после три године Борис Тадић дигао руке од поменутих милиона, а у прилог томе говори и податак да је до њега дошла информација како су се два његова некадашња саборца изненада обогатила.

Кредитом покривали црни фонд

„Тадић се поверио неколицини најближих људи да сумња да су два утицајна члана Демократске странке, иако без функција у том тренутку, сазнали где је новац и узели га”, додаје још извор из СДС. Још један од високих функционера тадашње Демократске странке потврдио је сазнања о црном фонду којим је руководио покојни Ракић.

„СДС је имао много пара, довољно за изборну кампању 2012, а узели смо кредит да бисмо тај кеш полако ставили на рачун. Нисмо могли одједном да уплатимо милионе на рачун. Е онда, кад су пропали избори, тај кеш није ни стављен на рачун, а кредит је остао. Приступ новцу имао је само Ракић”, каже саговорник упућен у целу ситуацију.

Тадић се прави блесав

Извор Викиликса тврди да је Борис Тадић, у очајничком покушају да се домогне пара, контактирао и са породицом Микија Ракића. Викиликс је путем електронске поште упутио ово питање Борису Тадићу. Одговорио је да не зна да ли је долазила у странку удовица покојног Ракића.

„С њом, ни са било ким другим нисам разговарао о поменутих

фондовима јер они нису ни постојали”, навео је Тадић у поруци и додао, као да је уопште упитан о некаквој фондацији, а не о фонду: „Ако ме питате за фондацију Миодрага Ракића, знам да су поједини његови пријатељи желели да је оснују након његове смрти, али немам информације у којој је фази реализације та идеја.”

На питање да ли је одлазио, због поменутих милиона, у болницу код Ракића, Тадић је поновио: „Такви фондови нису постојали. Да јесу, Демократска странка тада не би морала да се задужује за изборе.”

Ко је био Мики Ракић

Био је најближи сарадник и шеф кабинета Бориса Тадића, секретар Савета за националну безбедност, а потом и шеф Бироа за координацију рада служби безбедности. Био је кључни човек у акцији „Балкански ратник”, која је означила почетак лова на Дарка Шарића. Говорило се да зна све о свакоме, па тако и о чувеној афери „Банана”, у коју је био упућан лидер социјалиста Ивица Дачић.

Након што је Тадић препустио вођење Демократске странке Драгану Ђиласу, Ракић је постао потпредседник странке, али је у њој остао до формирања Тадићевог СДС. Био је пријатељ и са тадашњим мандатаром за састав нове владе Александром Вучићем.

За Ракића се наводило да је био кључни човек у хапшењу и изручењу Ратка Младића, што је индиректно, али јавно потврђено. Наиме, Ђилас је својевремено рекао да је Ракић „човек који је дао кључни допринос завршавању сарадње с Хашким трибуналом уз пажљиво чување националних интереса”.

*<http://wikileaks-serbian.weebly.com/dosije-lsquojeremi262rsquo-2-jeremi263-krije-odakle-mu-milioni-evra.html#sthash.GUby66G4.dpuf>

Иза себе није оставио мапу скривеног блага

Ивер и клада или „Југопетрол“ и марихуана

ТАДИЋЕВ МЕЗИМАЦ ТЕШКИ НАРКОМАН

• Викиликс је објавио да је Вук Јеремић дуже време био предмет обраде америчке „обавештајне заједнице“. Они о њему имају обиље аудио и видео „продукције“, а посебно су деликатне фотографије из његовог омиљеног апартмана у хотелу Валдорф Асторија (Waldorf Astoria) у Њујорку. Американци такође имају посебан пик на Јеремића и због тога што сматрају да је чврсто повезан са немачком тајном службом

Чак се сумња да је Вук од немачке тајне службе добио и немачко држављанство. Компромитивни материјали су прикупљани и у Београду и у иностранству. Извори говоре да постоји посебан материјал о његовом девијантном понашању, али и коришћењу дрога (спид, марихуана, амфетамин). Све ово, по правилима обавештајних служби, биће употребљено уколико Јеремић, неким чудом или несрећним случајем, постане председник Србије, ако одбије сарадњу са Американцима, ако не буде хтео да призна Косово и ако не престане да сарађује са Републиком Српском.

Отац Вука Јеремића, Михајло Мишко Јеремић, био је током деведесетих година угледни комунистички кадар и директор „Југопетрола“. Када је Србија била под теретом санкција и незабележене инфлације, отац Вука Јеремића одлази у Лондон. Са со-

бом води свог сина, који напушта Прву београдску гимназију у којој му је професор психологије био Борис Тадић и наставља да се школује у Лондону.

У октобарском државном удару 2000. године, у сарадњи са Мишком, оцем Вука Јеремића, Вук и Борис Тадић предводе кризну групу која упада у „Југопетрол“, преузима власт у енергетском гиганту и присваја вредносне папире. Због тога Борис Тадић није могао да заборави свог омиљеног ученика, па га је промовисао у саветника док је био министар за телекомуникације, а потом и министар одбране. Вук Јеремић није прошао као кандидат за премијера, али је постављен, на Тадићев предлог, за министра спољних послова.

*<http://wikileaks-serbian.weebly.com/dosije-lsquojere-mi263rsquo-3-scaronpijun-narkoman-i-tadi263ev-miljenik.html#sthash.DnCPLMBT.dpuf>

Противзаконито и неморално

КАНДИДАТ ЗА ПРЕДСЕДНИКА СРБИЈЕ ВУК ЈЕРЕМИЋ ИМА ДРЖАВЉАНСТВА СРБИЈЕ И НЕМАЧКЕ

• Као обичном грађанину, наравно да је Вуку Јеремићу дозвољено да има два држављанства, али како да грађани Србије имају поверења у неког ко се пасошем обавезао на лојалност још једној, страниој држави. Викиликс је по питању Јеремићевих пасоша преузео писање „Инер сити преса“, америчке организације која се бави истраживачким новинарством

Према тврдњама „Инер сити преса“, једну од недавних дебата о 12 кандидата који су се борили за место новог генералног секретара УН обележило је и питање двојног држављанства које, наводно, има троје могућих наследника Бан Ки Муна.

Према информацијама до којих је дошла та америчка непрофитна организација, која се бави истраживачким новинарством, Вук Јеремић, осим српског, има и немачко држављанство, Аргентинка Сузана Малкора носилац је и италијанског пасоша, док је кандидаткиња Костарике Кристијана Фигерес и француски држављанин. Ову информацију, као ексклузивну, објављује ова организација и уједно наводи да је добијена из неколико извора. Ово је оригинал ове информације, са електронском адресом на којој је објављена:

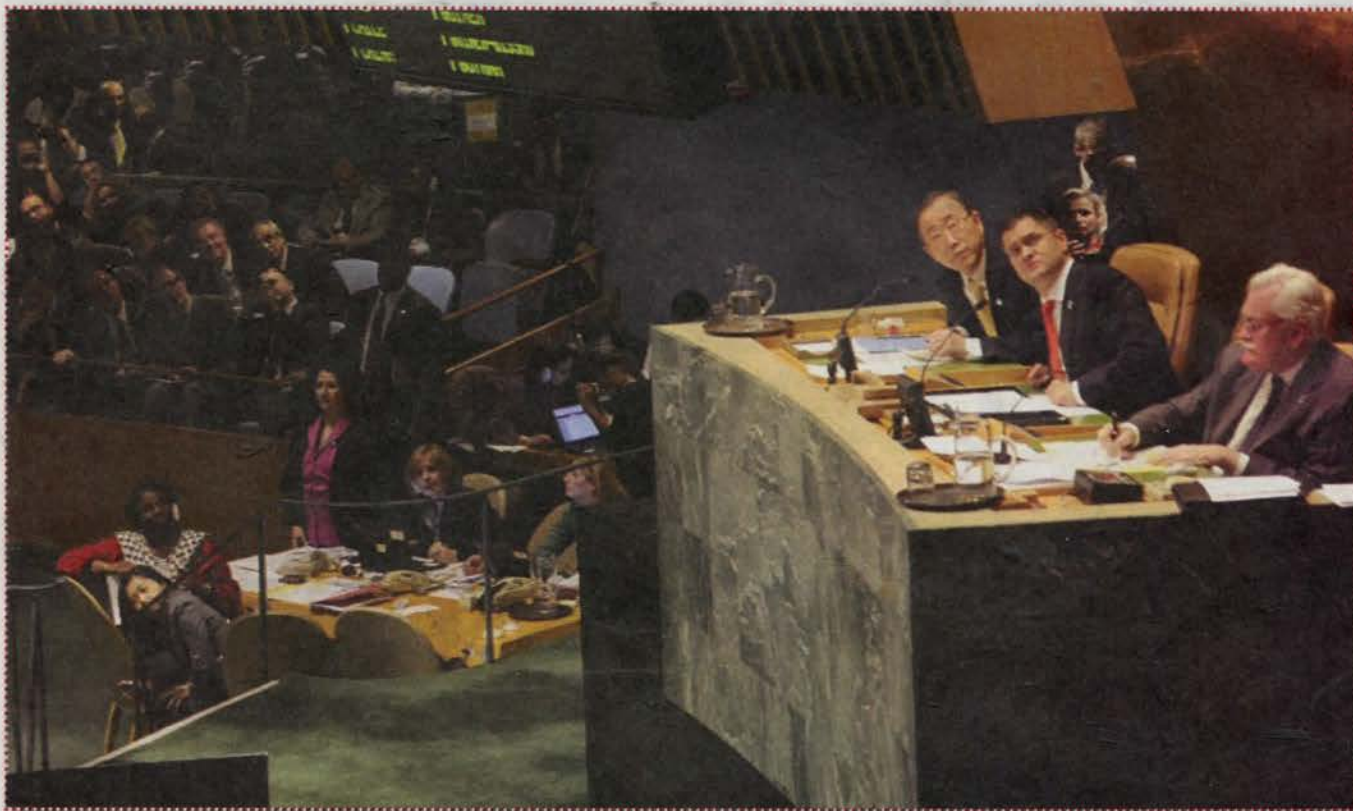
„Here from multiple sources are the results of the first straw poll; Inner City Press can also exclusively report

that questions have arisen about dual nationality of some candidates, including Susana Malcorra (Italy), Christiana Figueres (France) and Vuk Jeremic (Germany), beyond their listed countries which nominated them. It should be noted that the UN's „PHP“ forms require such disclosures.”
(<http://www.innecitypress.com/nextung1privatized072216.html>)

Такви подаци морају бити обелодањени јер то налажу правила кандидовања за неку функцију у светској организацији. Да не говоримо о законској обавези у трци за председника Србије.

У Јеремићевом кабинету у ЦИРСД, чији је председник, ову информацију демантују и тврде да он никада није имао ниједно друго држављанство осим српског.

*<http://wikileaks-serbian.weebly.com/dosije-lsquojeremi263rsquo-3-scaronpijun-narkoman-i-tadi263ev-miljenik.html#sthash.DnCPLMBT.dpuf>

Преvara која је прошла непримећено у јавности

ДЕПЕШЕ ОТКРИВАЈУ ДВОЛИЧНОСТ ВУКА ЈЕРЕМИЋА

• Вук Јеремић се извињавао Американцима што их у предизборној кампањи напада због отимања Косова и Метохије

Можда најбољу илустрацију досманлијске политике, чији је активни учесник од првог дана Вук Јеремић, пружа депеша која описује састанак Млађана Динкића са америчким амбасадором 11. јула 2008. године, као што су се састајали и Дачић и Динкић, али и Драган Ђилас, са америчким званичницима, упркос одлуци Владе Србије која је те контакте забранила. Динкић чак одлази и на прославу Дана независности у америчку амбасаду. Ваљда у складу са том новом досовском политиком, Динкић је помоћ око Косова затражио од оних који су нам Косово отели: „Динкић је подвукао потребу за одобрењем Уједињених нација за ЕУ мисију на Косову, и затражио од Сједињених Држава ‘наговештај’ која би била најбоља дипломатска стратегија за то”.

Што се Еулекса тиче, иако је ова мисија предвиђена Ахтисаријевим планом о независности Косова, депеша америчке амбасаде под бројем 08BELGRADE875 обавештава нас да „Србија нема замерки и, штавише, поздравља присуство ЕУ на Косову”, при чему се оцењује да ће „Тадих дати Европљанима оно што желе око Еулекса, у замену за толерисање српске иницијативе у Генералној скупштини УН”. Истовремено, министар Јеремић је, у приватном разговору с америчким амбасадором, према белешци од 22. октобра 2008, признао да ће српске власти „морати да прихвате било какав исход преговора” о замени УНМИК-а Еулексом, а да ће онда „морати то да представе као успех Србије”.

Споменута српска иницијатива у УН, иначе, била је она велика победа Србије после које је Генерална скупштина УН затражила саветодавно мишљење Међународног суда правде о легалности косовске независности, и завршила се фијаском. Објављене депеше овоме не поклањају много пажње, али питање о правим намерама организатора ове стратегије изазива Јеремићева констатација, цитирана у белешци од 29. децембра 2008, да је „Србија успешно изместила предмет независности тако што је послала питање МСП-у”. Очигледно, хтели су да се реше питања Косова, а да при том себи обезбеде алиби како чине нешто конкретно за његову одбрану.

Еулекс је досовска влада прихватила после шуслегговог договора са Бан Ки Муном о фамозних „шест тачака” које Еулекс, заправо, нису обавезале ни на

шта, нити су са овом мисијом имале много везе. То је, како се сада открива, 17. октобра 2008. године признао и Борко Стефановић: „Он (Јеремић) је представницима ЕУ дао гаранције да ће Србија бити предусретљива у разговорима о шест тачака, и да ови разговори неће омести или одложити размештање Еулекса”. Све у свему, прича о шест тачака је, закључују Американци, измишљена „тактички, да би (српско вођство) стекло политичку корист код куће”.

Јеремићева косовска преvara

Сва ова косовска преvara успела је да промакне добром делу овдашње јавности, забављене и умирене патриотским изливима Вука Јеремића и његовом неуморном борбом за Косово и Метохију. Каква је то била заблуда, откривају две процуреле америчке депеше. Забележене су 11. марта 2008. године: „Јеремић је чак посегао за фразама из Милошевићеве ере о мучеништву Срба, наглашавајући да странци понижавају нацију – а све време амбасади шаље сигнале стражњим каналима о својим атлантским уверењима”. Још одвратније, тако је 22. априла 2008. године забележено да се „Јеремић извињава због антиамеричких ставова”. Детаљи депеше у потпуности разобличују Јеремића: „На пријему за дипломате у публици после говора (у којем је напао САД због Косова), Јеремић је пришао службенику амбасаде и извињивао се због антиамеричких примедби, али је рекао да је принуђен да користи такву реторику током изборне кампање. Он је замолио службеника да пренесе његово жаљење амбасадору”.

* <http://wikileaks-serbian.weebly.com/vikileaks-ameri269ke-depescarone-i-srpska-politi269ka-kalju-ga.html#sthash.8Qxsxjqc.dpuf>

ЗАКЛЕТВА НА ВЕРНОСТ НАТО ПАКТУ

• Викиликс депеше показују да се Вук Јеремић 2007. и 2008. године клео на верност НАТО-у, извињавао Американцима због изјава у јавности и слао поруке да подржава пуноправно чланство Србије у НАТО

Бивши шеф дипломатије и један од председничких кандидата НАТО опозиције, Вук Јеремић, годинама се у домаћој јавности лажно представља као патриота, а све време заправо ради у интересу НАТО пакта, откривају тајне депеше амбасаде САД које је објавио Викиликс.

Три депеше из 2007. и 2008. године, у време док је Јеремић био министар спољних послова, показују да се он клео на верност НАТО-у и извињавао Американцима због својих националистичких изјава које, како је говорио, мора да даје да би га Срби волели.

У поверљивом допису од 6. септембра 2007. наводи се да је Јеремић на затвореној седници Северноатлантског савета у Бриселу рекао да се залаже за „пуноправно чланство Србије у НАТО“, што је информација која никад није угледала светло дана.

Пола године касније, тадашњи амерички амбасадор у Београду, Камерон Мантер, пише Стејт департменту да не треба да их брине Јеремићева националистичка реторика јер је он заправо играч НАТО пакта.

„У представљању Срба као жртви, он је чак стигао до фраза из Милошевићевог доба, наглашавајући понижење нације чија је судбина у рукама странаца – међутим све то време он шаље тајне поруке амба-

Шешел раскринкао Јеремића

Лидер радикала Војислав Шешел најавио је да ће у наредним данима открити нове шокантне детаље о Вуку Јеремићу, за кога тврди да је „нешто најгоре што се у врху српске политике појавило у последњих више деценија“.

„Јеремић хоће на овим изборима да се лажно представи као некакав патриота, велики Србин забринут над судбином народа и државе. А он је најобичнији преварант! Цео живот лаже, маже и манипулише људима. Раскринкаћу га, Срби морају да сазнају ко је и какав је Вук Јеремић“, рекао је Шешел.

Лидер радикала Војислав Шешел каже да ће управо ове депеше бити део зборника „Викиликс ми јавља“ на око 4.000 страна, који управо припрема.

„Из документације америчке амбасаде јасно се види да се Јеремић тајно заклинао у верност НАТО пакту кад год му је било потребно да га политички подрже. То није само лицемерно, то је крајње покварено и издајнички. Он никад није водио патриотску, већ политику распродаје националних интереса! Јеремић би то, уверен сам, радио и сад ако би био изабран“, истиче Шешел.

сади о својим северноатлантским уверењима“, стоји у депеши од 11. марта 2008, док Мантерова тадашња заменица Џенифер Браш 22. априла 2008. открива најстрашнију дволичност Јеремићеве политике: „После одржаног предавања (студентима ФПН, прим. ур.), Јеремић је на пријему за дипломате пришао члану нашег политичког особља и извинио се за антиамеричке опаске, рекавши да је принуђен да користи такву реторику док траје предизборна кампања. Замолио је нашег дипломату да пренесе његове срдчане поздраве амбасадору, и изразио жаљење што не може да га види, уз поруку да се радује том сусрету после избора“.

*<http://wikileaks-serbian.weebly.com/vikileaks-raskrinkao-jeremi262a-glumi-velikog-srbina-a-scaronuruje-sa-nato-ubicama.html#sthash.9wZA4W45.dpuf>

Викиликс објавио биографију Вука Јеремића

ЧУКУНУНК МУРАТ-АГЕ ХТЕО БИ У ПРЕДСЕДНИЧКУ ФОТЕЉУ

• Пропали кандидат за место генералног секретара УН и бивши министар спољних послова, десна рука свргнутог двомандатног диктатора Тадића и високи функционер криминогене Демократске странке Вук Јеремић, чукунунук је злогласног Мурат-аге Поздерца и праунук потпредседника АВНОЈ-а Нурије Поздерца, а његова баба Садета Поздерац била је директорка Прве београдске гимназије. Ипак, интересантнији је податак да се Вук Јеремић повезао са немачком обавештајном службом док је радио за једну немачку банку, те да је тим путем и добио њихово држављанство

Председнички кандидат у најави једног дела криминогене опозиције, Вук Јеремић, директни је потомак једне од најмоћнијих муслиманских фамилија – Поздерац. Јеремић је чукунунук злогласног Мурат-аге Поздерца, владара Цазинске крајине из времена краја Отоманског царства коме је омиљени спорт био набијање тамошњих Срба на колац, и праунук Нурије Поздерца, делегата Првог заседања АВНОЈ-а, који је умро за време Другог светског рата, после борби на Сутјесци.

Јеремићева баба Садета Поздерац била је директорка Прве београдске гимназије која се удала за дипломату Шерифа Буљубашића. Садета и Шериф су изродили двоје дјеце – Сену и Сеада. Сеад Буљубашић је постао оперски певач и данас као пензионер живи у Београду, а Сена Буљубашић се удала за директора „Југопетрола“ Мишка Јеремића и добила сина Вука.

Породично стабло Вука Јеремића у Србији није довољно познато јер га је Јеремић прикривао, а у Босни и Херцеговини о фамилији Поздерац говори се као о „бошњачким Кенедијевима“ а министра Јеремића убрајају у најмоћније чланове ове фамилије у којој значајно место заузима Хамдија Поздерац, бивши председник Председништва БиХ и својевремено један од највиших функционера у СФРЈ.

Наредног лета у Цазину ће бити одржана прослава поводом 150 година од рођења Мурат-аге, родоначелника фамилије Поздерац. На овој прослави ће се, како се очекује, појавити и његово чукунунуче Вук Јеремић.

Садета Поздерац била је директорка најпознатије београдске Прве гимназије, а њен муж Шериф Буљубашић функционер у Министарству иностраних послова СФРЈ. Имали су двоје деце: Сену и Сеада. Сеад је постао оперски певач, а Сена се удала за директора нафтне компаније „Југопетрол“ Мишка Јеремића. Добили су сина Вука.

Вук је похађао Прву београдску гимназију у којој му је свргнути диктатор Тадић предавао психологију и где је, кажу, придобио све симпатије свог тадашњег професора. Касније је наставио школовање у Енглеској (Кембриџ) и САД-у (Харвард). Дипломирао је теоријску физику на Универзитету у Кембриџу, а за време докторских студија из примењене математике на Универзитету у Лондону радио је и у финансијским институцијама, међу којима је и Дојче банка. Тада се Јеремић први пут повезао са немачким тајним службама, од којих је касније добио и немачко држављанство.

Као студент и млад стручњак, током Милошевићеве владавине, бавио се организовањем студената и исељеника ради кампање за боље информисање о догађајима у Србији. Када је 1997. одржана Оснивачка скупштина Организације српских студената у иностранству, Јеремић је постао њен финансијски менаџер. У својој биографији тада је навео: „До 35. године живота намеравам докторат наплатити у Лондону, Њујорку, Токију или Хонгконгу, вршећи сурово капиталистичко изабљивање на берзи, а после тога се бавити хуманитарним радом, посматрањем птица и филателијом, паралелно са држањем значајног дела акција 'Плејбоја' и портфељом министра за истраживање руда и губљење времена у Влади Србије.”

После демократских промена у Србији, од октобра 2000. радио је као саветник министра за телекомуникације Југославије, дакле Бориса Тадића, а потом, од јула 2004. и као његов саветник, када је Тадић именован за председника Србије. Од новинара тада најчешће питан шта са 29 година, колико има, може саветовати Тадића, ноншалантно је одговорио да они разговарају и договарају политичке ставове.

*<http://wikileaks-serbian.weebly.com/dosije-lsquojere-mi263rsquo-4-268ukununuk-murat-age-pozderca-u-juriscaronu-na-tominu-fotelju.html#sthash.o0hQ5Rve.dpuf>

УМЕСТО ДА СЕ ДИРЕКТНО ОБРАЧУНА СА ВУЧИЋЕМ ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ МОРА ДА ЧИСТИ ЛЕВО И ДЕСНО КАКО БИ ОСЛОБОДИО ПРОСТОР ЗА СУЧЕЉАВАЊЕ СА ГЛАВНИМ ПРОТИВКАНДИДАТОМ НА ПРЕДСЕДНИЧКИМ ИЗБОРИМА

ШЕШЕЉ НАСТАВЉА ОБРАЧУН СА ПОЗДЕРЦИМА

**ВУК ЈЕРЕМИЋ, ПОТОМАК ТУРСКИХ АГА ПОЗДЕРАЦА
ИЗ ЦАЗИНСКЕ КРАЈИНЕ, МУТИ ПО СРБИЈИ КАО ЊЕГОВИ
ПРЕЦИ ПО БОСНИ И ЈУГОСЛАВИЈИ**

• Данас су имена Јеремићевих рођака Хакије, Хамдије, Нурије, Сеада или Сакиба Поздерца мало позната, а отприлике на истом нивоу је и колективно памћење када је у питању њихов рад на исламизацији и отцепљењу Босне, директно уперен против постојања српског народа. Ипак, преживели су њихови гени у венама Вука Јеремића, сина Сене, унука Садетиног и праунука Нуријиног.

Хакија и Хамдија, комунистички господари Босне и Херцеговине, су врло близак род Вука Јеремића. Прецизније, отац Хакије и Хамдије звао се Мехмед. Брат тог њиховог оца Мехмеда је Нурија, иначе прадеда Вука Јеремића. Дакле, Хакија и Хамдија „дођу му дајце по деди“, како се то каже у том запећку Босне. Ово „дајце“,

преводи се као ујаци. Има Поздерца још много, али тако је то кад им је у корену Мурат-ага са све три жене, венчане по шеријату.

Зато је мало теже пратити ово размножавање које је започето у Цазину, забаченом босанском ћошку, а настављено чак у Београду.

Да крв није вода, види се кроз штеточинско деловање Вука Јеремића, београдског изданка породице Поздерац.

Пошто је проф. др Војислав Шешел јавно жигосао Хамдију Поздерца и тако упропастио његову политичку каријеру, четврт века касније његов потомак Вук Јеремић одлучио је да му се освети.

ПОРОДИЧНО СТАБЛО ВУКА ЈЕРЕМИЋА

1. МУРАТ-АГА ПОЗДЕРАЦ

(7 синова и 4 кћерке од три истовремено венчане жене, по тада толерисаном шеријатском закону)

2. Синови: МУЈАГА, НУРИЈА, МЕХМЕД, МУХАМЕД, СМАИЛ, АХМЕТ, ХАСАН

3. Кћерке: СЕМКА, ДЕРВИША, ШЕФИКА, ЗУЛЕЈХА

ГРАНА ПОЗДЕРАЦА ЧИЈИ ЈЕ ИЗДАНАК ВУК ЈЕРЕМИЋ

1. НУРИЈА ПОЗДЕРАЦ (супруга ДЕЛВЕТА)

2. САДЕТА (кћерка НУРИЈЕ) удата за ШЕРИФА БУЉУБАШИЋА

3. Син СЕАД и кћерка СЕНА

4. СЕНА удата за МИШКА ЈЕРЕМИЋА

5. син ВУК ЈЕРЕМИЋ

ОГРАНАК ХАМДИЈЕ И ХАКИЈЕ ПОЗДЕРЦА

1. МЕХМЕД (брат НУРИЈЕ), синови:

2. ХАКИЈА

3. ХАМДИЈА

4. САКИБ

Васпитан у благодану, окружен ничим заслуженим богатством, Вук Јеремић је типични пример(ак) елите која је 1945. приграбила кормило државе. Наравно, нису то они часни и поштени, који су заиста пуцали на Немце, него њихови „другови“ који су унапред знали шта следи, да је журиш на Дедиње најважнија битка тог рата.

Сукоб са Поздерцима почео је још давне 1981. године, када је Војислав Шешељ обзнанио да је магистарски рад извесног Бране Миљуша уствари плагијат јер је дотични добрим делом преписао научни рад, прецизније докторат, Нијаза Дураковића. У то време Војислав Шешељ је био доцент на Факултету политичких наука у Сарајеву, а Миљушев ментор био је Хамдија Поздерац, редовни професор на овој истој високошколској установи. Хамдију данас памте као некада најмоћнијег политичара у Босни и Херцеговини, њеног некрунисаног владара и творца муслиманске нације, са великим почетним словом М. То су кључне одреднице за једног од многобројних Поздераца. У то време већина није ни знала да је он професор опште социологије на Факултету политичких наука, његова појава је апсолутно увек везивана за политику. Уосталом, истовремено са професуром, обављао је функцију председника скупштине тадашње социјалистичке БиХ. Брано Миљуш је био омладински функционер којег су Поздерци припремали за много важније функције, у чему је звање магистра било само успутна степенница. Изабрали су га због његове националности и полтронске послушности, како би свој рад на исламизацији Босне и Херцеговине камуфлирали и једним Србином. Тада је важио принцип националног кључа, па је њихов лоби морао да задовољи и овај фасадни део. Дакле, изабрали су послушног Србина да им се не би могло замерити како раде само у интересу своје конфесије. Јасно, у овом

Хамдија Поздерац и његов наследник Вук Јеремић

сукобу Брано Миљуш је споредни лик, баш као и Нијаз Дураковић, професор и функционер, који уопште није реаговао на чињеницу да је покраден. Епизодиста је било још много, као што је Фуад Мухић, на пример, али главни протагонисти били су Војислав Шешељ и Хамдија Поздерац. Да би схватили суштину и механику једног сукоба који је ескалирао до невиђених размера потресајући целу Југославију, започетог око наизглед баналног преписивања, неопходно је знати ко је био и шта је хтео Хамдија, најмоћнији Поздерац. А тако ћемо доћи и до Вука Поздерца, данашњег Јеремића. Следи биографија Хамдије Поздерца.

Хамдија најмоћнији Поздерац

Хамдија, син Мехе и унук Мурат-аге Поздерца, рођен је 1924. године у Цазину. Уочи Другог светског рата укључује се у СКОЈ (комунистичку омладину), а почетком сукоба приступа партизанима, у чијим јединицама је обављао политичке функције. По завршетку рата, када је напунио 21 годину, одлази на студије у Београд, а затим у Москву. Од 1971. до 1974. године био је председник Председништва БиХ, а од 1974. до 1978. председник Скуп-

штине БиХ. Био је, од 1965. године, члан Централног комитета Савеза комуниста Босне и Херцеговине (ЦК СК БиХ), да би 1983. и 1984. године обављао функцију у Извршном комитету ЦК СК БиХ. Паралелно са овим функцијама, биран је и за члана Председништва Централног комитета Савеза комуниста Југославије. У републичком парламенту Босне и Херцеговине био је посланик.

Ипак, у својој каријери највиши домет постигао је после смрти Броза, као члан Председништва СФРЈ. Његов успон је прекинут баш у тренутку када је очекивао да ће заузети место председавајућег у овом колективном органу који је управљао Југославијом. Наиме, због доказаног учешћа у афери „Агрокомерц“, пољопривредног комбината који је издавао менице без покрића, Хамдија и његов брат Хакија падају у немилост највиших комунистичких органа, па је Хамдија 12. септембра 1987. године принуђен да поднесе оставку.

Седам дана пошто је поднео оставку, 19. септембра 1987. године, одржана је Девета седница ЦК СК БиХ, на којој је покренуто питање одговорности браће Поздерац. На Десетој седници ЦК СК БиХ, која је одржана 23. октобра 1987. године, главна тема била је учешће браће Поздерац у афери „Агроко-

мерц". Седницу је преносила тадашња РТВ Сарајево, а предложено је Хамдијино искључење из партије, док је федералним органима партије остављено да расправљају о Хакији, који је тада био увелико у Београду.

Убрзо после повлачења из политичког живота, Хамдија Поздерац умире у Сарајеву, у априлу 1988. године. Сигурно да је на његову убрзану смрт утицао губитак политичке моћи, јер се такви људи рађају са предубеђењем да их је Бог изабрао да владају вечно; за њега је педигре наслеђен од турских ага био довољан аргумент за успоставу ауторитета, без икаквих других квалитета. Наравно, његови следбеници непрестано га величају, па је тако створена и фама око његове смрти која је, по њима, сумњива и необјашњива: „Пошто је било сумњи око његове смрти,

Државна безбедност је допустила да један члан фамилије погледа Хамдијино тело. Хакија је предложио да то будем ја", објашњавао је Хазим Хаско Поздерац, један од најужих чланова породице (Хазимов и Хамдијин отац су браћа). „Били смо присутни ови из Државне безбедности и ја, као представник фамилије. Отворили су сандук, погледао сам. Одмах после сам се срео са Хакијом и рекао му да је наизглед све нормално, изузев што је кажипрст десне руке некако неприродно згрчен." Очигледно умро, само то је могао да закључи Хаско. Од инфаркта, кажу лекарски налази из сарајевске болнице Кошево.

Шешељев ударац покреће лавину

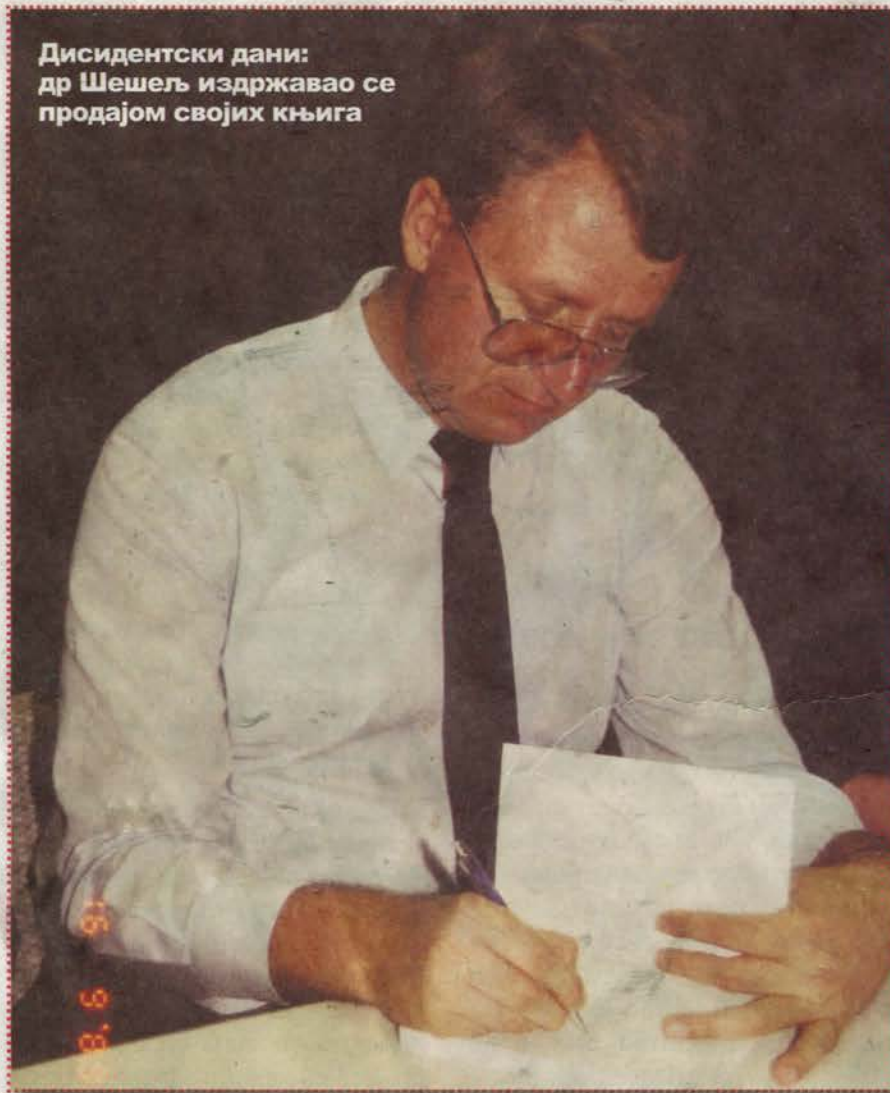
Његову пропаст обилато је потпомогао, ако не и пресудно, Војислав Шешељ, који му је

упутио укупно три отворена писма која су изазвала велико интересовање целокупне јавности. Путем ових обраћања југословенска јавност информисана је о правој позадини деловања фамилије Поздерац, на челу са Хамдијом, те са могућим последицама по читаву државу. До ових писама све се одвијало иза сцене. Поздерци су перфидно, без много рекламе, кројили нове нације и карте Босне и Херцеговине, што је морало резултирати распадом тадашње социјалистичке Југославије. Да је Војислав Шешељ био у праву, не треба посебно доказивати. Све смо видели, а и преживели.

Истовремено, његов старији брат Хакија, због учешћа у афери „Агрокомерц“, као члан управног одбора, завршава у затвору, што је био незапамћен случај утамничења једног овако високог партијског кадра. Пуштен је из затвора исте године када је умро Хамдија, а он умире у Београду 1994. године. Одмах потом, његов син, Мехо и супруга Разија пресељавају се у Сарајево.

Данас носиоци унитаристичких тежњи у Босни и Херцеговини величају Хамдију Поздераца као једног од одбрамбених бедема тамошњих муслимана. Тврде да је у партијским чисткама страдао под ударима „великосрпских хегемониста“. По њиховим наводима, предратна афера „Агрокомерц“ искоришћена је да би се српски кадрови обрачунали са Хамдијом јер се он оштро противио промени Устава СФРЈ из 1974. године. Са своје стране, користећи управо такву аргументацију која заобилази чињенице, Хамдија Поздерац се често жалио својим пријатељима на Војислава Шешеља: „Он ме мрзи зато што сам муслиман. Шешељ мрзи нацију којој припадам, он је националиста и то је суштина“. О непрестаним Хамдијиним јадиковкама сведочи и бивши уредник часописа НИН Стеван Никшић, који се често сретао са овим Поздерцем. Како каже, Хамдија је говорио о Шешељу непрекидно, стално се жа-

Дисидентски дани:
др Шешељ издржавао се
продајом својих књига

Састанак на највишем нивоу
Хамдија Поздерац први с лева)

лио и тврдио да је управо Воји-слав Шешељ крив што је пао у немилост партије.

Кључне године Хамдијине каријере

И пак, све његове функције, па и она у Председништву СФРЈ, падају у сенку када се упореде са оним што је Хамдија Поздерац оставио у аманет Алији Изетбеговићу. Наиме, крајем 1966. године, после Брионског пленума на којем је смењен Александар Ранковић, Јосип Броз га је одабрао за вођу пројекта измишљања непостојеће муслиманске нације, што је био програмирани наставак цепања, уситњавања и разбијања српског националног бића. По Брозовом налогу, Хамдија Поздерац око себе окупља интелектуалце исламске вероисповести из Босне и Херцеговине, са задатком да докажу постојање муслиманске нације (са великим почетним словом М). Тако окупљена квазинаучна екипа испуњава задати политички циљ и своје закључке објављује у неколико књига. Срочени произвољно, научно неутемељени, докази добијени путем произвољног тумачења историјских, па и социолошких чињеница, ови фалсификати су обједињени у књигама око којих није било никакве расправе. Једноставно, било је то време у ко-

јем се све што је долазило са врха прихватало здраво за готово. И није било препоручљиво да се преиспитује, а камоли оспорава, било шта иза чега стоји партија. Још ако је то аминовао „највећи син наших народа и народности“, била је ту тачка.

Пописом оверена нација

О вако добијени фалсификати убрзо су материјализовани. Пошто је пројекат Хамдије Поздераца припремио терен, Броз је кренуо у извођење друге, коначне фазе у производњи потпуно нове нације на тлу Југославије. У априлу 1971. године спроведен је попис становништва на којем су грађани СФРЈ добили могућност да се изјасне и као „муслимани“, а не као Срби, Хрвати или „неопредељени“, како се до тада делила ова популација. Могућност да се грађани изјасне као „неопредељени“ била је још једна од новотарија која је комунистима послужила као прелазни облик према новоскројеној флоскули „муслимани“, са великим почетним словом М. Ранијих година, партија је суптилно препоручивала, управо будућим „Муслиманима“, да се тако изјашњавају, као „неопредељени“, што би их хомогенизовало и уједно издвојило од других народа. Брозу и његовима ипак је највише смета-

ла чињеница да се највише муслимана изјашњавало као Срби, па немајући боље име којим би их одвојио од Срба, режим прописује да се имају уписивати као муслимани. Са великим М. Појам муслиман у националном смислу је неодржив – био он са великим почетним словом или без њега, то и даље означава само верску припадност исламу. Следствено томе, Срби би могли да се изјашњавају као православци, а Хрвати као католици по националности, на пример. Дакле, овдашњи комунисти су поистоветили веру са нацијом, што у другим комунистичким режимима није био случај. Наши комунисти су били право чудо – са једне стране залажу се за братство и јединство, то им је била врховна парола, а са друге формирају нове нације, и то на верској основи. Овако испада да је претеча Абу Бакра ал-Багдадија лично Хамдија Поздерац.

Само у Исламској држави или калифату, како територије под својом окупацијом зову ове убице, вера поништава нацију. Тамо су сви муслимани (са малим м, додуше). То зло које је у Сирији, Ираку, Либији и Јемену однело близу милион живота, патенти-рао је Хамдија Поздерац.

Р.В.С.

ОТВОРЕНА ПИСМА ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА
ЗБОГ КОЈИХ ЈЕ ХАМДИЈА ПОЗДЕРАЦ ПОДНЕО ОСТАВКУ

НОКАУТ ЗА ЂУБРИШТЕ ИСТОРИЈЕ

• У време када је ово писмо Војислава Шешеља објављено, Хамдија Поздерац је важио за будућег председника Председништва СФРЈ. То се никад није обистинило: уместо да своју каријеру крунише овим високим положајем, Хамдија Поздерац је морао да поднесе оставку на све функције. До своје смрти кривио је Војислава Шешеља за своју пропаст.

ПРВО ОТВОРЕНО ПИСМО ГОСПОДИНУ ХАМДИЈИ ПОЗДЕРЦУ,
ЧЛАНУ ПРЕДСЈЕДНИШТВА СФРЈ

Драги Хамдија,

Ти ћеш се, сигурно, зачудити и овом писму и тону којим се у нормалним животним околностима обраћа само пријатељ пријатељу. Тешко ће Ти, поготово, бити да разумијеш откуда и зашто то ја, којега Ти ничим пријатељским ниси задужио, отворена срца и с најчистијим намјерама, желим да Ти помогнем.

Ти се, наравно, сјећаш децембра 1981. кад си предводио политичку хајку против мене, јер сам тражио да се Твом „мезимцу“ Брани Миљушу, тадашњем секретару Градског комитета Савеза комуниста Сарајева, због плагијата одузме магистериј политичких наука. Та хајка Ти је, знаш и сам, добро дошла и да ми се осветиш за неке моје претходне грехове, нарочито за јавно жигосање Твојих миљеника Атифа Пуриватре, Хасана Сушића и Мухамеда Филиповића, које аргументовано означих као барјактаре панисламизма и муслиманског национализма у Твојој држави Босни и Херцеговини.

Памтиш, као што и ја памтим, како си на партијском састанку, пред крцатим амфитеатром Факултета политичких наука у Сарајеву, пред мојим колегама и студентима, забранио да одговарам на оптужбе и, без увијања, спречио ме да уопште говорим на том скупу, готово у цјелости мени посвећеном. Рекао си:

„Ниси ништа понудио што би било прихватљиво за дијалог!“ А том беспризивном ставу си додао и ове констатације: „Огуглао си, Војо, на критику, као магарац на батину. Магаре се мора тући да крене, ја имам осјећај да многе треба тући, да би се бар преиспитали шта раде и шта чине у овој земљи!“ Заплашио си све присутне. Био си онај исти Хамдија који је 1968. претио сарајевским студентима да ће њихове демонстрације растерати тенковима! Казао си, сјећаш ли се, да нисам ни за лудницу, чим сам се усудио да у једном тексту у „Дуги“ поменем и Тебе, као рецензента Миљушеве књиге-плагијата. Онда си направио предах, на тренутак спустио батину и пријатељски ме посавјетовао: „Не би ти, Војо, требао да као јуне главињаши! Треба себе да преиспиташ, да удариш главом у зид!“ По Теби, није требало да јавност упознајем са Миљушевим плагијатом. Као његов колега и, посебно, као комуниста, био сам дужан да одем код Миљуша и да му, у четири ока, кажем овако: „Буразеру, ово ти не ваља, припреми ограду, накнадно убаци наводнике и фусноте“.

Није, дакле, потребно да Те подсећам на оно што ниси заборавио. Твојом вољом, истјераше ме из чланства Савеза комуниста, ускоро ме протјераше са наставничке катедре, а потом ми одузеше и слободу. Бранко Микулић и Ти планирали сте најприје 12, а потом вам

Борбу са Хамдијом Поздерцем пренео је Војислав Шешељ из Сарајева и Босне и Херцеговине на терен читаве Југославије. Јавност је, путем његових отворених писама Хамдији, упозната са панисламском завером на чијем челу је био овај истакнути функционер. Прво отворено писмо Војислава Шешеља нашло је свој пут до јавности 9. марта 1987. године, а Девета седница ЦК СК БиХ, на којој се први пут расправљало о Поздерцима, одржана је 19. септембра 1987. године. Десета седница ЦК СК БиХ, на којој је браћи задат дефинитивни ударац, одржана је 23. октобра 1987. године, тако да је више него сигурно да су Шешељеви аргументи имали значајног утицаја на пад Поздераца. Писмо поводом плагијата прве су објавиле словеначке новине, „Трибуна“, „Катедра“ и „Младина“, па иако су сва ова издања била забрањена, више се ништа није могло заташкати.

Три деценије касније, објављујемо га у целини, у склопу истраживања генезе политичког и осветничког деловања Вука Јеремића:

Микулић и Поздерац, блиски сарадници у маргинализацији Срба у БиХ

се учини да је доста 8 година робије. Да ли је било посриједи задоцњело покајање или нешто друго, тек Ти си, драги Хамдија, тражио од моје породице да напишем молбу за помиловање, гарантујући својом влашћу да ћу, у том случају, бити отпуштен са робије. Тек Ти се, ево сада, на тој бризи захваљујем. И не замјери ми што сам ту Твоју понуду тада одбио и своју затворску казну издржао у зеничкој робијашници до посљедњег дана, до посљедњег сата.

Кад бих Ти враћао истом мјером, кад бих за извађено око тражио око, кад бих за сваку годину робије тражио и за Тебе исто толи-

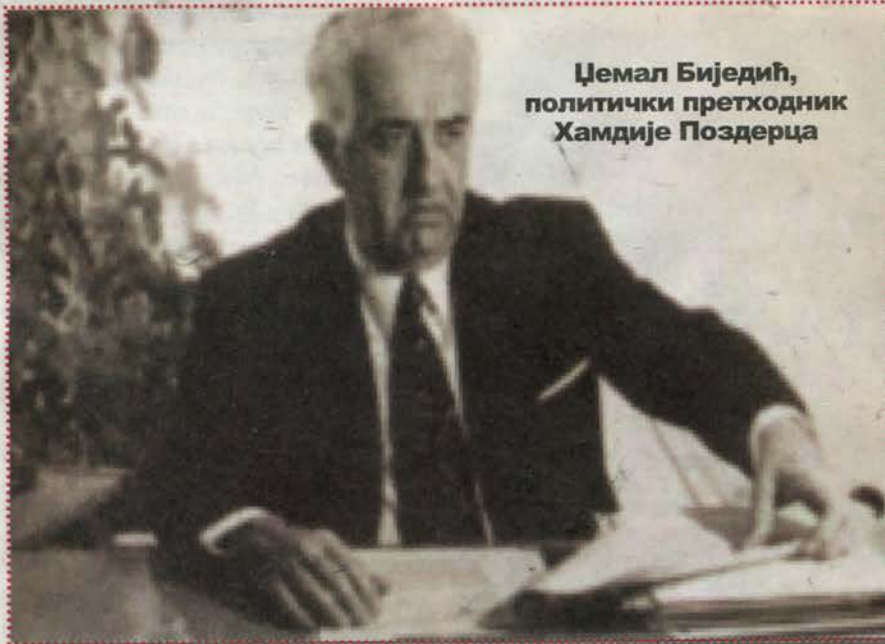
ко сужањства, па за све стражарске пендреке и мјесеце проведене у самици зеничке робијашнице тражио освету без призива, онда ја више не бих био ни цивилизовани Европејац, ни словенски хришћанин, ни истински припадник народа на чији се „реваншизам“ и „хегемонизам“ у овој земљи, већ четири деценије, тако хистерично галами. Не, драги Хамдија. Ја памтим, али не злопамтим. Помисао на освету ми је страна, далеко је од мене, већ и због тога што би ме освета изједначила с Тобом. А у традицији је народа у коме сам поникао, чијим си се припадником и Ти до уназад непуних двадесет година декларисао, да се на зло уз-

враћа добрим, и то је главни разлог што желим да Ти у невољи помогнем.

Београдски „Студент“ је објелоданио да си покрао читаве пасусе из туђе књиге и тај плагијат, по свему идентичан оном Миљушевом, објавио под својим именом. Ти си покушао да крађу демантујеш. Наводно, ниси знао да је то што си крао објављено у нечијој књизи, него си мислио да су то материјали писани за потребе Тринаестог конгреса Савеза комуниста Југославије. У чему је разлика, све и да Ти се повјерује? Није, ваљда, да и Ти спадаш у оне који сматрају да је моралним и законским нормама забрањено да се покраде само приватник, а да је развлачење и присвајање колективног, друштвеног, и нормално и дозвољено?! Срећа што Вук Караџић није био Твога морала и Твоје памети, иначе би сав Косовски циклус, све прикупљено народно стваралаштво, непроцјењиво духовно благо, публиковао под својим именом!

Ти знаш, драги Хамдија, да Ти, по важећем Закону о ауторским правима, следује најмање година дана затвора! Знаш, такође, и то да Те високи политички положај неће спасити, јер живимо у освједоченој правној држави. Излишно је, коначно, да Те подсећам на то да ниједан политички моћник у нас, ако се огријешо о закон, није умакао објективном судском процесу и правичној санкцији. Само узгред и илустрације ради, да напоменем: Твој партијски друг Бранко Микулић је, сјећаш ли се, морао да одговара због оне виле са бакарним кровом која је за њега и његову скромну породицу грађена у најужем центру Сарајева, а кажњен је и због тога што је своју кћерку, без законски обавезног јавног конкурса, поставио за директора Олимпијског музеја у нашем шехеру. Ни Ти, сигурно, нећеш боље да се проведеш.

Хамдија, буразеру, ово Ти не ваља! Повуци књигу из продаје, припреми ограду, свали кривицу на

Џемал Биједић, политички претходник Хамдије Поздераца

лекторе и коректоре, за наредно издање накнадно убади наводнике и фусноте. То Ти, ево, пријатељски савјетујем.

У Твом родном крају, у Цазину, кажу: „Лакше би ти чојек ућеро двајес' цената у гујсцу, него два цента у главурду!“ Сјети се те изреке, јер си је и сам, често, другима препоручивао, вадећи из ње драгоцјену поуку.

Послије суђења, које ће, свакако, у што не треба ни сумњати, ускоро бити заказано и одржано, следеће Ти одлазак на робију. С обзиром на то да си много заслужан за моја робијашка искуства, ја Ти их, овом приликом, несебично стављам на располагање. Додуше, Твој положај је много тежи, јер у затвору нећеш бити као заточеник савјести него као обичан крадљивац, а и читаво друштво ће те третирати као криминалца. Нећеш уживати подршку ниједног угледног интелектуалца у Југославији или у свијету. Тебе ће сви, и који Те знају и који Те не знају, жестоко осуђивати. Објелоданиће се, док будеш у затвору, сви скандали у којима си, док си био ван затвора, на власти, учествовао. Прво ће ти окренути леђа Твоји полтрони и садашњи и некадашњи миљеници. Очекуј да ће они, свакодневно, полицији и судовима, али и затворској управи, против Тебе слати све новије и но-

вије пријаве, писма осуде и згражавања, презира и ниподаштавања.

У затвору ће Те подвргавати батинању, можда и само због тога што неком стражару нећеш бити симпатичан.

Ако се, у знак протеста, одлучиш на штрајк глађу, онда пиј најмање два литра воде дневно; иначе ће Ти, као што су мени, тешко страда-ти бубрези.

Унапред знај да је присилна исхрана, било инфузијом, било сондом кроз нос, више него непријатна.

Глађу не штрајкуј никад дуже од 15 дана заредом, јер могу наступити неизлечиве посљедице по Твоје здравље.

Одеш ли у зеничку робијашницу, вјероватно ће те распоредити на рад у брусиону или ливницу. Запамти: тамошњи услови су ужасни. Ни најосновнија средства заштите на раду Ти неће стајати на располагању.

Ипак, имај у виду и ово: подмићивањем управе може се промијенити радно мјесто и прибавити још низ других привилегија.

Ако Те у затвору ангажују као провокатора који ће цинкарити политичке осуђенике и пристати да се појави као лажни свједок на поновном, инсценираном, суђењу неком од њих, казну Ти могу пре-

половити, а након изласка на слободу испословати и пристожно радно мјесто.

Највећа опасност ће Те вребати од стране Твојих колега кажњеника криминалаца. Они, ти обијачи каса, разбојници и превејани лопови, сматраће те лудим. Никако неће разумијевати да постоје лопови који краду туђе књиге, и још их преписују. Било би Ти, међу тим полусвијетом, много лакше да си џепарош или провалник!

Ако је икако могуће, води рачуна да у колективној спаваоници уграбиш мјесто на горњем кревету и никад немој спавати потрбушке. У противном, подмукли класни непријатељ може да Те нападне с леђа, тако да сутрадан нећеш моћи ни ходати!

Будеш ли кажњен самицом, онда ћеш 16 часова дневно морати да шеташ три корака напријед, три корака назад, без могућности да било шта прочиташ, препишеш или да с неким разговараш. Можда ће покушати да Те тако, изолацијом и додатним шиканирањима, излијече од скрибоманије и преписивачког синдрома.

Учине ли Ти се потребним још нека објашњења, потражи ме у мом стану, предложи неку кафану, парк, ја ћу Те примити, ја ћу доћи; стојим Ти на услузи.

Ни најмање не сумњам у то да ћеш Ти у затвору показати максималну жељу да се преваспиташ и дозовеш. Може се лако десити да Ти, по изласку на слободу, поново понуде исту функцију, исти посао који сада обављаш, јер Тебе не могу, као, рецимо, неког политичког осуђеника, осуђеног због вербалног деликта, непријатељске пропаганде, након робије оставити без хљеба, породицу Ти присилити да гладује. Ти то не смијеш да прихватиш, мораш да одбијеш.

Размисли и сам: Ти би, по кључу и по реду ротације, требало да за неку годину, можда баш у вријеме кад будеш изашао из затвора, постанеш председник Председни-

Овде је све почело:
ФПН у Сарајеву

Време среће и задовољства: Биједићев авион још није ударио у брдо, Броз на обе ноге, а Хамдија му све ближи

штва Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, односно шеф југословенске државе. Не би било баш пријатно прочитати у неким капиталистичким новинама наслов овакве садржине: „Плагијатор постављен на кормило Југославије!“ Или овакав: „Интелектуални крадљивац на челу југословенске федерације!“

Крађа је крађа, па било да се краде књига или тањир у самопослузи, мој Хамдија. И није баш тешко замислити да би, у случају да не одбијеш функцију члана Предсједништва Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, сутра довео себе у незавидну ситуацију да Горбачов, госпођа Тачер, предсједник Француске Републике или полубожански цар Јапана, са којима би Ти (као шеф Југославије) евентуално водио државничке разговоре, склањају од Тебе наливпера, актен-ташне, личне забилешке или наочаре!

Најбоље је рјешење и за Тебе и за Југославију: одробијај то што Ти суд одреди, па одмах – у пензију!

Размишљао сам да би могао да, евентуално, прихватиш мјесто амбасадора. Али гдје? У демократским и културним земљама тешко да би Те примили. У Либији постаје ризично: Гадафи је почео да стрелја и вјеша одвећ загрижене фанатике међу исламским фундаменталистима. По многим квалитетима Ти би се, без сумње, допао Хоменију, али он, ипак, никад не би могао олако прећи преко Твог, макар и само декларативног, атеизма и опредељења за марксистичку идеологију. Остаје још само Тирана. Рекло би се, мјесто као измишљено за Тебе: огрнеш се паролама и бајкама и баснама о социјалистичкој револуцији, пролетерском интернационализму и борби против великокрпске хегемоније, а у тишини радиш на трасирању зелене трансверзале (ЗЕТРА – је ли се тако, и по томе, зове она олимпијска дворана у Твом, све донедавно сам у својој наивности мислио и мом, Сарајеву?!) од Техерана па до иза Бихаћа, на истребљењу хришћана из Босне, Херцеговине, Санџака, Косова, Метохије, Македоније...

Ипак, одбиј и амбасадорско мјесто у Тирани, ако Ти га понуде. Пензија: то је, мој Хамдија, за Тебе најпаметније.

Извини што Ти ово писмо не шаљем само поштом, него овако, као отворено, у нешто већем броју примјерака. Нестају ми нетрагом поштанске пошиљке, а овако се надам да ће бар једна копија овог текста доћи до Тебе.

Јави се, буде ли Ти било шта потребно.

Максуз селам,

Твој одани и увијек будни душебрижник,

У Београду, 9. марта 1987.

Др Војислав Шешељ

Нешто касније, писмо је објављено у књизи „Хајка на јеретика“, али првобитно је та књига требало да се зове нешто краће, „Хајка“. Тако бар пише у доушничком извештају Државној безбедности, која се поприлично ангажовала око Војислава Шешеља поводом сукоба са Хамдијом Поздерцем.

ДРУГО ОТВОРЕНО ПИСМО ГОСПОДИНУ ХАМДИЈИ ПОЗДЕРЦУ, ЧЛАНУ ПРЕДСЈЕДНИШТВА СФРЈ

Драги Хамдија,

Прије пар дана ме је напокон обрадовало Твоје писмо, па Ти, ево, одмах одговарам. Драго ми је да си моје савјете прихватио као искрени пријатељски гест, што ме додатно инспирише у хтијењу да Ти се и убудуће нађем у невољи као свој своме. Овог пута ћу настојати да Ти мало подробније разјасним неке дијелове мог претходног писма које, како ми пишеш, ниси баш најбоље разумио.

Све до уназад неколико мјесеци нисам могао ни сањати да ће се и то десити, да ће ме неки унутрашњи порив натјерати да Ти пишем. Да неким пуким случајем не прелистах јануарски број „Студента“, вјероватно до овога не би никад ни дошло. Можеш ли уопште, Хамдија, претпоставити колико је било моје запрепашћење, проузроковано сазнањем да си и Ти откривен као плагијатор, као онај који је украо туђи интелектуални продукт и приказао га својим, једном рјечју, као криминалац. Одмах ми навријеше сјећања на мјесец децембар 1981. године, на вријеме у коме си предводио жестоку политичку хајку против мене јер сам тражио да се Твом мезимцу Брани Миљушу, истакнутом партијском функционеру, посљедњем носиоцу штафете на Титов одар 1980. године, одузме магистериј политичких наука због плагијата. Био је то, поред јавног указивања на панисламистичке и муслиманско-националистичке иступе Твојих пулена Атифа Пуриватре, Хасана Сушића и Мухамеда Филиповића, једини разлог мог искључивања из Савеза комуниста и уклањања са наставничке катедре. Сувише доцкан ми је било јасно да је моја основна, непоправљива грешка што сам се у оба критичка иступа експонирао као искрени, одани и убијеђени комуниста, пун вјере и поуздања у идеа-

ле марксистичке теорије и политичког покрета који се њоме инспирише. Чуди ме да се не сјећаш, мој Хамдија, како си ми са трибине, пред препуним амфитеатром Факултета политичких наука у Сарајеву, пред мојим колегама и студентима, забранио да говорим јер, како си рекао, нисам „ништа понудио што би било прихватљиво за дијалог“. Тврдио си да импутирам, да се служим политичким инсинуацијама и да идем на политичку дисквалификацију појединаца. Приписивао си ми, јадан не био, управо оно што Ти интензивно деценијама радиш, још откако си се 1968. године прославио пријетећи студентима Сарајевског универзитета да ћеш њихове демонстрације тенковима растјерати. Разумије се, исказао си великодушност, те спремност, како си рекао, „да те ја примим и да с тобом разговарам и да ти чак организујем структуру да кажеш шта имаш“. Као што си видио, Хамдија, ја Ти не дођох. Нисам био ни најмање спреман да, попут Фуада Мухића неколико година раније, пред Тебе клекнем, покајем се и плачним гласом замолим за милост, обећавајући да ћу преко ноћи промијенити своја убјеђења и окренути ћурак наопако. Одмах си био спреман да то моје држање рационализујеш објашњењем да сам „огуглао на критику као магарац на батину“. Непуну годину дана касније јавно си ме напао са трибине Централног комитета Савеза комуниста Југославије и оптужио да са „зарђалом идејном муницијом Версајске Југославије пуцам на авнојске традиције“. Много те је забринуо и озлоједио мој иступ на савјетовању о југословенском федерализму и предлог за радикалну ревизију Устава из 1974. године. Није те уопште интересовала никаква аргументација, никакви докази за тврдњу о темељном ирационали-

зму неких основних уставних начела. Важно Ти је само било сачувати статус кво и неприкосновеност Твог пашалука у Самосталној Радњи Бранка и Хамдије.

Ко је тада, драги Хамдија, могао и претпоставити да ћеш Ти након пет година учинити исто оно што и Миљуш. Па зар после све онолике бруке Ти, Хамдија, опет главинаш као јуне и удараш главом у зид. Заиста си огуглао на критику као магарац на батину. А магарца у годинама уопште не вриједи тући. Ти, јадан не био, заиста више ниси ни за лудницу. Не мораш се бојати да ћу Те ја преко штампе нападати због кривичног дјела које си починио. Уосталом, ни „Дуга“, ни било који други лист ми данас такав критички текст не би објавили. Нећу испитивати ни да ли си можда рукописом своје књиге-плагијата коначно прибавио докторат наука за којим си тако дуго чежнуо. Не интересује ме ни како си својевремено без доктората могао постати редовни професор универзитета. Убијеђен сам да ћеш и ово моје писмо схватити и прихватити као потпуно добронамјерно, као, уосталом, и ја Твоје ријечи прије пет и по година, или кад си, 1985. године, након што сте се Ти и Бранко Микулић јавно избламирали због стаљинистичког суђења које сте ми режирани, тражио од моје породице да пише молбу за помиловање, обећавајући великодушно да ћеш се Ти постарати да ме у том случају пусте из зеничке робијашнице прије истека казне. Као што знаш, моја породица поносно одби да тражи било какву милост од Тебе и Теби сличних, а ја ни као сужањ нисам био спреман да уопште о томе разговарам. Поручивао си ми, поред тога, преко једног нашег заједничког познаника, да желиш са мном разговарати, након што изађем из затвора, а ја се, ето, нажалост, оглуших на Твоју жељу. Сад се због тога искрено кајем, јер сметрам да сам Те кроз тај разговор

могао подучити како се књиге пишу, те спријечити да направиш овакву свињарију.

А и Ти, Хамдија, поред све власти коју имаш и привилегија које уживаш, стало Ти је да будеш интелектуалац, да пишеш књиге. Кад си се у то упустио, што ниси, попут Едварда Кардеља и Тоде Куртовића, организовао тимски рад, ангажовао робове, „дрнце“ како их у апарату подручљиво зову, а Ти се онда само потписао испод финалног продукта? Зар ниси, као раније, могао задужити Мухамеда Филиповића и Фуада Мухића да Ти пишу нову књигу? Знаш колико су се они већ извјештили у пискарању разноразних глупости, па једна глупост више или мање ништа им не значи. Бар су Ти то могли учинити након што си их онолико задужио ефикасном подршком и свесрдном помоћи у њиховим националистичким и стаљинистичким оргијама. Што се упушташ у писање књига кад за то ниси способан? С обзиром да нисам никакво злопамтило, сад Ти, опет, поступајући по Твојим некадашњим сугестијама, савјетујем да књигу повучеш из продаје и пошаљеш на дораду, сваљујући, разумије се, сву кривицу на лекторе и коректоре, па за наредно издање накнадно убаци наводнике и фусноте. То што Ти је књигу промовисао један професионални панегиричар, какав је Најдан Пашић, неће Ти много помоћи у интелектуалној јавности. Не би ваљало да су ове моје придики узалудне. Зашто ли се само љутиш што сам Те подсетио како би људи рекли у Твом родном крају, у Цазину, „лакше би Ти хојек ућеро двајес' цената у гујсцу, него два centa у главурду“. Узалуд си, изгледа, толико пута и сам понављао ову, помало скаредну, пословицу у неким другим приликама. Можда ћеш се запитати зашто се уопште бавим Твојом незавидном моралном судбином. Можда зато што немам другог посла, управо захваљујући Теби и

**Нешто касније:
Биједићев авион ударио
у брдо, па Хамдија напредовао**

Микулићу, а у мојој постојбини, у Херцеговини, људи кажу да „беспослен поп и јариће крсти“. Као што видиш, они нису тако вулгарни као Твоји земљаци, али узалудност мојих просвјетитељских и пријатељских намјера у Твом случају описали би духовитом метафором „ја га крстим, а он прди“. Али, то уопште сада није ни важно. Важна је моја добра воља да Ти помогнем бар у испитивању могућности да се са што мање губитака извучеш из ове крајње непријатне афере у којој си се обрео услед своје бахате непромишљености и одсуства елементарних моралних скрупула. Иначе, док се моји земљаци форсирано иселљавају из источне Херцеговине због незапослености или, као у Попову пољу, одузимања земље, чујем да Ти своју Цазинску крајину претвараш у Калифорнију.

Најгоре што Ти се може десити је да будеш изведен на суд и осуђен на годину дана затвора због почињеног кривичног дјела санкционисаног казним одредбама важећег Закона о ауторском праву. И оде Ти на робију, мој Хамдија. Можда ће Ти за ову могућу варијанту Твоје даље судбине моји савјети бити драгоцјени јер их углавном базира на властитим робијашким искуствима која Ти несобично стављам на располагање. Међутим, јасно ми је да је

Твоја позиција много тежа, јер се нећеш у тамници наћи као заточеник савјести, него као обичан криминалац. Нећеш уживати подршку и помоћ међународних организација као што су „Хелсинки воч“, „Амнести интернешенел“ или Комитет за одбрану ухапшених писаца. Ниједан истакнути југословенски или страни интелектуалац неће стати у Твоју одбрану. На Твоје вапаје ће остати глув и београдски Одбор за одбрану слободе мисли и изражавања, те Одбор за одбрану уметничких слобода Удружења књижевника Србије. Изостаће Ти и подршка домаћег јавног мњења, која је у мом случају била тако очигледна и ефикасна, заправо пресудна, па су властодршци, а и Ти међу њима, били присиљени да ми првобитну казну смање за више од три четвртине. Тебе ће сви грађани ове земље једнодушно осуђивати, све оно што о Теби ни најближим пријатељима нису смјели повјерити, сад ће јавно и на све стране говорити. Зар уопште можеш сумњати у основаност моје бојазни да ће се објелоданити сви скандали и малверзације у које си био директно умјешан. Не вјерујеш ми кад Ти тврдим да ће Ти прво Твоји полтрони окренути леђа и плувати на сами помен Твог имена.

Паде ми на памет како си на конференцији за штампу 1985.

Затвор у Зеници где је робијао Војислав Шешељ

године, пред окупљеним страним новинарима говорио да од мене „треба направити политичког мртваца у идејној и политичкој бици, у сукобима, а не у дијалогу. Не у расправама, него у отвореном класном сукобу да направимо мртваца, па да га распореног пустимо, да му окачимо цигерицу на леђа и да мачке и псе на њега хушкамо“. При томе си имао у виду да „од непријатеља не можеш направити пријатеља ако он стално и константно (сиц! – нап. В.Ш.) дјелује против комунизма и предузима одређене активности“.

Тим ријечима си, у ствари, образложио своје одбијање да уопште улазиш у расправу о мојим политичким ставовима. И тада си истицао: „Ја стварно немам потребе да укрштам рукавице са оним што мени враћа идеологију између два рата јер је она иза мене, иза мога покрета, иза мога курса. Што бих ја сада укрштао рукавице око тога треба ли нам Федеративна Република Југославија у четири републике и доводио у питање позицију Босне и Херцеговине и Црне Горе или било које друге републике или покрајине,

итд. И шта је то мени да се ја губим на тим расправама? Ја то једноставно нећу!“

Присутни новинари помно пратише Твоје излагање, забиљежише Твоје речи, а сада су у прилици да ишчекују да махалски пси и мачке за тобом потрче калдрмом. Као што видиш, од мене си, иако сам отворени антикомуниста, успио створити пријатеља који се искрено труди да Ти у свакој прилици помогне. Али, како ћеш се одбранити од дојучерашњих пријатеља и полтрона кад једном оњуше крв и одлуче да се благовремено „у ходу престроје“. И Микулић, у кога си се заклинао, у кога си се увијек уздао, првом приликом ће Ти окренути леђа. Па да је само то оно што Те с његове стране може снаћи – ни пола муке. Спасевајући себе, у стању је да Те немилосредно згази.

Рекох Ти већ да Ти ни у затвору неће бити пријатно. Твоја категорија осуђеника, криминалци, сматраће Те лудим. Кома од њих икада пада на памет да краде туђе књиге, па да их још преписује. За њих би била највећа казна да

их неко присили да прочитају двије-три књиге. Међу њима би много боље прошао и већи ауторитет имао да си џепарош, провалник или силеција. За твоје суптилности у политичком силеџијству неће имати разумијевања.

Надам се да си мој савјет у погледу избора горњег кревета и избјегавања да спаваш потрбушке, најозбиљније схватио. У противном, могло би се десити да Те за једну ноћ и десетак хомосексуалаца силује, па да сутрадан не можеш ни ходати. Ако управа затвора сазна за Твоје сексуалне авантуре, извешће Те на рапорт. Тамо ни за живу главу немој рећи да си силован и помињати имена препознатих починилаца. Управник, иначе Твој дојучерашњи обожавалац Фадил Липничевић, неће Ти вјеровати, а осветнички расположени хомосексуалци, упркос њежностима које су Ти претходно указивали, могли би Те закласти на спавању. Никада не губи из вида да се међу њима налазе и они који су силовали своју мајку, сестру, кћерку или сина. Помири се с мјесец дана самице и евентуално три мјесеца изолације.

А јеси, вала, нашао да испреписујеш књигу Петра Б. Мандића „СКЈ и демократски централизам“ (ШИРО „Србија“, Београд 1983, друго издање) која је објављена у 2.000 примјерака, а Твоја књига-плагијат „Од историјске ка конкретної одговорности“ (СОУР „Веселин Маслеша“, Сарајево 1986) у 5.000 примјерака. Да си бар, попут неких угледнијих „интелектуалаца“, испреписивао страног, код нас још непреведеног аутора, па да Те не могу тако лако открити. Опет, како да препишеш странца кад не знаш ниједан страни језик. Ти си, види се, једино у стању да преводиш са екавице на ијекавштину. Додуше, понегдје си вршио стилске и лекторске интервенције. С друге стране, ово београдско „новинарско подземље“ сваком је у стању дохакати. Узалуд га периодичне политичке хајке касапе, узалуд се уредници смјењују, новинари остају без посла. На мјесту сваког одстријељеног појављује се десетак нових, млађих, храбријих, бескомпромиснијих, виталнијих, енергичнијих и образованијих. Хамдија, јадан не био, зар ниси из народних пјесама научио да се „Србија умирити не може“, а из причања својих старих да су православни Срби „поган милет“. Није стање у Београду као у Сарајеву, гдје све у сваком тренутку можеш чврсто држати под својом контролом. Па било како било, немој се много секирати и бојати да ћеш допасти робије. Твој евентуални одлазак у затвор значио би да у Југославији постоји правни поредак, те да се закони подједнако односе на све грађане и примењују без изузетка. Далеко смо ми, буразеру, од тога. Нама више доликује оријентални деспотизам и унеколико модификовани, прилагођени стаљинизам. Ниједном нашем послератном политичару никада длака с главе није фалила због криминала, само ако је чврсто био на „зацртаној“ политичкој линији и дјеловао у строгој сагласности и по вољи главних властодржаца. Дакле, затвора се

не плаши. Ни Микулићу се, како сам накнадно сазнао, ништа није десило кад је рођену ћерку поставио за директора Олимпијског музеја без јавног конкурса, или кад је подизао ону палату с бакарним кровом у центру Сарајева, а да не говоримо о малверзацијама и махинацијама у вријеме припремања зимске олимпијаде.

У цивилизованом свијету сваком политичару који би поступио слично Теби каријера би за сва времена била запечаћена. Али, што нас интересује цивилизовани свијет и можемо ли дозволити да било ко одвраћа нашу пажњу са економске стабилизације и њеног дугорочног програма, неким споредним питањима ко је кога преписао? Важно је да је оно што је преписано сада доступно народу у још већем броју примјерака. Зато немој ни да размишљаш о оставци на чланство у колективном шефу државе. Истина, ту постоји једна мала непријатност, јер кад ускоро дође ред на избор председника Председништва Социјалистичке Федеративне Републике Југославије из Босне и Херцеговине, штампа трулог и декадентног капиталистичког Запада могла би да се распише у стилу:

„Плагијатор шеф државе“, „Криминалац на кормилу Југославије“, „Лопов на челу државе лидера покрета несврстаних“. Или, зами-

сли ако се нађеш на неком репрезентативном самиту шефова држава и влада, па Те Твоје колеге, истакнути државници, почну испод ока мотрити и стално се опипавати да им не украдеш новчаник, наливперо или неки рукопис. Можда ће одбити да се с тобом поздраве, чак и куртоазно рукују, а камоли љубе у оба образа, сматрајући Те у најмању руку крајње неморалним. Како би се, рецимо, њено величанство краљица Уједињеног Краљевства Велике Британије и Сјеверне Ирске, председник традиционално слободарске Републике Француске или полубожански цар Јапана осјећали у Твом друштву. А и што да се даље у овакве претпоставке упуштам. Као да нас интересује превазиђени буржоаски морал. Ми развијамо пролетерски морал и социјалистичку самоуправну демократију и код нас нема ништа моје – твоје, све је то наше заједничко, друштвено. Нећемо ваљда развијати ситносопственички однос према ауторским дјелима, подстицати малограђанске атавизме. Једном Петру Мандићу треба да представља велику част и признање кад га препишује истакнути револуционар и функционер Хамдија Поздерац. Да није Тебе и Твог несебичног поступка, за Мандића се никада не би ни чуло. Уосталом, и на том примјеру си показао своју привр-

женост братству, јединству и заједништву. Као декларисани муслиман, испреписивао си књигу једног православца. Само би крајњи злобници у томе могли да виде покушај присвајања хришћанског културног наслијеђа од стране протагониста исламског.

А можда не би било згорега, по принципу „напад је најбоља одбрана“, да одмах оптужиш Петра Мандића да је прије много година украо Твој рукопис, те да је он Тебе плагирао, а да редакцији „Студента“ јавно захвалиш што је његову „прљаву работу“ разоткрила. Њега би било неупоредиво лакше стрпати иза решетака. Не би било лоше да ангажујеш и Јоцу Марјановића. Он има великог искуства у заштити Твоје „чисти“ и „угледа“, без обзира на истину и чињенице. Сјећаш ли се, он је устао у Твоју заштиту и кад сам Те 1982. године у „Дуги“ назвао „кумом“. Разумије се, погријешио сам. По дрскости и бескрупулозности ниједан Ти мафијашки „кум“ није дорастао. Размисли и о могућности да откупиш читав преостали тираж „Студента“ бр. 1, од 17. фебруара 1987. године, у коме је објављен „подли и подривачки“ текст с надсловом „Хамдија Поздерац јесте друг. Петар Мандић јесте друг“ и насловом „Пера и Хамдија нису другови“. Шта уопште ради београдски окружни тужилац. Тако је хи-

тро забранио моје књиге у којима сам те, према овоме студентском листу, готово безазлено критиковао. Сада ћу ти, умјесто да покупи све примјерке и похапси читаву редакцију „Студента“. Крајње је вријеме да се овим непријатељима стане у крај. Као да сте луди ви који владате, па да идете књигом на књигу, кад можете брже и једноставније све штампане ствари које вам нису по вољи спалити на ломачи.

Добро би било да реагују и Твоји рецензенти Цирил Рибичич и Душан Биланчић, те панегирички промотер Најдан Пашић. Посебно би било значајно стручно мишљење Душана Биланчића, који за Тебе и Твоју књигу, између осталог, каже: „По својој методолошкој усмјерености, аутор испреплиће бројне аспекте друштвеног развоја дајући о њима своју дијагнозу, оцјене и судове, повезујући их с активношћу друштвених снага, а прије свега с улогом Савеза комуниста у нашем друштвеном развоју. Теоријска, идеолошка и политичка позиција аутора, које се он досљедно држи у овом раду, јесте одбрана револуционарног наслијеђа Савеза комуниста Југославије, односно одбрана Титова и Кардељева концепта револуције у Југославији“. Зато би се сваки напад на Твоју књигу могао окарактерисати као директни атак на ју-

гословенску револуцију и њене највеће светиње као што су Јосип Броз и Едвард Кардељ. То би, претпостављам, у склопу текуће Шуварева идеолошке офанзиве било најпримјереније рјешење. Уз то се уопште не треба бојати могућности да се Биланчић поколеба и повуче своју позитивну рецензију, као што су то неки рецензенти урадили у Миљушевом случају.

Шта год одлучиш да урадиш, морао би што прије реаговати, док се неко од Твојих колега моћника не досјети да би Те најбоље било уклонити са садашње функције или пензионисати. Можда им падне на памет да те, попут Миљуса, пошаљу у дипломатију. О тој могућности још увијек веома озбиљно размишљам. Ти би сигурно негдје могао бити изванредни и опуномоћени амбасадор, само је тешко пронаћи гдје. Рекох Ти већ да Те Твој педигре перјанице муслиманског национализма и брижног заштитника протагониста панисламских тенденција у Југославији квалификује за амбасадора, рецимо, у Либији, гдје је донедавно био Твој идеолошки истомишљеник Сафет Шерифовић. Али, поред тога што је, како сам Ти већ скренуо пажњу, Гадафи почео да стрелба и вјеша најзагриженије фанатике међу исламским фундаменталистима, и Американци би могли да се одлуче на ново бомбардовање, па се у Џамахирији не би баш осјећао потпуно безбједним. Пуну сигурност не би имао ни у Ирану, који већ годинама ратује у локалном сукобу у коме се не може са озбиљнијом сигурношћу прогнозирају дефинитивни побједник, а питање је како би правовјерни чистунац, какав је несумњиво имам Хомеини, гледао на Твоју спрегу с комунистима, некадашњи декларативни атеизам, „револуционарни“ педигре и изјашњавање као припадника српске националности све до пописа становништва из 1971. године. И даље мислим да би се

Својим писмима Хамдији пробудио је српски народ

ипак најугодније осјећао у Албанији. Тамо би и убудуће могао да се несметано разбацујеш комунистичким фразама о социјализму и демократији, а у тишини да сањариш о препорођеном калифату и јединственој свјетској исламској држави у којој би сви муслимани, без обзира на етничко поријекло и језик којим говоре, представљали јединствену нацију. Не заборави да у албанским владајућим круговима нису прошле незапажено ни Твоје, некад тако очигледне, симпатије према косовскометохијским сепаратистима. Кад већ поменух Твој револуционарни педигре, морам Те упозорити и на крајње недопустиву трапавост коју си показао док си га накнадно лакирао. Како си могао дозволити да се у Твојим биографијама појављују противрјечни подаци? Јеси ли уопште икада имао у рукама књигу „Југословенски савременици. Ко је ко у Југославији“, издање „Хронометар“, Београд 1970. Тамо пише да си учесник Народноослободилачке борбе од 1942. године а носилац „Партизанске споменице 1941“. Ако си већ успио да мазнеш споменицу, онда си се морао побринути да Те званични биографи не демантују. То ти не би било нимало тешко. Да само ниси тако алкав. У Босни имаш толико моћи и утицаја да си себи могао прибавити и Албанску споменицу и „научне“ доказе, поткријељене „историографским“ студијама Мухамеда Филиповића и Фуада Мухића о Твом „несумњивом“ учешћу и у пробоју Солунског фронта. Знаш да би Те и Твој пријатељ Бранко Микулић у свему подржао, као и досад.

Из Миљшевог искуства знаш да само власт можеш изгубити премјештањем на спореднију функцију. Твој опстанак у владајућој партији нико неће доводити у питање, као ни материјалне и статусне привилегије. Зато ми је првенствена намјера била да Те умирим, одговорим од могућег нервозног и исхитреног реа-

Олимпијски музеј у Сарајеву: пропао под управом Планинке Микулић

говања. Поштен човјек се у Твојој садашњој позицији никада не би могао наћи. А и кад би се неким пуким случајем нашао, рјешење би без сумње потражио у самоубиству. На сву срећу, Тебе таква помисао никада неће оптерећивати.

Максуз селам
У Београду, 28. јуна 1987.
Твој новопечени ахбав
др Војислав Шешељ

Ово друго писмо изгледа да је имало више утицаја на Хамдијину пропаст од првог. Несмотрено, заборављајући да је на нишану Војислава Шешеља, Хамдија Поздерац се упустио у директан плагијат. Лично је преписао књигу Петра Б. Мандића „СКЈ и

демократски централизам“ и тако наместио, идеалан волеј ударац, зна се коме. Осим због политичке сахране Хамдије Поздерца, ово писмо је значајно и по томе што у жижу јавности доводи Бранка Микулића, додуше у кратким, али убојитим цртама. Споменута је Микулићева кћерка Планинка, која је у Сарајеву бирала радна места, почела је на Телевизији Сарајево, а завршила као директор Олимпијског музеја. Син Бранка Микулића, Родољуб, био је главни дизајнер сувенира који су пратили Зимске олимпијске игре у Сарајеву 1984. године. Баш талентована породица, и то на тату, чије склоности ка архитектури је, у овом писму, споменуо и Војислав Шешељ.

БИОГРАФИЈЕ ПОЗНАТИХ ПОЗДЕРАЦА

НУРИЈА ПОЗДЕРАЦ

Моћ Поздераца под комунистичким властима добрим делом је одржана управо захваљујући Нурији.

Рођен је 1935. године у Цазину, као син Мустафе Поздерца. По занимању је био учитељ, али се много више бавио политиком. На листи Југословенске муслиманске организације изабран је 1935. године за посланика у парламенту Краљевине Југославије. У Другом светском рату прикључује се партизанима и то на лично инсистирање Броза, али се никад није учланио у комунистичку партију. Биран је за потпредседника Извршног одбора АВНОЈ-а.

Са супругом Делветом имао је четири сина и четири кћерке, од којих су најпознатији Сеад и Садета. Сеад је био лекар у Бихаћу, а Садета је баба Вука Јеремића. Била је директор Прве београдске гимназије.

Умро је природном смрћу средином 1943. године, после борбе на Сутјесци.

ХАКИЈА ПОЗДЕРАЦ

Рођен је 1919. године у Цазину, а умро 1994. у Београду. Технички факултет завршио је у Београду, где уочи рата приступа комунистима. У партизанима је био политички комесар у 8. муслиманској крајишкој бригади. После рата, 1950. године, учествује у крвавом гушењу „Цазинске буне” – побуне сељака свих националности због великих намета комунистичких власти. Обављао је бројне високе функције у послератној Југославији. Био је јавни тужилац, председник републичке владе БиХ, савезни секретар за привреду, индустрију и трговину, посланик у скупштини СФРЈ, члан Савезног извршног већа, а имао је и низ функција у спортским организацијама.

Као члан управног одбора „Агрокомерца”, после избијања афере, 1987. седа на оптуженичку клупу. Осуђен је, али је због лошег здравља пуштен већ наредне, 1988. године.

САКИБ ПОЗДЕРАЦ

Брат Хакије и Хамдије, био је генерал ЈНА. За време шиптарских демонстрација 1981. године службовао је на Косову и Метохији. После демонстрација, оптуживао је српско руководство и полицију за насиље над демонстрантима.

Убрзо после тога постао је командант Територијалне одбране Босне и Херцеговине.

ХАМДИЈА ЛИПОВАЧА

Поред Вука Јеремића, на политичкој сцени, додуше у Босни и Херцеговини, активан је још један потомак Поздераца. То је Хамдија Липовача, донедавни премијер Унско-санског кантона у Федерацији БиХ, који је уједно и високи функционер тамошње Социјалдемократске партије (СДП). Липовача је у неколико мандата био градоначелник Бихаћа, где је рођен 1976. године и где и данас живи. На парламентарним изборима 2012. године изабран је за посланика, али је одбио ту функцију пошто је желео да остане премијер кантона. Међутим, 2014. године оптужен је и ухапшен због малверзација буџетским средствима, обмане приликом подизања кредита и узимања мита, а тај судски процес се још води пред судом у Сарајеву.

За свог београдског рођака каже: „Вук је мој брат”, те да су он и „Вук Јеремић од две сестре деца”.

Липовача је поносан на своје корене, нарочито на Поздерце којима припада по мајчиној линији, али је у вези свог брата Вука Јеремића својевремено изјавио да с њим жели озбиљан разговор у четири ока, те да ће од тог разговора зависити њихови будући односи. Хамдија Липовача је ожењен и има три ћерке: Фарух Аззу, Амбер Захару и Далал Амани.

Бихаћ, 2014.
хапшење Хамдије Липоваче

ДОСМАНЛИЈЕ ИМЕНОВАЛЕ САШУ ЈАНКОВИЋА УПРКОС ДОКАЗУ ДА ЈЕ УБИЦА

СРПСКИ РАДИКАЛИ ПРВИ УКАЗАЛИ НА ЗЛОЧИН САШЕ ЈАНКОВИЋА

- Још 3. марта 2007. године, на заседању Скупштине Србије посланик Српске радикалне странке Момир Марковић изнео је необориве доказе о злочину Саше Јанковића
- ДОС никад није одговорио на питање зашто је податак о убиству Предрага Гојковића изостављен из биографије њиховог кандидата Јанковића

Стенограм са заседања показује да су српски радикали на време указивали на опасност од Саше Јанковића, психички нестабилног убице који прети изазивањем немира у Србији. У полемици са послаником Марковићем председавајући из коалиције ДОС користио је аргумент да документ „нема печата“, што није било тачно.

Момир Марковић: Пошто сте подмирили све те који су могли и хтели, евентуално, да се учлане у ваше странке, кренули сте, наравно, на невладине организације. Њих треба наместити, јер и они треба да се зову намештеници.

Тако имамо намештенике из ЦеСида, па намештенике из Отпора. Јесте, господине, из Отпора (обраћа се посланику), сећам се да сте лупали у шерпу ви овде Кнез Михаиловом улицом. Сада их намештају, али они су функционери, јер намештеници су чиновници и нижи чиновници.

Кад смо већ код тог намештања, подсетићу вас само на један податак. Пре неки дан сте бирали, ми смо гласали против оног народног адвоката, заштитника грађана. Изабрали сте извесног Сашу Јанковића. До мене је дошла документација, па ћу прочитати само овај први део.

Првог априла 1993. године у његовом стану, дакле у стану Са-

ше Јанковића, његовим пиштољем је убијен Предраг Гојковић. Комплетна истрага, пуна недоследности и пропуста, на крају и није дошла до главног кривца.

Али има нешто симптоматично овамо у овом решењу о спровођењу; не, ово је решење Окружног суда у Београду.

Председавајући Албијанић: Молим вас, господине Марковићу, да не износимо непроверене информације.

Момир Марковић: Врло су проверене. Па зар ви не верујете решењима Окружног суда, господине Албијанићу?

Председавајући Албијанић: Не видим печат. Доставите нам те податке.

Момир Марковић: Објаснићу вам. Немам сада времена, тече ми време, не бих да трошим страначко време. Објаснићу вама после о чему се ради. Вама треба мало дуже објашњавати.

Хтео сам само да прочитам један пасус, па ћете видети ко је у ствари тај Саша Јанковић.

Каже: „О троговима барутних честица, односно нитрата на парафинским рукавицама окривљених, дакле он је био један од окривљених, вештак је такође дао прихватљиво објашњење, узимајући у обзир природу ових честица...“ итд. и вештак на крају каже „...њи-

хово присуство не може да се узме као доказ да је окривљени у критичном тренутку имао предметни пиштољ у рукама.“

Даме и господа народни посланици, питам вас да ли сте знали за овај податак из биографије онога ко треба да буде заштитник грађана и ко треба све нас да штити, евентуално, сутра.

Наравно, он је само заштитник грађана, па ће та пирамида да се шири кроз целу Србију и онда ће бити намештања и намештеника до последње општине у Србији.

**Момир Марковић
први открио злочин
Саше Јанковића**

Српски радикали још 9. априла 2013. поднели тужбу

КРИВИЧНА ПРИЈАВА ЗБОГ БРИСЕЛСКИХ СПОРАЗУМА

• За потписивање Бриселских споразума одговорни су сви представници садашњег и бившег режима. Зато ће да одговарају. Кад-тад.

Они који не би волели да др Војислав Шешељ постане председник Републике Србије покушавају да обесхрабре бирачелажима да он недовољно критикује Александра Вучића. Сваки Шешељев јавни наступ то демантује. За оне који желе да чују и да закључују. Шешељ је озбиљан политичар, одличан правник, човек којем су принципи основ деловања. И живота. Зато политичке противнике напада суштински. И Вучића. Тако је било и када је питању потписивање Бриселских споразума. Шешељ и Српска радикална странка осудили су тај чин и све актере који су учествовали у прихватању тих бриселских налога. Сви који су одговорни за фактички губитак Косова и Метохије морају да одговарају. И политички и кривично. Зато су српски радикали још 9. априла 2013. године поднели кривичну пријаву Тужилаштву за организовани криминал против свих

који су планирали, наредили, подстрекивали или на било који начин допринели потписивању Бриселских споразума и тако починили више кривичних дела против уставног уређења и безбедности Републике Србије.

Кривичном пријавом обухваћени су: Борис Тадић, Томислав Николић, Мирко Цветковић, Александар Вучић, Вук Јеремић, Ивица Дачић, Борко Стефановић, Марко Ђурић, као и остали министри из кабинета премијера Мирка Цветковића и Александра Вучића.

Давање државотворних функција самопрокламованој шиптарској држави почело је годинама пре прихватања Бриселских споразума, а током 2011. године светска јавност је била запањена колицином објављених информација о томе преко портала Викиликс. Ту се налази драгоцен грађа и материјал који открива и закулисне радње представника Ср-

бије на преговорима у Бриселу. Неке од тих депеша приложене су и као доказ уз кривичну пријаву коју је Српска радикална странка поднела против претходног и актуелног државног руководства.

Борко Стефановић, директор у министарству Вука Јеремића, још је почетком 2008. године молио америчког амбасадора да се тема независности не отвара док не прођу избори како би се помогло Борису Тадићу да победи. Већ тада је било јасно да ће Тадић, Јеремић и Стефановић пристати на захтеве шиптарских сепаратиста. Бар неформално, али прихватајући прерогативе државе на Косову и Метохији.

Званична Србија је прећутно престала да се бори за Косово и Метохију одлуком да се УНМИК замени Еулексом, односно да се решавање овог великог проблема из Уједињених нација измести под окриље Европске уније. То је било у време режима Бориса Тадића, чија је десна рука био Вук Јеремић који се кандидује за председника Србије и очекује да ће грађани да забораве да је ровао против сопствене државе. Прихватање Еулкса резултирало је одлуком Европског савета да Србији додели статус кандидата за чланство у Европској унији. Значи, почело је уценама и тако је и до дан данас. Крајем 2011. године Европска комисија доделу статуса кандидата за Европску унију условила је напретком дијалога са Приштином.

Потписивању Бриселских споразума претходило је низ неуставних одлука које је у име Та-

Реч одустати не постоји у програму Српске радикалне странке

дићеве владе потписао Борко Стефановић.

Катастар непокретности пренет је на органе самопрокламоване државе Косово. Време ће показати колико је то штетна одлука. Да је противуставна, јасно је било одмах. Преузимањем ингеренција катастра на територији Косова и Метохије од стране шиптарских сепаратиста може доћи до потпуне промене власничке структуре.

Тадићеви су прихватили и Врховни суд Косова, чиме су нашу јужну покрајину потпуно изменили из правног система Републике Србије.

Успостављени су заједнички пунктови на административним прелазима, који се на основу Бриселских споразума полако претварају у граничне прелазе.

Нелегалне институције на Косову и Метохији преузеле су вођење матичних књига. То значи да ће свако новорођено српско дете у нашој јужној покрајини до краја живота користити извод из матичне књиге рођених где ће бити уписано да је рођено у „држави Косово.“

Јеремићев Борко Стефановић прихватио је да становници сваке стране треба да буду у могућности да слободно путују у оквиру или преко територије друге стране, али да ће важеће бити „косовске“ личне карте, а уз личне карте Републике Србије користиће се „улазно-излазни“ документи. Демократе су недвосмислено прихватиле да постоје територије „једне и друге стране“. На територији Републике Србије.

Прихватањем да ће свака страна предузети све неопходне мере да омогући становницима друге стране да слободно путују у оквиру или преко територије друге користећи возачке дозволе које су издале њихове власти значи признавање шиптарских возачких дозвола, а Срби који живе на Косову и Метохији приморани су да своје аутомобиле региструју

по непризнатим косовским прописима и да носе њихове регистарске ознаке.

Борко Стефановић је прихватио и да комитет европских академских стручњака, који је основала Европска универзитетска асоцијација, изврши сертификацију диплома стечених на шиптарским универзитетима, који су формално непризнати у Републици Србији.

Прихваћено је да је „Косово“ једини назив који ће се користити у оквиру регионалне сарадње. Измишљеном звездом требало је да се замажу очи Србима и да се лакше прихвати међународно представљање лажне државе. Сведоци смо да се у свим нашим медијима помиње Косово без звезде и да се и њихови функционери представљају функцијом коју су добили на основу шиптарског устава. „Косову“ са звездом дозвољено је и учествовање на разним међународним манифестацијама.

На основу договора у Бриселу Влада Републике Србије донела је низ уредби које нису у складу са Уставом Србије. Донели су:

– Уредбу о посебном начину обраде података садржаних у матичним књигама за подручје Аутономне покрајине Косово и Метохија коју је Влада Републике Србије усвојила 14. новембра 2011. године и која је објављена у „Службеном гласнику Републике Србије“, број 86, од 18. новембра 2011. године.

– Уредбу о посебном начину обраде података садржаних у катастру земљишта за Аутономну покрајину Косово и Метохија коју је Влада Републике Србије усвојила 8. децембра 2011. године и која је објављена у „Службеном гласнику Републике Србије“, број 94, од 14. децембра 2011. године.

– Уредбу о контроли преласка административне линије према Аутономној покрајини Косово и Метохија коју је Влада Републике Србије усвојила 23. децембра 2011.

године и која је објављена у „Службеном гласнику Републике Србије“ број 98, од 23. децембра 2011. године.

– Уредбу о посебном начину признавања високошколских исправа и вредновања студијских програма универзитета са територије Аутономне покрајине Косово и Метохија који не обављају делатност по прописима Републике Србије, коју је Влада Републике Србије усвојила 9. фебруара 2012. године и која је објављена у „Службеном гласнику Републике Србије“, број 16, од 7. марта 2012. године.

Ове неуставне уредбе донете су у време режима Бориса Тадића и Вука Јеремића, али су остале на снази јер режиму Александра Вучића, Томислава Николића и Ивице Дачића није пало на памет да их стави ван снаге. Уместо тога, потписали су Бриселске споразуме који су све ово верификовали, али отишли су и корак даље.

Лагали су народ у Србији, а истовремено настављали да примењују наведене уредбе које значе одбацивање територије Косова и Метохије из уставноправно дефинисаног статуса у саставу Републике Србије.

Фактички губитак Косова и Метохије је последица њиховог еврофанатизма. Србија данас нема никаквих ингеренција на Косову и Метохији. Зато морају да одговарају. Сви. Од Бориса Тадића, Вука Јеремића, Борка Стефановића до Александра Вучића, Томислава Николића и Ивице Дачића.

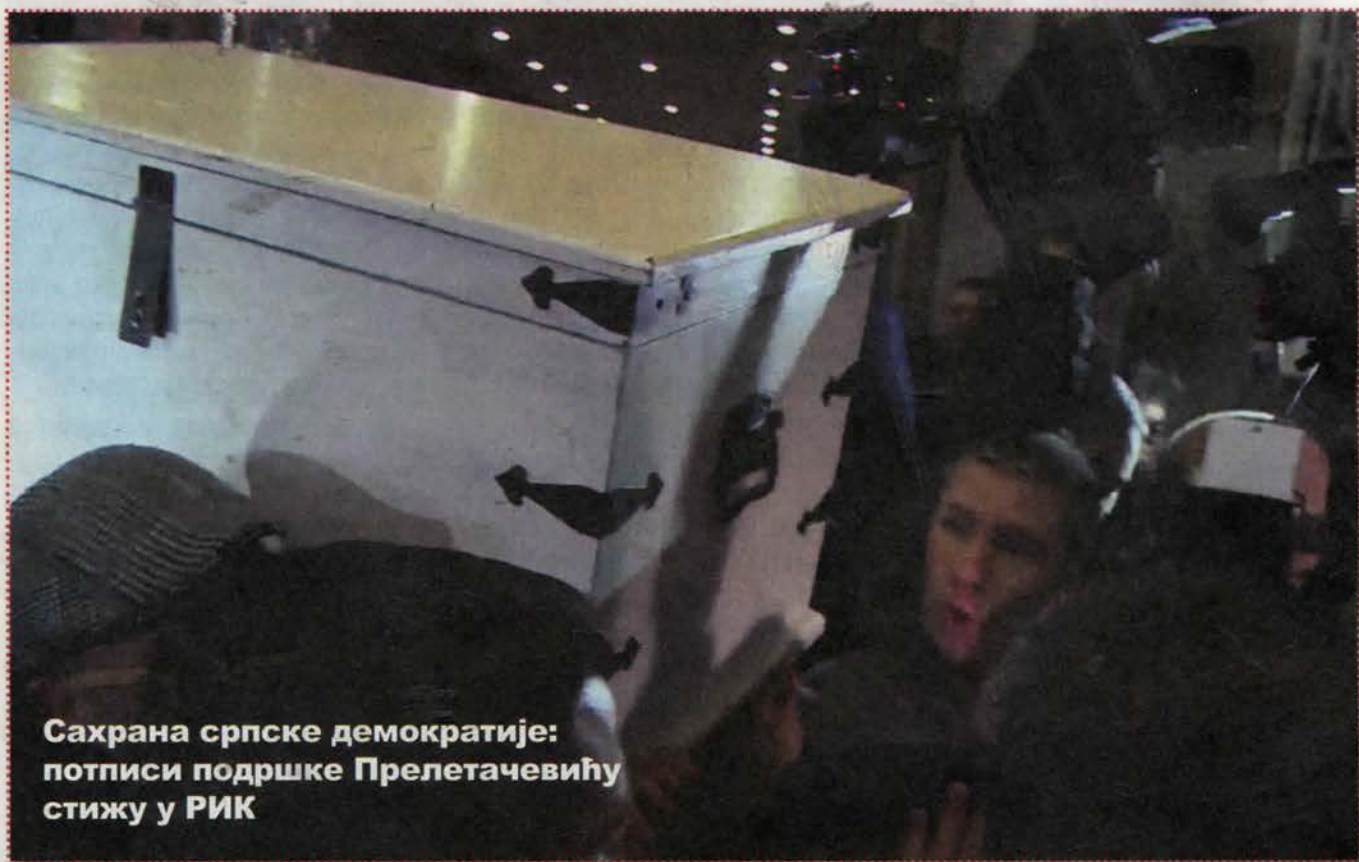
Данас можда делује да гоњење по овој кривичној пријави није питање дана или месеца, али сигурни смо да ће свакако бити централно питање у годинама које долазе. У времену када ће др Војислав Шешељ ауторитетом председника Републике решавање проблема на Косову и Метохији вратити у Уједињене нације и у преговоре укључити Руску Федерацију, нашу силу заштитницу.

Вјерица Радета

РИК ПО НАЛОГУ ЗАПАДА
ПРИХВАТИО КАНДИДАТУРУ
ЛУКЕ МАКСИМОВИЋА ПРЕЛЕТАЧЕВИЋА

ИСМЕВАЊЕМ ДРЖАВЕ БЕЛИ ПРИПРЕМА ТЕРЕН ЗА РЕВОЛУЦИЈУ

• Војислав Шешељ о Луки Максимовићу: Бели се представља као сиротиња и борац за обичне људе, а заправо је НАТО плаћеник као Јеремић и Јанковић. Само су се чланови Републичке изборне комисије из редова српских радикала супротставили нелегалној кандидатури Луке Максимовића.

Сахрана српске демократије:
потписи подршке Прелетачевићу
стижу у РИК

Предизборне радње уочи избора за председника Србије, заказаних за 2. април 2017. године, текле су мирно и без инцидента, све док у просторије Републичке изборне комисије није стигао циркус са главном звездом Луком Максимовићем, самопрозваним Белим Прелетачевићем. Наравно, демократија омогућава свима да се кандидују, па и таквим ликовима, али и изборна правила такође важе подједнако за све. Међутим, за Максимовића нису важила. Материјал који је

предао био је нерегуларан. Ипак, његова кандидатура је прихваћена, упркос противљењу чланова РИК-а из редова Српске радикалне странке. Нису прихваћене ни накнадне жалбе. Неком је очигледно стало да унесе пометњу у изборни процес у Србији. Председнички кандидат српских радикала Војислав Шешељ одмах је на ово скренуо пажњу јавности:

„Тај Бели је, баш као и Јанковић и Јеремић, политички пројекат НАТО алијансе. Била ми је прошле године симпатична његова

појава у време локалних избора у Младеновцу, схватао сам га тад као духовитог забављача. Међутим, ово што се сада дешава изазива велику забринутост, јер то што он ради јесте злонамерно исмевање државе какво је већ виђено у земљама у којима је ЦИА организовала обојене револуције.

Кандидатура Луке Максимовића није правно валидна, у Републичкој изборној комисији је прихваћена под притиском западних моћника. За 27 година

демократије у Србији није се још никада десило да неко коме није дан документ није исправан буде проглашен за кандидата као што је сад случај са Максимовићем. Само су се представници радикала у Републичкој изборној комисији томе одлучно супротставили. Срамота је какво је безаконје прошло у РИК. Овде је потпуно јасно да Белог гурају и финансирају западни центри моћи и да он за њих одрађује прљав посао на овим изборима. Тај се овамо пред-

помогли да буде прихваћена. Чуди ме да се сад буне оне партије чији су чланови РИК-а прешли преко свих неправилности и гласали за прихватање ове кандидатуре. Али, кренимо редом.

Одмах приликом предаје документације за кандидатуру Прелетачевића, тачније Луке Максимовића, било је јасно да то неће протећи у реду и миру као код других кандидата. У ноћи пријема ове кандидатуре, владала је неуобичајено напета атмосфера

ћивани, толико непристојни да не могу да их поновим. Наравно, то значи да уопште нису испуњавали своју обавезу, уопште нису контролисали материјал.

Убрзо нам је постало јасно чему оволике увреде, саботирање и игнорисање предатог материјала од стране осталих чланова Републичке изборне комисије – добили су налог да прихвате Максимовићеву кандидатуру. Неправилности су биле бројне и лако уочљиве, наводим најкрупније.

Само српски радикали у РИК-у нису гласали за кандидатуру Прелетачевића. Сви остали прешли су преко неправилности

ставља као сиротиња и борац за обичне људе, а заправо је исти НАТО плаћеник као Јеремић и Јанковић.”

Како је све то изгледало те ноћи, објашњава сведок са лица места и директни учесник, Жељка Радета, заменик председника Републичке изборне комисије:

„Тачно је да су само радикалски чланови Републичке изборне комисије оспорили кандидатуру Луке Максимовића, остали чланови из других странака обилато су

међу члановима РИК-а. Са стручном службом једино су чланови РИК-а из Српске радикалне странке контролисали достављену документацију, што су иначе чинили и приликом подношења свих осталих кандидатура. Једноставно, то је обавеза свих чланова комисије. Остали чланови РИК-а, из других странака, улазили су и излазили, добацивали радикалским члановима, подсмевали се и на тај начин ометали рад чланова из Српске радикалне странке. Најпрљавији коментари су нам упу-

За циљеве образовања ове групе грађана, у оснивачком споразуму, наведено је подизање нивоа политичке културе, афирмисање вредности, толерантности, слободе мишљења и говора, личне и колективне аутономности, личне и колективне одговорности у политичком делању која је заснована само на заштити интереса грађана и већег учешћа у политичком животу млађег дела бирачког тела, а што је супротно члану 33. Упутства РИК-а, које је донето 2. марта 2017. године (под

**Жељка Радета
и данас трпи увреде
због свог
принципијелног става**

бројем 02 Број:013-63/17), где је наведено је да се овим ближе уређује поступак спровођења избора за председника Републике, расписаних за 2. април 2017. године. Тако је у члану 33, став 2. Упутства, између осталог, регулисано да споразум о образовању групе грађана обавезно садржи назив групе грађана ако је одређен и навођење да се образује ради подношења заједничког кандидата за председника Републике на изборима који ће се одржати у 2017. години. Дакле, у њиховим документима није наведено да се организују због кандидатуре Луке Максимовића.

Члан 37, став 4. Упутства још је ригорознији и регулише да, ако група грађана има назив, она је дужна да у предлогу кандидата и у свим другим изборним документима свој назив као предлагача кандидата наведе идентично називу утврђеном у споразуму о образовању групе грађана, при чему назив групе грађана мора на почетку да садржи речи „група грађана“.

Према томе, пошто ова група грађана има назив, сходно наведеном члану 37, став 4. Упутства, у називу треба да стоји „Група грађана Љубиша Прелетачевић Бели, Бели – само јако“. У свих 12.610 достављених изјава бирача који подржавају предлог кандидата за председника Републике, Луке Максимовића, је погрешан, односно непотпун назив подносиоца предлога кандидата. У тој законски неисправној варијанти, он гласи: „Љубиша Прелетачевић Бели, Бели – само јако“. Такође, у 2.585 изјава бирача који су подржали ову кандидатуру, уочен је, поред наведеног још један недостатак, а то је скраћени назив подносиоца предлога „Љубиша Прелетачевић Бели – само јако“: изостављена је реч „Бели“ испред „само јако“.

Такође, уочили смо да је код једног потписника споразума о оснивању групе грађана, Јоване

Гајић Радовановић, у споразуму наведена једна њена адреса, а у потврди о изборном праву – друга. Наравно, неком ће се учинити да је то небитан, ситан, недостатак, али и због мањих пропуста поништавани су потписи за листе Српске радикалне странке, како на парламентарним, локалним, тако и на председничким изборима.

Ове недостатке у достављеној документацији уочили су чланови РИК-а из Српске радикалне странке, што остали чланови РИК-а нису могли да негирају, него су заузели став да то нису битни недостаци у документацији, па су тако стали на страну Луке Максимовића.

По пријему овако неуредне документације РИК је једино могла да, на основу члана 8 Закона о избору председника Републике, а сходно члану 46, став 2. Закона о избору народних посланика, донесе закључак којим се налаже „Групи грађана Љубиша Прелетачевић Бели, Бели – само јако“, да најдоцније у року од 48 часова од часа достављања закључка, отклони недостатке поднетог предлога кандидата и достави правно ваљану документацију, што је члан РИК-а из Српске радикалне странке Биљана Красић и предложила РИК-у. Заједно са Биљаном Красић, кандидатуру је као дежурни члан примио члан РИК-а из Српске напредне странке Радоје Малићан, који се противио да РИК донесе такав закључак.

Доношење закључка било је на дневном реду седнице РИК-а од 13. марта 2017. године, на којој нису били присутни чланови РИК-а из Српске напредне странке. За одбијање нашег предлога закључка гласали су сви остали чланови РИК-а. Тако су прегласани чланови РИК-а из Српске радикалне странке.

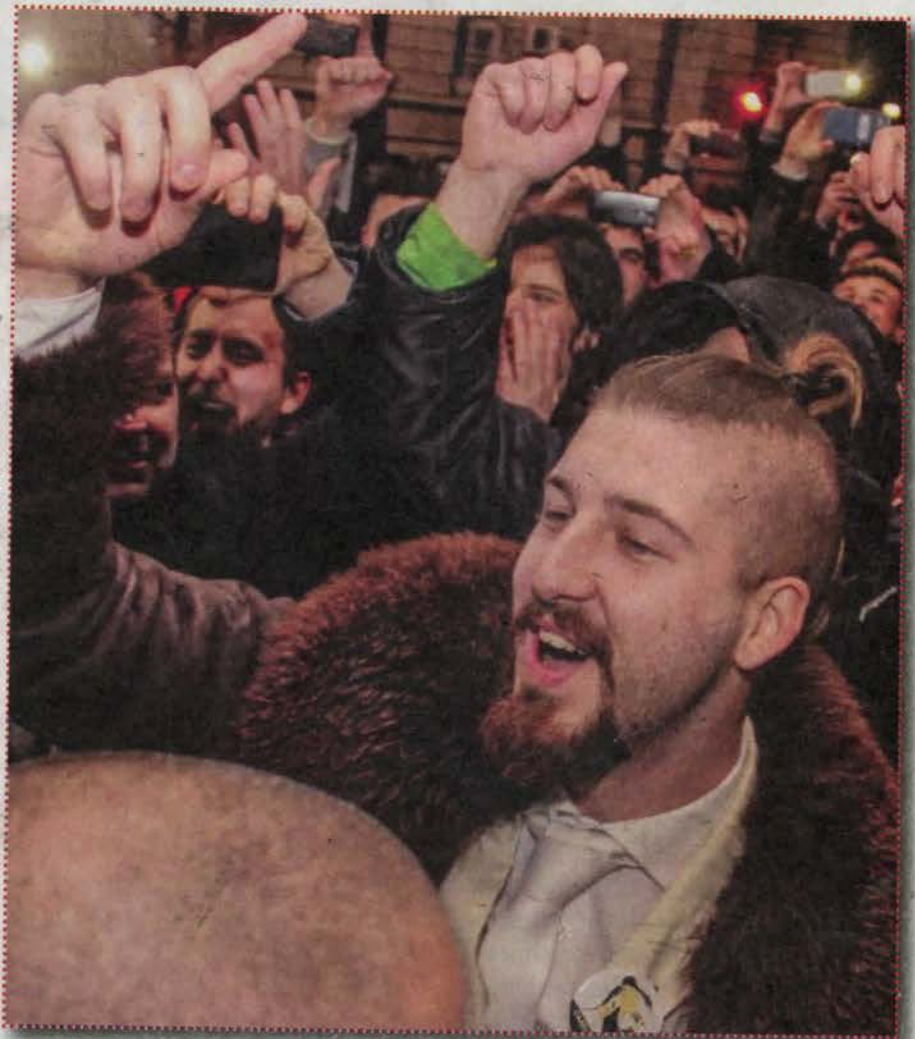
Ни ту није био крај подршке Максимовићу од стране РИК-а. На истој седници, после краће паузе, већина је мимо уобичајене

**Више од случајности:
Прелетачевић као Обрадовић**

процедуре (увида у извештај члана РИК-а који је примио кандидатуру, извештај Министарства државне управе и локалне самоуправе о провери списка 12.640 бирача који су подржали овај предлог кандидата и без предло-

га решења о проглашењу Луке Максимовића за председника Републике) донела решење о проглашавању Луке Максимовића за кандидата за председника Републике, кога је предложила „Група грађана Љубиша Прелетачевић

Бели, Бели – Само јако". Исто тако, приговор на ово решење, које је поднео грађанин Мироје Јовановић из Новог Сада, већина у РИК-у одбацила је као неоснован. Тако је, проглашавањем кандидатуре Луке Максимовића за кандидата за председника Републике на изборима расписаним за 2. април 2017. године, већина у РИК-у погазила Закон и Упутство које је сама донела. Да напоменем, све остале групе грађана, које су поднеле предлог кандидата за председника Републике, поднеле су правно ваљану документацију, у складу са наведеним прописима."

У вези са кандидатуром Луке Максимовића занимљиво је и жучно залагање Саше Радуловића да се његова кандидатура прихвати, без обзира на бројне неправилности. Коментаришући мотиве овог политичког десператоса, Војислав Шешељ је зашао у корен самог проблема:

„Радуловић постаје потпуно небитан и само жели да што више дигне прашину. Али кад видим све њих, одмах се сетим Срђе Поповића, шпијуна ЦИА, који је написао приручник о томе како се подижу револуције. Он у тој књизи сугерише да се државне институције извргавају руглу. А цела ова ситуација са Радуловићем и Белим јесте исмевање државних институција Србије. То може бити веома опасно."

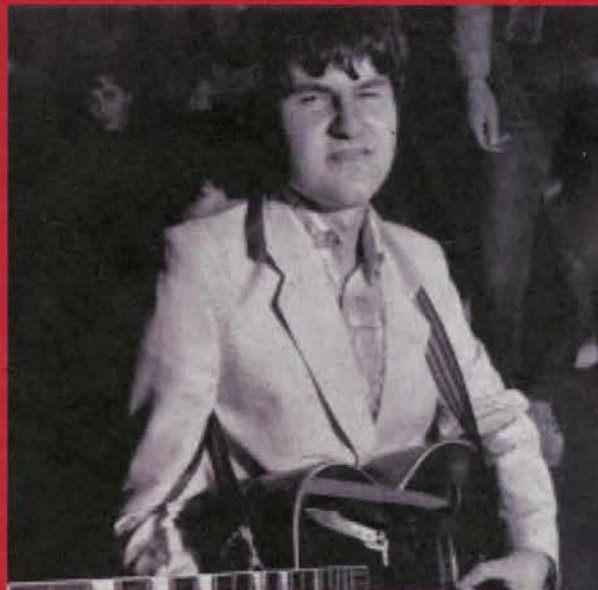
Ако је Срђа Поповић иза сценског наступа Луке Максимовића, онда нема дилеме да присуствујемо враћању точка историје у 2000. годину, годину убистава и паљевине. Један од вођа „Отпора“, Поповић, овај пут је осмислио лик са којим је тешко полемисати, јер на све критике одговара саркастично. Његов имиџ је тако сложен, од намерне неписмености до тупавих изјава, да се свака политичка полемика одбија од овог комичара. Али, баш као што су ликови кловнова често коришћени у најгрознијим хорор филмовима, тако нам и Прелетачевић припрема најгори сценарио.

Рушећи ауторитет државе, наводи на њено рушење насилним путем. Тако су и дошли на власт Поповићеви жути, насиљем, иако су били неважна партија. Слаби као и данас, али су зајасили Србију, што би да понове по сваку цену. Њима, Поповићу и Максимовићу, насиље је алат за пости-

зање циља. Поповић се ту већ доказао, а Максимовић се открио претњама смрћу упућеним Мироју Јовановићу.

А представљају нам Белог Прелетачевића као безазленог младића који је ушао у политику да се мало нашали.

СРЂА ПОПОВИЋ ПРОЈЕКАТ БЕЛИ ПРЕЛЕТАЧЕВИЋ ПРЕПИСАО ОД ЕЛВИСА Ј. КУРТОВИЋА

Интересантна је паралела између Прелетачевића и давно заборављеног пројекта „Њу примитивс“, оличеног у белом оделу Елвиса Ј. Куртовића, правога имена Мирко Срдих. Наиме, те 1983. године појавио се бенд „Метеори“ који се облачио у бела одела, све комбиновано са панк фризурама, а текстови њихових песама срочени су толико банално да су изазивали урнебесан смех. Пародирали су све, од политичара, преко новокомпонованих бизнисмена, до гастарбајтера. Иза читавог пројекта, осмишљеног да публику привуче нечим потпуно другачијим, стајао је, кажу упућени, Малколм Мухарем – уствари познати менаџер Горан Марић. Из овог медијског пројекта касније је настала цела прича позната као сарајевски надреалисти, која је надживела за много година првобитне њу примитивсе. Сам Мирко Срдих је о својим тадашњим наступима говорио да се „намерно прави неписмен, – баш би мене, грађевинског инжињера, слушао неко шта говорим или певам“. Како то личи на Луку Максимовића! Дакле, Бели Прелетачевић је само бледа копија Елвиса Ј. Куртовића, а Срђа Поповић плагијатор који је покрао Горана Марића.

Интервју: Владан Глишић

БОШКА ОБРАДОВИЋА ФИНАНСИРА АМЕРИКА

• Бошко Обрадовић је почео као љотићевац, писао је за „Нову Искру“, врло је близак и антисемитизму и фашизму. Грешка је што смо га самог пустили у Америку, каже његов бивши пријатељ и саборац, један од оснивача покрета Двери, Владан Глишић. Обрадовић је пао у шаке Американцима преко Јасмине Вујић, доказаног америчког агента

• Главна тема интервјуа биће, наравно, Двери и Бошко Обрадовић. Ви сте врло јасно и гласно рекли да је Обрадовић амерички човек. Да ли имате аргументе за ту тврдњу?

Владан Глишић: Распад Двери је био један врло трауматичан период у мом политичком ангажовању, а поготово што сам са Бошком Обрадовићем имао пријатељске односе. Када доживите све те ствари, треба вам дуго да схватите о чему се ради и шта се ту дешава.

Реално, оно што се дешавало са Дверима јесте да су виђене као један озбиљан покрет који је угрожавао садашњи и тадашњи, уопште овај окупациони систем у Србији који постоји већ 15 година и нисмо могли да промакнемо будном оку разних страних обавештајних служби, па и америчких структура и они су морали да раде на томе да скрше један такав покрет. Најбољи начин да уништите један покрет који је могао да покрене неке процесе ослобођења српског народа јесте да у ствари не промените спољништа, а да унутра потпуно промените суштину тог покрета.

Нешто што је било препознатљиво за Двери јесте да нисмо имали једног одређеног лидера, већ смо имали колегијални орган који је водио ту организацију. То је било највише из безбедносних разлога, јер када имате једног човека, поготово када су то

**Владан Глишић:
Без рукавица
о Бошку Обрадовићу**

млађи људи, који се још нису у животу доказали, онда лако можете да извршите ту врсту сламања тих људи, али када имате једну већу екипу, онда је то доста теже, тако да је то био један механизам заштите.

Међутим, како је време пролазило, код Бошка се примећивало да он жели да заузме лидерску позицију, која је у неким сегментима могла да му припада, али у суштини није могао сам да носи све то. Њему су се десиле неке личне трауматичне ситуације које су га припремиле за тај слом, а онда су се појавили људи који су врло озбиљно радили на профилу његове личности и његов одлазак на јесен 2014. у Америку. Наша грешка је била што смо дозволени да сам иде, без неке пратње. То је довело до тога да је он

очигледно направио контакте са америчким структурама. Ту је и појава Јасмине Вујић, као жене која је доста везана за америчке обавештајне структуре, која му је дала главну финансијску и сваку другу подршку. Све је то довело до тога да је он урадио у Дверима то што је урадио, тј. растурио организацију каква је до тада била, претворио то у приватну фирму, своју личну странку и постао човек који је после свега лако могао да уђе у сарадњу са људима који су чинили старији режим Бориса Тадића и били очигледно везани за америчке структуре, да ли је то Чедомир Јовановић, да ли је то Борис Тадић, да ли су то данас Јеремић, Јанковић и већ ко све, који је познат по томе да је близак свакаким идејама, само не српским националним идејама.

• Постоје подаци да је још у Чачку као управник библиотеке он врбован да ради за Државну безбедност преко свог оца, који је био, наравно, као што знамо, истакнути социјалиста и директор „Хидроградње“. Како ви то коментаришете?

Владан Глишић: Па, ја немам баш конкретне податке за то. Знамо његовог оца и искрено, знам да они припадају једној породици која је имала ту традицију блискости са СПС-ом. У суштини, много ствари је било чудно у периоду док је он био у Чачку, као на пример епизода када смо дошли у сукоб са покојним владиком Хризостомом.

Владика Хризостом је био монах хиландарски и један од ретких владика који су морали да буду врло мољени да би прихватили владичанску позицију. Он је, као човек, био изузетно значајан за Српску православну цркву у том периоду и као такав је добио жичку епархију да је води. Све време нас је човек подржавао. Ми смо годинама имали подршку са његове стране. Одједном, у једном тренутку он престаје да нас подржава и почиње да води чак једну малу кампању у црквеним круговима против нас. Ми смо били зачуђени зашто се то дешава, док нисмо открили да је Бошко Обрадовић организовао некакву врсту протеста про-

тив владике Хризостома, на шта је он, када смо га питали за то, објашњавао како то није био протест, него је он покушавао владци да објасни како неке ствари у својој епархији треба да ради на други начин. То је било чудно када узмете у обзир да је то неко ко зна шта је црквени поредак, да се неко ко зна да се само мирјанин у цркви према владци понаша на тај начин да он њему говори шта треба да ради. То смо ми покушавали да изгладимо са црквеним круговима. Међутим, тек после овог распада ја сам сазнао шта се стварно десило. А десило се да је он звао владика и да му је претио.

Е сад, то не може да ради један момак сам, као библиотекар, да му то падне на памет. Претпостављам да то може да буде део тога о чему ви причате, а то је да је неко хтео да направи сукоб између покрета Двери, који је тада био врло везан за нашу цркву и једног таквог владике, који је био врло утицајан у Српској православној цркви, као покојни владика Хризостом.

Чланство Двери није уз Обрадовића

• Ово су све узроци вашег разлаза, претпостављам. Да ли их има још? Мислим, наравно, на разлаз са Бошком Обрадовићем, како је то доживело чланство Двери и на чијој је

страни била већина, то јест, на чијој је страни већина данас?

Владан Глишић: Чланство Двери је било врло флуидна категорија. Ми нисмо имали класичне чланове, имали смо људе који су учествовали у кампањама и подржавали нас. У тренутку када је све то почело да се дешава, ја се нисам снашао, зато што сам веровао Бошку Обрадовићу као пријатељу, као човеку. Мислио сам да није разумео да концепт у који он претвара Двери није оно што смо ми обећали људима и што смо радили 15 година, када смо говорили да је врло битно да правимо једну тимску причу, да правимо ширу причу, да не правимо класичну страначку причу.

И док је то мени изгледало као идејни сукоб, ја сам се тако и понашао, па сам чак дошао у ситуацију да сам, када је одлучивано о томе ко ће бити председник те нове странке, чак и ја гласао за Бошка Обрадовића, мислећи да он треба да буде на тој позицији, али нисам мислио да треба да преузме све позиције као апсолутни газда те странке, што се на крају десило.

Резултат тога је да ја у ствари нисам водио кампању против њега. Ја сам водио кампању да Двери остану верне ономе што су биле претходних година. Али, његова бахатост и начин на који се понашао према већини људи довели су до тога да они који су стварали Двери више нису у Дверима. Браћа Тврдишићи, људи који су били у старешинству, они који су стварали Двери, су се повукли или су се људски и овако, на сваки начин, посвађали са Бошком Обрадовићем. Нишки огранак Двери, који је био најјачи, где су људи који су такође били од почетка у Дверима, се такође повукао. Више од половине људи који су чинили стуб те организације се повукло. У овом тренутку добро знамо да ће бити врло тешко сакупити потписе за кандидатуру Бошка Обрадовића, зато што је инфраструктура Двери

Из америчке амбасаде у парламент Србије

потпуно нестала на терену. То су све људи који су веровали у то и када су дошли у ситуацију да чују све ово што управо сада и ви говорите, а што смо причали задњих година, прво нису веровали, као што сам и ја био врло скептичан, јер нисам могао да верујем да неко, за кога сам био спреман малтене да погинем, до јуче може да тако лако пређе на другу страну. Када се један по један од нас уверавао у то и када је то видео, људи су се полако повлачили и разилазили. Све оно што смо ми причали на почетку, ми који смо први видели, како бих рекао, зло својим очима, када смо људима причали, људи нису веровали. Мислили су да ми претерујемо. Многи су мислили да сам ја полудео, да је то немогуће. Међутим, за врло кратко време су видели да је Бошко Обрадовић малтене у коалицији око избора 2016. са Чедомиром Јовановићем и Борисом Тадићем. Онда су видели да је спреман да прими Пернара у Скупштину Србије, иако је Пернар после неколико дана завршио на усташком скупу у Загребу. Видели су толико нелогичности, од промене његовог стила облачења, који је сада врло скупocen, начина живота, који је такође скуп и поставља се питање одакле такви приходи. Све то када су људи видели, одједном су постали свесни да оно што смо ми на почетку причали, не да је тако, него је много горе. Е, то је довело до тога да је већина људи данас који су носили Двери, стварали Двери, веровали у Двери, потпуно на другој страни и није више уз Бошка Обрадовића.

• **Поменули сте изборе 2016. године, и оно што је најважније, поменули сте да сама идеја Двери и оно што су данас Двери постале није иста идеја, да они више не следе то. Како тумачите управо то да су се у самој изборној ноћи појавили листићи који су Дверима дали цензус? Управо су Двери оборице листу на којој сте се ви**

Пријатељство без граница: усташа и љотићевац

кандидовали на изборима. Шта се ту у ствари десило?

Владан Глишић: У свему овоме што се дешава последњих година, па и у томе што ја иступам у јавности врло отворено, без рукавица, говорим и о Бошку и о томе шта је урадио у Дверима, има једна мучна ситуација у томе што ми људи кажу – па добро, немој то да радиш, изгледаш огорчено, нема то смисла. Међутим, знају људи да смо годинама у Дверима одговорност највише преузимали Бошко и ја у смислу поруке коју смо слали у јавност. Моја велика одговорност је била у томе да, када сам схватио да нешто што смо правили више није то и да ће то као превара да се прода људима, ја сам морао да то кажем у јавности. И ја сам људима говорио – моја одговорност је да се не деси да неко сада гласа за Двери мислећи да су Двери оно што смо ми градили 15 година пре тога. Значи, без обзира како ће се то одразити на моје јавно појављивање, на моју политичку каријеру, на било шта, како ће ме људи даље доживљавати, ја имам одговорност за оно што су Двери биле и због тога морам све ово да кажем до краја.

Ја сам прошле године у кампању ушао са потребом да разјасним да ја више нисам у Дверима и да Двери нису оно што су биле. Чак и поред свега тога, мени се данас дешава да ме људи зауста-

ве и да хвале Двери, мислећи да сам ја још увек у Дверима. Значи, много ће времена требати да људи схвате колико Двери више нису оно што су биле некада. И у том смислу, када сам почео у тој кампањи да говорим све ово што сада говорим и чак и неке бруталније детаље да износим, они су схватили да, ако нас не пресеку, не сруше нам листу, да ћемо и ја и господин Мирослав Паровић имати простор у коме ћемо то рећи у јавности. И зато је уследила та акција и та акција није могла да се деси само преко Двери, већ се десила и преко структура у нашем правосуђу, које су биле под контролом америчке амбасаде.

После тога се испоставља да оно што смо ми причали, што је такође изгледало као невероватно, на почетку кампање 2016, у завршници кампање се дешава баш како смо рекли. Уместо да наши државни органи сами преброје гласове, утврде да једноставно није било услова да листа Двери и ДСС-а уђе у парламент, јер није прешла цензус, амерички амбасадор Скот се појављује у штабу опозиционих странака, почиње притисак на нашу власт, која је ионако неотпорна на притиске са Запада, и дешава се да уствари амерички амбасадор Скот уводи Двери, ДСС и те сличне листе у Скупштину Србије потпуно независно од воље грађана Србије. Онда се испостави да све што

смо ми причали, не да је тако, него је још и горе и у том смислу је цела та акција довела до тога да је мене утврдила у одлуци да и данас, и увек када ме људи питају о Дверима, без увијања и отворено говорим о томе шта се стварно десило, јер је врло опасно да једна тако лепа национална идеја буде отета од стране америчких обавештајних структура и да се Србима продаје као то. Једноставно, ја имам одговорност према људима који су веровали у Двери, према људима који су стварали Двери, да морам да кажем да то више није прича о Дверима.

Коалиција ЈОЈ и долари Јасмине Вујић

• Пре неколико дана расписани су и председнички избори. Да ли ви имате објашњење, како се то Обрадовић веома брзо, и очигледно веома лако споразумео са Јеремићем и Јанковићем око платформе коју су направили њихови изборни штабови и шта је то коалиција Стоп?

Владан Глишић: Ја више волим да то зовем овако како је речено, коалиција ЈОЈ: Јеремић–Обрадовић–Јанковић, јер то ЈОЈ има доста значаја. Српски народ је народ који не воли оне који кукају и оне који немају храбрости да се изборе за своје место под сунцем, тако да то ЈОЈ говори о томе да су

они већ спремни да буду поражени, али то је овако кад гледате, мало са духовите стране целу ту причу. Међутим, то што се управо десило сад, са прављењем те чудне коалиције која идеолошки не би требало да се поклапа, говори о томе да је то континуитет онога о чему смо причали све време. Када је Јасмина Вујић, као део америчких обавештајних структура, постала потпредседник Бошкове странке, од тог тренутка и пре тога, када је финансирала преузимање Двери од стране Бошка Обрадовића, Двери природно клизе ка ономе у чему су данас, ка тој позицији у којој ће бити сарадници Јеремића и Јанковића. А све то би била једна обична предизборна коалиција која има своју подршку или нема подршку у народу, то није битно, када не би било онога што се спрема у завршници или у току избора, а то је изазивање тензија и можда и нереда у Србији. У тренутку када видимо шта се дешава у Македонији и када постоји велика опасност да из Македоније крену и ратни и грађански сукоби, нема шансе да такви сукоби не би довели до тога да и Србија буде у проблему.

На Балкану је иначе ситуација у којој старе Клинтонове структуре, које су овде правиле велике проблеме српском народу, полако морају да се демантирају и да

се повлаче. Долази Трампова администрација, која по природи ствари, чак и ако није просрпска, неће бити толико антисрпска, јер се Балканом не бави на начин на који су се бавили госпођа Клинтон и њен муж, тако да у овом тренутку сви који су били спонзорисани од те америчке старе администрације, од Бакира Изетбеговића, преко Мила Ђукановића, Тачијевог режима на Косову, па Заева и Албанаца у Македонији, сви они знају да морају у овој завршници да изазову што више нереда, да би довели Србију у ситуацију да се повуче са свих својих позиција и да онда српски народ гурну у још тежу ситуацију, јер ће то бити стање на терену које ће затећи нова администрација када дође. Значи, знају да што ураде сада, то су урадили, после тога више неће имати подршку коју су имали из Вашингтона. Зато је сад врло опасно, јер све те тензије и сви ти нереда, који се спремају на Балкану иду ка томе да буду на штету српског народа и српског интереса.

Е, онда коалиција ЈОЈ или како је они зову Стоп, постаје врло проблематична. Ако они овде у Србији већ најављују да неће признати изборне резултате, да ће се борити против неке најављене изборне крађе, то говори о томе да ће они изборни процес претворити у улицу, у сукобе, а то значи да ће бити на истој линији као Заев у Македонији, као Тачи на Косову, као Изетбеговић у БиХ или Мило Ђукановић у Црној Гори, где се спрема да похапси српске лидере.

• Поменули сте Јасмину Вујић и њен однос са Бошком Обрадовићем. Колики је њен утицај на финансирање Двери и која је разлика у финансирању Двери раније, док сте ви тај покрет стварали и данас, када то више није, како сте и сами рекли, оно како сте ви замишљали целу причу?

Владан Глишић: То је скоро симболично врло и јасно. Када су

**Амерички штеточина
Јасмина Вујић**

Двери биле народни покрет, имале су проблем са финансијама као и сви народни покрети. Имали смо подршку из дијаспоре, али та подршка је била таман толика да може да се преживи, да се годишњице Двери обележавају у неким манастирима, на саборима, у неким примереним просторима који је било могуће платити, а да се не изазову неке велике последице по буџет, који је увек био проблематичан.

Двери су недавно прославили својих 18 година у „Казини“, на једној скупој техно журци, и мислим да је то коштало скоро око 15 до 20 хиљада евра. Можда је и требало то, под знацима навода пунолетство, мада то више нису Двери које су биле некад, прославити на неки мало богатији начин. Али у тренутку када знате да вам иде изборна кампања, да би са тих 15, 20 хиљада евра могли да финансирате своје локалне одборе који се распадају, који не могу да исфинансирају ни своје просторије, таква врста расипништва говори о томе да ту више неко не размишља чак ни о оном народу у својим редовима, а камоли о народу од кога се одвојио и својим стилем облачења, и живота, и понашања. Тако да је у том смислу проблем што су уз Јасмину Вујић, као потпредседника Бошкове странке, а она је један од најугицајнијих потпредседника, финансије почеле много боље да пристижу, али те финансије су довеле до тога да те Двери више не препознају ни свој народ ни своје присталице.

Срђан Ного избегао војни рок а сада би га увео

• Поред Јасмине Вујић, један од најагресивнијих следбеника је Срђан Ного. Врло је популаризован у последње време и можемо га видети са Бошком Обрадовићем, мање-више у свакој његовој изјави он је ту негде. Ко је Срђан Ного уопште?

Владан Глишић: Срђан Ного је момак коме сам ја исто доста веровао. Веровао сам да је човек на месту и такође, као и везано за Бошка Обрадовића, моја кривица је што је и он дошао у Двери и што је тако лако постао један од руководећих људи.

Тек касније сам схватио да је он у Номоканону на Правном факултету, где је био лидер, урадио исто што и у Дверима, да је ту растурио организацију, претворио је у приватну причу и због тога данас људи који су били у Номоканону могу много лепше да вам испричају о томе ко је Срђан Ного и како се понашао у животу, него ја. Али оно што је у Дверима урадио јесте да је буквално подметнуо један статут који људи у Дверима нису подржавали и тако дао Бошку сва ова овлашћења која он данас има. Није он то урадио зато што је много ценио Бошка, јер он већ сада претендује да замени Бошка и већ су сукоби између њих двојице много јачи унутар структуре него што се то види споља.

Али у чему је ствар са Срђаном Ногом, да не улазимо у детаље о томе ко је, какав је, како је студирао, како се понашао. Врло је занимљиво да, у тренутку када Двери воде кампању о томе да треба вратити служење војног рока, да треба појачати безбедност наше земље тако што ће се обавезно служење војног рока вратити да

би се једноставно народ и безбедносно тргао из ове летаргије у којој је, то говори човек који је, у време када је требало служити војску, одбио да служи војску и отишао на цивилно служење војног рока. Значи, ако је неко спреман да данас говори о томе да ми сви треба, сваки младић, да служи војни рок, а то сам није урадио у време када је то требало да уради, онда то говори о лику и делу таквог човека.

• Вратићемо се на изборе 2016. године. Како бисте описали Санду Рашковић Ивић и њену релацију са Обрадовићем, односно ту њихову коалицију?

Владан Глишић: Њихова коалиција је била интересна. Она никада није Бошку веровала, зато што је она по природи припадала том прозападном, више демократском него националном бирачком телу. Она у ДСС-у није била национално, него је била више то грађанско крило.

Бошко Обрадовић, какав год да је био и колико год да је прaviо идеолошке промене и остало, он је човек који је почео као љотићевац, и који је писао за „Нову Искру“, и који је потпуно у једном концепту који је врло близак и антисемитизму и фашизму и свим тим идејама, тако да њих двоје ни по чему нису били блиски, сем по интересу. Тај интерес је био да се некако пређе цензус и

у суштини, резултат свега тога је био да ни тај пређени цензус није помогао ни ДСС-у, а ни Дверима. То што они имају сад посланике у Скупштини Србије, то је само последица интервенције америчког амбасадора Скота. Иначе, сад стање терену, што се тиче ДСС-а и Двери је такво да ја мислим да ће они врло тешко скупити потписе за председничке кандидатуре, из простог разлога што су људи изгубили поверење у њих и напустили њихове организације.

• Више пута сте поменули да сте са Бошком Обрадовићем приватно били добри, односно, како сте сами рекли, сматрали сте га и пријатељем. Да ли је Бошко Обрадовић приватно агресиван човек? Могли смо у новинама да прочитамо и у медијима да пратимо да се његова бивша супруга развела, јер, како је сама рекла, није више могла да трпи његов притисак. Видели смо како се понашао у изборној ноћи када су се бројали гласови, видели смо цео тај скандал у Скупштини који је направио, поприлично је присутан био агресиван, то су тако-

ђе медији испратили.

Шта ви, као његов, ево сада могу да кажем, бивши пријатељ, имате да кажете на ту тему? Како ви видите његову агресију, да ли је такав био и раније или је то можда управо узрок мењања смера у ком су Двери кренуле?

Владан Глишић: Па, да вам искрено кажем, у његове приватне односе са бившом супругом, нити сам улазио, нити сам то могао да пратим. Јесте да смо били пријатељи, али некако та дистанца је постојала, тако да ми то није било ни познато.

Реално јесте да је тај распад његовог брака био велика траума њему лично, с обзиром да је имао троје деце са њом, да је брак трајао врло озбиљно, није то неки успутни брак био. Тако да претпостављам да га је психолошки то доста сломило и отворило за те упливе разних служби и разних ликова који су, попут Срђана Нога, дошли да му причају да је он најлепши, најпапетнији и да сви остали треба да буду избачени из покрета. Тако да у том смислу не могу говорити о томе да је био агресиван, јер није ни могао да буде агресиван према нама који смо били његови пријатељи и који смо могли да му треснемо у лице најстрашније ствари које нико други није могао да му каже. И највећа предност нашег круга, који је водио Двери, је у томе што смо ми имали један изузетно искрен однос међусобно. Тренутак када је Срђан Ного успео Бошка Обрадовића да убеди да је он велики фирер, лидер, да ће он спашавати Србију, је био тренутак када је нама Бошко рекао – Па, добро, ако сам рашчистио са својом женом, са којом сам урадио све то што могу, онда могу и са вама да рашчистим. А са друге стране, он је рекао да смо ми њега „заврзивали“, да смо му сметали, да би он имао велики узлет да није било нас. Резултат тог „великог узлета“ је да је после тога завршио са

Чедом Јовановићем, Борисом Тадићем, сада са Јеремићем и Јанковићем, да је Пернара уводио у скупштину. То је све резултат његове сарадње са Срђаном Ногом и таквим идеолозима, који су у ствари то подстицали.

Није било агресивности према нама, јер није ни смео да буде агресиван према нама. С друге стране, јесте било нечега што бих ја више назвао хистеријом. Рецимо, када смо пар пута били у сусрету са кордонима и када смо радили неке акције које су биле на ивици ексцеса, најтеже је било њега контролисати, јер није умео да се понаша у тим ситуацијама. То је разумљиво када се узме његово животно искуство. То је човек који није имао искуство у политици које смо имали ми остали који смо били у Дверима, па није имао искуство ни у неким уличним борбама које смо ми имали са Дверима, није осећао оно што свако ко зна како се у тим ситуацијама сусрета са кордоном понаша, а то је да морамо да будемо сви једни поред других. Он је истрчавао, правио ексцесе, које смо ми после морали да смирујемо и остало. Ово агресивно понашање је резултат тога што он сада има осећај подршке Јасмине Вујић, амбасадора Скота и свих осталих, а с друге стране то је у суштини хистерија, то није права храброст, то је један осећај да човек наступа сам, нема одговорност за људе које води и нема осећај да припада екипи која се налази у тој кризној ситуацији. Тако да ја њему не бих веровао. Сада када бих га гледао, чак и да не знам све ово што знам, из свих тих спољних манифестација, онога што је невербална комуникација, ја бих видео једног човека који суштински нема храбрости, да је његова агресија производ једне хистерије и да све то говори о томе да он у суштини не зна како се управља људима у кризној ситуацији.

Магдалена Митевска

КАКО САМ ПОБЕДИО ТОТАЛИТАРИЗАМ

Војислав Шешелъ је једини српски политичар који је објавио полицијски досије који је о њему деценијама прикупљала тајна полиција. Сви ови документи објављени су у четири тома, од којих сваки садржи хиљаду страница. Јавности су дати на увид без икаквих интервенција како би се у потпуности сачувала њихова оригиналност.

Ове четири књиге под насловом "Полицијски досије" изашле су из штампе практично истог тренутка када су отворене архиве Државне безбедности, са минималним временским размаком условљеним искључиво техничким припремама. До данас ниједан други политичар, ни они најгласнији у захтеву за отварање досијеа, нису кренули његовим примером и јавности показали полицијска сазнања о њиховом деловању. На овим страницама објављене су и бројне друге активности тајне полиције усмерене против др Шешелъа, од фалсификата којим су покушали да га дискредитују, до баналних оптужби за тероризам.

Подметане су му и различите афере, али свемоћна Државна безбедност није успела да овог идеалисту заустави у његовој политичкој борби.

Председник Српске радикалне странке проф. др Војислав Шешелъ добровољно је отишао у Хаг 23. фебруара 2003. године, а вратио се као победник 12. новембра 2014. године.

Жртвујући све ове године проведене у затвору, Војислав Шешелъ успео је да одбрани српски народ и да истовремено, захваљујући свом бриљантном познавању права, овековечи овај процес у бројним уџбеницима правних наука.

Његова борба са нелегалним и антисрпским судом документована је у укупно једанаест књига које садрже све стенограме са овог суђења о којем је извештавано широм планете.

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

8.

**памет
знање
поштење
мудрост
храброст
поверење**

**НАЈБОЉЕГ
ЗА
ПРЕДСЕДНИКА!**